virtual - project

BESTSELLER #1 *NEW YORK TIMES*

DEȚINUTUL

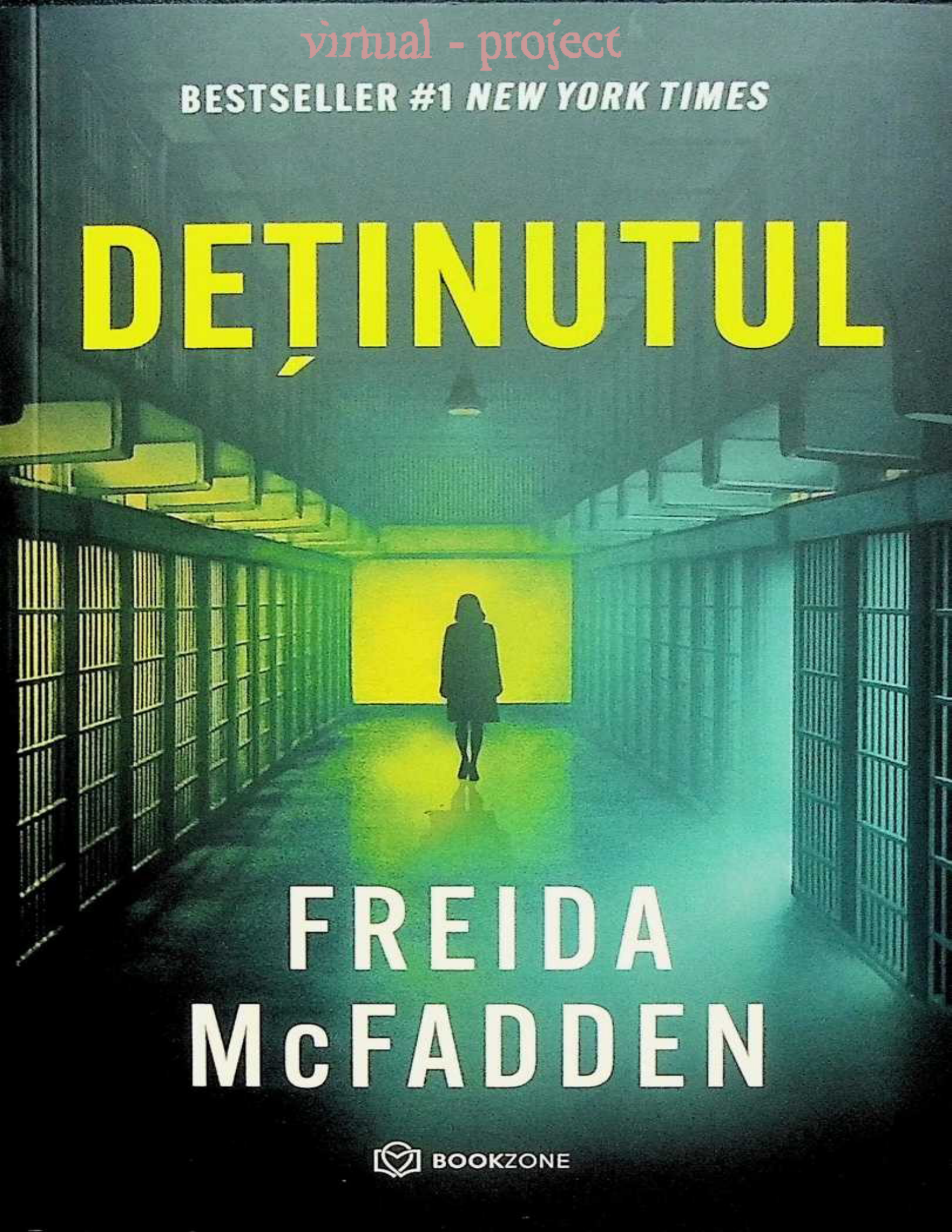

FREIDA McFADDEN

BOOKZONE

FREIDA McFADDEN

DEȚINUTUL

Traducere din limba engleză și note de Mihaela Apetrei

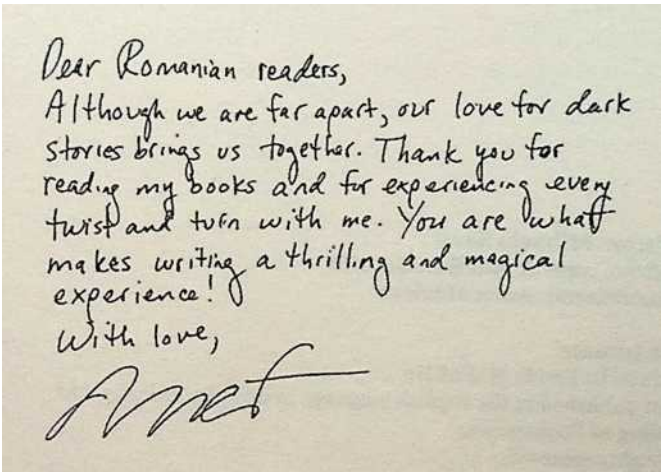
Dear Romanian readers,
Although we are far apart, our love for dark stories brings us together. Thank you for reading my books and for experiencing every twist and turn with me. You are what makes writing a thrilling and magical experience!
With love,

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

ÎN PREZENT

În timp ce poarta închisorii se trânteşte în urma mea, îmi pun la îndoială toate deciziile luate în viaţă.

Nu aici ar trebui să mă aflu. Absolut *deloc*. Cine ar vrea să stea închis într-un penitenciar de maximă securitate? Aş pune rămăşag că nimeni nu-şi doreşte asta. Dacă te trezeşti într-o bună zi între aceste ziduri, probabil că ai luat decizii proaste în viaţă.

Eu în mod sigur am făcut-o.

— Numele?

O femeie în uniformă albastră de gardian mă priveşte din spatele geamului de protecţie al cabinei sale, aflate chiar la intrarea în puşcărie. Are ochii mohorâţi şi sticloşi şi pare că nu-şi doreşte câtuşi de puţin să se afle aici, aşa cum nu-mi doresc nici eu.

— Brooke Sullivan, răspund eu, dregându-mi uşor vocea. Ar trebui să mă întâlnesc cu Dorothy Kuntz.

Femeia se uită pe foile prinse într-un clipboard pe care îl ţine în faţă. Cercetează lista fără să dea în vreun fel de înţeles că m-a auzit sau că ştie ceva despre motivul pentru care mă aflu aici. Arunc o privire în spate, în mica sală de aşteptare acum pustie, unde nu se află decât un bătrân cu chipul plin de riduri aşezat pe unul dintre scaunele de plastic, cufundat în lectura unui ziar, ca şi când ar călători cu autobuzul. Ca şi când nu am fi înconjuraţi de un gard de sârmă ghimpată, punctat din loc în loc cu turnuri de observaţie mătăhăloase.

După câteva minute care îmi par o eternitate, un bâzâit puternic răsună în sală – îndeajuns de tare încât să mă facă să tresar speriată şi să mă dau un pas înapoi, în dreapta mea se deschide lent o poartă din zăbrele verticale, roşii, dând la iveală un culoar lung şi prost luminat.

Mă uit în lungul lui, încremenită în loc de parcă aş fi prins rădăcini.

— Ar… ar trebui să intru?

Femeia ridică spre mine ochii inexpresivi.

— Da – du-te. Treci prin controlul de securitate din capătul culoarului.

Dă din cap în direcţia coridorului întunecat şi pornesc lent într-acolo, în timp ce mă trec fiori reci pe şira spinării. Îndată ce trec pragul porţii zăbrelite, aud cum aceasta alunecă şi se închide în spatele meu cu un bufnet răsunător. N-am mai fost niciodată aici. Interviul pentru job a avut loc telefonic, iar directorul era atât de disperat să mă angajeze, încât nici măcar nu s-a mai simţit dator să mă cunoască în persoană – CV-ul şi scrisorile de recomandare i-au fost de ajuns. Am semnat un contract pe o perioadă de un an şi i l-am trimis prin fax, săptămâna trecută.

Şi acum iată-mă aici. Pentru următorul an din viaţa mea.

Este o greşeală. Nu ar fi trebuit să vin în veci în locul ăsta.

Mă uit în urmă, la gratiile roşii care s-au închis deja în urma mea. Nu e prea târziu. Chiar dacă am semnat un contract, sunt sigură că pot renunţa la el. Încă mă pot răsuci pe călcâie şi pot lăsa în urmă locul ăsta. Spre deosebire de locatarii închisorii, eu nu sunt obligată să mă aflu aici.

Nu voiam acest job. Îl voiam pe oricare altul, în afară de ăsta. Dar am depus CV-ul la absolut toate aflate pe o rază de şaizeci de minute depărtare de oraşul Raker, din nordul statului New York, iar închisoarea asta a fost singurul loc de unde am fost sunată pentru interviu. Era ultima pe lista mea, însă m-am considerat norocoasă când m-au angajat.

Aşa că merg înainte.

La controlul de securitate din capătul culoarului dau peste un bărbat care păzeşte o a doua poartă zăbrelită. Are vreo patruzeci de ani şi e tuns scurt, în stil militar; poartă aceeaşi uniformă albastră, scorţoasă, ca a femeii cu ochi morţi de la ghişeul de la intrare. Cobor privirea spre ecusonul pe care-l are prins la buzunarul de la piept: gardian Steven Benton.

— Salut! spun pe un ton care mi se pare un pic cam voios, dar nu mi-l pot reţine. Sunt Brooke Sullivan, e prima mea zi de lucru aici.

Benton pironeşte asupra mea doi ochi întunecaţi, fără ca expresia de pe chip să i se schimbe în vreun fel. Mă foiesc stânjenită, punându-mi la îndoială alegerile vestimentare din această dimineaţă. Având în vedere că voi lucra într-o închisoare de maximă securitate pentru bărbaţi, mi-am imaginat că ar fi mai bine să mă îmbrac în aşa fel încât să nu sugerez nimic. Aşa că port o pereche de pantaloni negri, drepţi, asortaţi cu o cămaşă cu mânecă lungă, tot neagră, încheiată până la gât. Afară sunt aproape 26 de

grade, una din zilele fierbinți de vară, așa că regret tot negrul ăla, dar mi s-a părut o modalitate de a atrage mai puțin atenția asupra mea. Mi-am prins părul într-o coadă simplă, la spate. Singurul machiaj pe care îl port este un corector care să-mi ascundă cearcănele negre de sub ochi și o urmă de ruj aproape de aceeași culoare cu buzele.

— Data viitoare, spune el, fără tocuri.

— Oh!

Cobor privirea spre pantofii negri cu toc. Nimeni nu mi-a dat vreo indicație asupra codului vestimentar de aici, cu atât mai puțin în privința codului *pentru încălțăminte.*

— Păi nu-s foarte înalte. Și sunt *butucănoase* – adică nu-s ascuțite sau ceva de genul ăsta. Chiar nu cred că…

Benton mă sfredelește cu privirea și protestele îmi mor pe buze. Fără tocuri. Am priceput.

Gardianul îmi scanează geanta cu un detector de metale, apoi trec eu însămi printr-un detector mai mare. Fac o glumă nervoasă, cum că m-aș simți ca la aeroport, dar încep să mă prind că tipului ăstuia nu prea îi plac glumele. Data viitoare, fără tocuri și fără glume.

— Ar trebui să mă întâlnesc cu Dorothy Kuntz, îi spun. Este asistentă aici.

Benton mârâie.

— Și tu ești tot asistentă?

— Asistentă calificată, îl corectez. O să lucrez la cabinetul medical al închisorii.

Ridică sprâncenele spre mine.

— Îți doresc succes, ce să zic.

Nu înțeleg prea bine ce insinuează.

Apasă un buton și aud iar bâzâitul acela care îți perforează timpanul, apoi se deschide și a doua poartă zăbrelită. Benton mă direcționează pe un culoar care duce la secția medicală a închisorii. Simt un miros ciudat de chimicale; tuburile fluorescente de deasupra capului pâlpâie neîncetat. Cu fiecare pas pe care-l fac, sunt tot mai înspăimântată ca nu cumva vreun deținut să apară de nicăieri și să mă ciomăgească până mă lasă lată, cu unul dintre pantofii pe care-i port.

Fac stânga la capătul culoarului și dau peste o femeie care mă așteaptă. Are vreo șaizeci de ani, părul cărunt, tuns scurt, și o statură îndesată – mi se

pare ceva familiar în înfăţişarea ei, dar n-aş putea spune ce anume. Spre deosebire de gardieni, ea poartă uniformă bleumarin. Ca toţi ceilalţi pe care i-am întâlnit până acum în această închisoare, nu schiţează niciun zâmbet. Mă întreb dacă nu cumva e împotriva regulilor să zâmbeşti. Ar trebui să verific în contract. *Angajaţii ar putea fi concediaţi dacă sunt prinşi zâmbind.*

— Brooke Sullivan? mă întreabă ea cu o voce aspră, mai joasă decât m-aş fi aşteptat.

— Eu sunt. Tu eşti Dorothy?

Cam la fel ca bărbatul de la intrare, mă măsoară din privire de sus până jos. Şi, tot ca el, pare complet dezamăgită de ce vede.

— Fără tocuri, îmi spune la final.

— Ştiu. Am…

— Dacă ştii, de ce le porţi?

— Adică…

Îmi ia foc faţa.

— *Acum* ştiu.

Îmi acceptă răspunsul fără tragere de inimă şi decide să nu mă oblige să fac desculţă turul secţiei. Flutură din mână şi pornesc supusă după ea, pe culoar. Tot interiorul secţiei medicale duhneşte de acelaşi miros de chimicale ca în restul puşcăriei şi deasupra capului pâlpâie aceleaşi tuburi de neon. De-a lungul peretelui sunt aliniate câteva scaune de plastic, însă nu se află nici ţipenie în jur. Femeia deschide larg uşa uneia dintre săli.

— Aici va fi cabinetul tău pentru consultaţii, îmi spune ea.

Mă uit înăuntru. Încăperea este cam pe jumătate faţă de cele din clinica pentru urgenţe din Queens, unde am lucrat înainte. Însă, în afară de asta, arată cam la fel. Un pat de consultaţii în mijloc, un scaun pentru mine şi o mică masă de lucru.

— O să am un birou? o întreb.

Dorothy clatină din cap.

— Ai un birou aici. Nu-l vezi?

Deci va trebui să completez actele cu pacienţii privind peste umărul meu?

— Dar un computer există?

— Toate dosarele medicale sunt ţinute pe hârtie.

Sunt uluită de ce aud. N-am mai lucrat vreodată undeva unde toate documentele medicale să fie pe hârtie. Nici nu-mi dau seama cum li se mai

permite așa ceva. Însă presupun că în pușcărie regulile sunt un pic diferite.

Femeia arată spre încăperea de lângă cabinetul de consultații.

— Acolo este arhiva. O poți deschide cu legitimația de serviciu. O să primești una înainte să pleci.

Ridică propria legitimație în dreptul scannerului din perete și aud un clic sonor. Deschide larg ușa, lăsând la vedere o cămăruță prăfuită, plină cu dulapuri. Tone și tone de dulapuri cu dosare. O să fie agonizant.

— Este și un medic care să ne supervizeze?

Ezită.

— Doctorul Wittenburg se ocupă de vreo șase închisori. N-o să-l vezi prea mult pe-aici, dar e disponibil la telefon.

Asta mă cam neliniștește. La clinica pentru urgențe nu eram niciodată lăsată singură. Dar presupun că problemele de acolo erau mai grave decât ce-o să văd aici. Cel puțin așa sper.

Următoarea noastră oprire este în cabinetul cu materiale și echipamente medicale. Seamănă foarte bine cu cel din clinica de urgențe, dar este, firește, mai mic – și nu se poate intra decât cu legitimația. Au aici pansamente, materiale pentru sutură, diferite cutii, tuburi și substanțe.

— Numai eu pot elibera medicamente, îmi spune Dorothy. Tu îi scrii pacientului rețeta și eu îi dau medicamentele. Dacă i-ai prescris ceva ce nu avem, putem comanda.

Îmi șterg palmele ude pe pantalonii negri.

— În regulă, OK.

Dorothy mă privește lung.

— Știu că e stresant să lucrezi într-o închisoare de maximă securitate, dar trebuie să știi că mulți dintre bărbații ăștia îți vor fi recunoscători pentru munca pe care o faci. Cât timp te comporți profesionist, nu vei avea niciun fel de problemă.

— Bine…

— *Nu* cumva să împărtășești informații personale, de niciun fel.

Buzele i se întind într-o linie dreaptă.

— *Nu* le spune unde locuiești. Nu le spune absolut *nimic* despre viața ta. Nu le arăta poze. Ai copii?

— Am un băiat.

Dorothy mă privește surprinsă. Se aștepta să spun „nu”. Cei mai mulți sunt surprinși când află că am un copil. Deși am douăzeci și opt de ani, arăt

mult mai tânără. Cu toate că eu mă simt mai în vârstă.

Arăt de parcă aș fi în liceu și mă simt ca și când aș avea cincizeci de ani. Povestea vieții mele.

— Ei bine, spune Dorothy, nu vorbi despre puștiul tău. Ține-o la nivel profesionist. Întotdeauna. Nu știu cum erai tu obișnuită la jobul de dinainte, dar bărbații ăștia nu sunt prietenii tăi. Sunt criminali care au comis delicte extrem de serioase și o mulțime dintre ei au primit sentințe pe viață.

— Știu.

Frate, chiar știu.

— Și, mai presus de orice…

Ochii albaștri ca gheața ai lui Dorothy mă sfredelesc fără milă.

— Trebuie să ții minte că, în timp ce unii vor veni la tine din motive întemeiate, unii se prezintă ca să facă rost de medicamente. Avem în farmacie o cantitate mică de opioide, dar sunt rezervate pentru ocazii foarte rare. Nu-i lăsa să te păcălească să le prescrii narcotice ca să abuzeze de ele sau să le vândă.

— Bineînțeles…

— De asemenea, adaugă ea, să nu accepți niciodată niciun fel de plată în schimbul narcoticelor. Dacă cineva îți face o astfel de ofertă, vii direct la mine.

Trag aer în piept.

— N-aș face *niciodată* așa ceva.

Dorothy îmi aruncă o privire severă.

— Da, mă rog, așa a zis și cea de dinaintea ta. Acum o să sfârșească ea însăși într-un astfel de loc.

Rămân fără cuvinte preț de o clipă. Când am fost intervievată de director, am întrebat despre asistenta care a lucrat aici înaintea mea și mi s-a spus că a plecat din „motive personale”. Nu a menționat nicio secundă să fi fost arestată pentru că a vândut opioide deținuților.

E șocant să te gândești că ultima persoană care a avut jobul ăsta este acum încarcerată. Am auzit că, odată ce-ai intrat în sistemul penitenciar, e greu să mai ieși. Poate la fel se întâmplă și cu cei care lucrează aici.

Dorothy îmi vede expresia de pe față și chipul i se îmblânzește abia sesizabil.

— Nu-ți face griji, spune ea. Nu e atât de înfricoșător pe cât crezi. Serios, este exact ca orice al job în sistemul medical. Vezi pacienți, îi faci bine și-i

trimiţi înapoi să-şi vadă de viaţă.

— Da…

Mă scarpin la ceafă.

— Mă întrebam… Voi fi responsabilă de *toţi* deţinuţii din penitenciar? Adică acopăr doar un segment sau…?

Buzele femeii se arcuiesc într-un zâmbet.

— Nu, tu eşti responsabilă, fetiţo. Tu îi vezi pe toţi. Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, absolut deloc, răspund eu.

Însă e o minciună.

Adevăratul motiv pentru care am ezitat să accept jobul acesta nu e că mă tem să nu cumva să mă omoare vreun deţinut cu propriul pantof. Motivul e unul dintre cei încarceraţi aici. Un bărbat pe care l-am cunoscut cu multă vreme în urmă şi pe care nu sunt deloc dornică să-l revăd.

Însă nu-i pot mărturisi asta lui Dorothy. Nu-i pot dezvălui că primul meu iubit este închis pe viaţă, fără posibilitate de eliberare, în Penitenciarul de Maximă Securitate din Raker.

Şi că eu sunt cea care l-a băgat aici.

CAPITOLUL 2

Când îmi parchez Toyota albastră pe strada unde se află casa părinților mei, am deja în geantă legitimația trasă în plastic de la Penitenciarul Raker. Dorothy m-a avertizat pe un ton sumbru să am grijă să nu cadă în mâini nepotrivite, dar pe baza accesului care mi-a fost acordat sunt destul de sigură că singurul lucru de care poate profita cineva este să fure câțiva plasturi și să folosească toaleta angajaților. Cu toate astea, o s-o păzesc cu prețul vieții.

În ciuda gustului amar cu care am părăsit orașul, în urmă cu peste zece ani, mi-a plăcut să cresc în Raker. Este un oraș minunat, cu arbori la fiecare colț de stradă, case vechi, pitorești, și vecini care nu-și feresc reflex privirea când trec pe lângă tine pe stradă, ca în Queens. Și când ridici ochii spre cer, noaptea, poți să identifici constelații, nu să vezi doar câteva punctulețe luminoase răzlețe care sunt, cel mai probabil, avioane.

Acesta este exact locul unde ar trebui să crească un copil. Este exact ce îi trebuie micuței mele familii.

Parchez în fața garajului pentru două mașini, obicei rămas de demult, pe când părinții mei parcau în garaj, iar eu trebuia să las mașina afară sau pe stradă. Obiceiurile vechi dispar greu. Încă mă gândesc la casa asta ca fiind a lor, chiar dacă situația s-a schimbat. Este a mea – în întregime a mea.

La urma urmei, niciunul dintre ei nu mai este pe lume.

Descui ușa de la intrare și zgomotul televizorului năvălește în hol, împreună cu mirosul de mâncare gătită. Închid ochii preț de o clipă și-mi dau voie să visez la un soi de univers alternativ în care vin acasă la familie și-mi găsesc partenerul în bucătărie, pregătind cina.

Însă, firește, nu e decât o fantezie de-ale mele, în viața mea n-a existat niciodată un partener care să rămână alături de mine îndeajuns de mult timp încât să ajungă să pregătească cina. Încep să mă întreb dacă omul acesta va exista vreodată. Mirosul delicios se datorează amabilității bonei, care a fost atât de drăguță încât să gătească ceva.

— Bună! strig eu din hol. Am venit!

Aştept un moment, întrebându-mă dacă Josh va veni să mă salute. A fost o perioadă când venirea mămicii lui acasă era urmată de o frământare nerăbdătoare a picioruşelor şi un trup cald repezindu-se în genunchii mei. Stilul acesta de întâmpinare este mult mai rar acum, după ce Josh a împlinit zece ani.

Mă iubeşte în continuare, nu vreau să fiu greşit înţeleasă, dar nu mai este atât de *afectuos.*

Bineînţeles că o secundă mai târziu fiul meu apare desculţ, împleticindu-se spre hol. Este ultima săptămână de vacanţă şi profită petrecându-şi nouăzeci la sută din timp prăbuşit pe canapea. Fie se uită la televizor, fie joacă Nintendo. N-ar trebui să-l las, însă în curând va începe şcoala şi va avea teme şi competiţii sportive. Marea lui pasiune este Liga Mică şi, cu toate că nu va începe până în primăvară, pe măsură ce se va apropia evenimentul, îmi va cere să-l duc tot mai des în parc, să se antreneze.

— Bună, mamă!

Întind braţele şi se lasă greu pe mine, chiar dacă fără prea mare tragere de inimă.

— Hei, puştiule. Cum a fost azi?

— OK.

— Ai mai făcut şi altceva în afară de a zace pe canapea?

Rânjeşte la mine.

— De ce-aş fi făcut?

Josh îşi dă la o parte din ochi părul şaten. Are nevoie de o tunsoare, ceea ce, dacă ar fi să judecăm istoric, va fi realizată în baie, deasupra chiuvetei. Însă categoric o să fie nevoie s-o facem înainte de începerea şcolii. Cu fiecare zi care trece, băiatul ăsta seamănă tot mai mult cu taică-său, iar părul ăsta ciufulit face ca asemănarea dintre ei să doară ca un cuţit înfipt în inimă.

În bucătărie se aude sunetul scos de temporizatorul cuptorului, iar mirosul de pui prăjit care vine de acolo se intensifică. Doamne, îmi lipseşte nespus mâncarea gătită în casă. Mama obişnuia să gătească aproape de fiecare dată pentru cină, dar n-am locuit prea mult cu ea înainte de a reveni definitiv în oraş, după moartea sa.

Mă apropii de bucătărie chiar în momentul în care Margie scoate o tavă din cuptor. Margie este o bunicuţă din oraş care-l supraveghează pe Josh cât sunt eu la serviciu. În ciuda protestelor lui, că n-are nevoie de bonă, mi-am dat seama că nu mă simt deloc confortabil să-l las singur ore întregi, eu

fiind la patruzeci şi cinci de minute distanţă – într-o *închisoare*. În plus, Josh nu are decât zece ani. Şi nu este chiar atât de matur pe cât ar trebui să fie.

— Miroase grozav, Margie.

Bătrâna îmi zâmbeşte şi îşi dă după ureche o şuviţă rebelă de păr cărunt.

— Oh, n-ai pentru ce. Am făcut şi eu nişte pui la cuptor cu sos de usturoi. Şi, bineînţeles, o garnitură de orez şi sparanghel. Nu puteţi să mâncaţi *doar* pui.

Hmm, nu putem? Fiindcă sunt destul de sigură că în ultimii trei ani au existat destule seri în care eu şi Josh n-am mâncat nimic altceva decât pui. Dintr-o găleată de pe care ne zâmbea un colonel.

Însă toate astea au trecut. Lucrurile vor sta diferit de acum înainte. Este un nou început pentru amândoi.

Josh adulmecă aerul cu un gest exagerat.

— Miroase a mâncare *sosoasă*.

Îl privesc ţintă.

— Ce mai înseamnă şi asta? Nu poţi spune după miros că o mâncare este „sosoasă”.

Margie îmi face cu ochiul.

— Cred că simte mirosul de unt cu usturoi.

Josh încreţeşte nasul.

— Nu-mi place usturoiul. Nu putem merge la McDonald’s?

Nu înţeleg deloc cum poţi iubi atât de mult pe cineva şi, cu toate astea, să-ţi doreşti atât de des să-l strângi de gât.

— În primul rând, în Raker nu există niciun McDonald’s, aşa că nu, *nu putem* merge. Şi, în al doilea rând, Margie ne-a făcut o mâncare delicioasă, gătită în casă. Dacă nu-ţi place, n-ai decât să-ţi găteşti singur ceva.

Margie râde.

— Zici că eşti fiică-mea.

Sper că e un compliment.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit, Margie. O să fii aici să-l aştepţi pe Josh luni, când vine de la şcoală? Autobuzul ar trebui să ajungă în jur de trei.

— Aşa rămâne! îmi confirmă ea.

O conduc pe Margie spre ieşire, cu toate că are şi ea cheie. Chiar înainte să ne luăm rămas-bun o văd că ezită, cu o adâncitură între sprâncenele

cenuşii.

— Ascultă, Brooke…

Dacă-mi spune că renunță, o să mă ghemuiesc pe jos și o să mă pun pe plâns. A fost singura bonă disponibilă din zonă, la cât pot eu să ofer, și chiar și pe ea abia mi-o permit.

— Da…?

— Josh pare foarte tulburat că începe școala, spune ea. Știu că e greu să te afli într-un oraş nou și tot tacâmul, mai ales la vârsta lui. Dar pare chiar mai anxios decât m-aş fi așteptat.

— Oh…

— Nu vreau să te îngrijorezi, scumpo, spune ea. Voiam doar să știi.

Mi se rupe inima pentru băiatul meu de zece ani. Nu pot să-l învinuiesc că duce dorul McDonald's-ului. McDonald's e un loc familiar. Raker nu este, și nici această casă. Părinții mei nu ne-au permis să-i vizităm de când este el pe lume – au venit ei mereu la noi, în oraş, până când le-am zis că nu mai e cazul s-o facă. Orașul ăsta este ca o casă pentru mine, dar pentru Josh este unul plin de străini.

Și pot găsi câteva alte motive pentru care este înfricoșat de începerea școlii, după toate cele întâmplate în Queens.

— O să mă ocup de asta. Mulțumesc încă o dată, Margie.

Mă întorc în bucătărie, unde Josh stă la masă, jucându-se cu solnițele de sare și piper. Face o grămăjoară din cele două condimente, ceea ce i-am spus în repetate rânduri să nu facă, dar acum nu mă mai înfurii din pricina asta. Mă așez pe scaunul din fața lui.

— Hei, prietene. Ești bine?

Josh își scrie inițiala în stratul de sare și piper de pe masă.

— Da.

— Ești agitat din cauza școlii?

Ridică un umăr slăbănog.

— Am auzit că puștii de aici sunt foarte drăguți, îi spun. Nu vor fi ca cei de acasă.

Ridică spre mine ochii lui căprui.

— De unde ai putea să știi asta?

Tresar, simțindu-i durerea ca și când ar fi a mea. În ultimul an de școală, Josh a fost hărțuit. *Rău de tot.* Nici măcar n-am știut ce se petrece, pentru că

acasă nu a vorbit despre asta. Doar a devenit din ce în ce mai tăcut. Nu mi-am dat seama prin ce trece până în ziua când a venit acasă cu un ochi vânăt.

În ciuda echimozei de pe față, Josh a încercat să nege ce se petrecuse. I-a fost atât de rușine să-mi spună motivul pentru care îl hărțuiau ceilalți copii. Habar n-aveam ce s-a întâmplat. Fiul meu este un pic cam tăcut și nu e deloc genul care să iasă în evidență – n-aveam nici cel mai mic indiciu despre ce-l transformase în ținta celorlalți. Până am aflat cum îl strigau copiii: Bastardul.

Am simțit un cuțit în inimă când mi-am dat seama că-l hărțuiesc din pricina *mea*. Din cauza istoriei *mele* și a faptului că fiul meu n-a avut niciodată un tată. În momentele acelea mi-au trecut niște gânduri negre prin cap, credeți-mă.

Școala avea politici de toleranță zero în privința hărțuirii, dar se pare că doar din vorbe, să pară că procedează cum trebuie. Nimeni nu părea să aibă imboldul de a mișca vreun deget ca să-mi apere băiatul. Și n-a ajutat deloc nici faptul că am văzut în ochii directorului cum mă judecă atunci când a subliniat că elevii nu făceau decât să menționeze realitatea nefericită a *situației* mele.

Când ești mamă singură și abia reușești să ții cât de cât lucrurile pe linia de plutire, e dificil să mai ai de-a face și cu o școală care pretinde că nu-i nimic în neregulă cu hărțuirea. Și cu o grămadă de părinți cu douăzeci de ani mai în vârstă decât tine și cu mult mai mulți bani. Am consultat chiar și un avocat care aproape că mi-a golit contul, iar concluzia lui a fost că ar fi mai bine să-l mut pe Josh la altă școală.

Așa că, după ce ambii mei părinți au murit într-un accident de mașină, la finalul anului școlar, am decis să nu vând casa în care am crescut. Acesta era noul început de care aveam nevoie și eu, și Josh.

— O să-ți faci prieteni, o să vezi, îi spun fiului meu.

— Poate.

— O să-ți faci, insist eu. Îți promit că așa va fi.

Problema cu copiii care cresc este că există unele lucruri pe care nu le poți promite.

Josh nu ridică privirea de la grămăjoara de sare cu piper. De data asta scrie un „S”, inițiala numelui lui de familie.

— Mamă?

— Da, scumpule.

— Acum, că locuim aici, o să-l cunosc și pe tata?

Aproape că mă înec cu propria salivă. Uau, habar n-aveam că-i trec prin minte astfel de gânduri. Oricât de mult am încercat să-i fiu acestui copil și mamă, și tată, au existat momente în viața lui Josh când părea obsedat să știe cine e tatăl lui. Când avea cinci ani, nu reușeam să-l mai opresc să vorbească despre asta. În fiecare zi venea acasă cu un nou desen care-l înfățișa pe taică-său, așa cum își imaginase el că ar trebui să arate. Astronaut. Polițist. Veterinar. Dar în ultima vreme nu-l mai pomenise.

— Josh, încep eu.

— Dacă tot locuiește aici?

Ridică privirea de la masă.

— Nu-i așa?

Fiecare cuvânt pe care-l rostește e ca un pumnal micuț înfipt în inima mea. Ar fi trebuit să-i spun pur și simplu că taică-său a murit. Asta ar fi ușurat mult lucrurile. Aș fi putut inventa o poveste grozavă despre cum tatăl lui a fost un erou care a murit, eu știu, încercând să salveze un cățeluș din foc. Ar fi fost mulțumit cu asta. Poate dacă îi spuneam povestea cu cățelușul și incendiul, copiii nu l-ar fi hărțuit în halul acela anul trecut.

— Scumpule, îi spun, tatăl tău a locuit cândva aici, dar nu mai locuiește. Nu în prezent.

Nu pot citi prea bine expresia de pe chipul lui. Cealaltă problemă atunci când copiii cresc este că-și dau seama dacă-i minți.

CAPITOLUL 3

Bărbatul din faţa mea are un singur dinte, nici mai mult, nici mai puţin.

OK, poate că totuşi nu-i chiar corect ce zic. Domnul Henderson mai are vreo doi dinţi undeva, în spate, negri şi cariaţi, care au nevoie urgentă de îngrijire stomatologică, însă când îmi zâmbeşte nu văd decât acest unic dinte îngălbenit, înfipt în gingia superioară.

— Mi-aţi salvat viaţa, doamnă doctor, îmi spune domnul Henderson, arătându-mi încă o dată bătrânul lui colţ singuratic.

I-am spus de vreo două ori că nu sunt medic, dar se pare că-i face plăcere să-mi zică aşa.

— Nu vă pot spune cât apreciez.

— Mă bucur că te-am ajutat, îi răspund.

N-am făcut practic nimic pentru el, în afară de a-i scrie o reţetă pentru un nou inhalator care să-l ajute cu emfizemul lui, agravat se pare în ultimele câteva luni. Deţinuţii trebuie să completeze un formular, practic o cerere de a veni la consultaţie, în cazul în care aceasta nu face parte din programul periodic de control medical, iar în formularul completat de domnul Henderson nu scria decât atât: „Nu pot respira.”

Toţi pacienţii consultaţi în prima mea zi aici au fost la fel. Nu ştiu ce au făcut bărbaţii aceştia de au sfârşit într-o închisoare de maximă securitate, dar cu toţii s-au arătat incredibil de politicoşi şi recunoscători pentru îngrijirile acordate. Habar n-am ce crimă îngrozitoare a comis acest bătrân de şaizeci şi trei de ani şi nici nu vreau să ştiu. În momentul ăsta, îmi place omul.

— Tuşesc şi şuier încontinuu de când a plecat cealaltă fată, îmi spune domnul Henderson.

Ca pentru a-şi demonstra ideea, tuşeşte sonor, spart şi plin de secreţii. Tare aş vrea să-i pot face o radiografie, dar tehnicianul nu este azi la serviciu, aşa că va trebui să aşteptăm până mâine.

Personalul de aici e îngrozitor. N-am decât o zi de muncă şi deja e dureros de evident. Înainte de a intra eu în echipă, doctorul Wittenburg

trecea pe-aici ocazional, în rest, deținuții sunt trimiși la camera de gardă sau la urgență pentru cele mai simple îngrijiri medicale – iar asta înseamnă costuri enorme pentru penitenciar.

Nu-i de mirare că erau atât de disperați să mă angajeze.

Îndeajuns de disperați încât să treacă cu vederea legătura mea deosebit de strânsă cu unul dintre deținuți.

— Dar Dorothy? îl întreb. Ei i-ai spus despre problemele tale de respirație?

Flutură din mână.

— Mi-a zis să nu mă mai plâng ca un copil mic.

Deși bărbații sunt destul de politicoși, azi am auzit totuși destule plângeri la adresa lui Dorothy. Niciunul dintre ei nu pare s-o placă prea tare.

— Dar dumneavoastră sunteți grozavă, adaugă domnul Henderson.

— Mulțumesc, îi zâmbesc eu. Ai vreo întrebare sau vreo îngrijorare?

— Da, am o întrebare.

Se scarpină în cuibul de șobolani pe care-l are pe cap.

— Sunteți căsătorită?

În urechi îmi răsună avertizarea lui Dorothy să nu dau niciun fel de informații personale niciunui pacient, însă asta pare o întrebare mai degrabă nevinovată. Și omul poate vedea cu ochii lui că nu pot verighetă.

— Nu. Nu sunt căsătorită.

— Ei bine, sunt sigur că veți găsi pe cineva în curând, doamnă doctor. Sunteți foarte tânără și drăguță. Nu trebuie să vă faceți griji.

Minunat.

Domnul Henderson sare de pe patul de consultații și-l conduc spre ușă, marcând în fișa lui câteva notițe rapide, de final. Din câte am văzut, cerințele pentru înregistrarea informațiilor medicale sunt foarte limitate. Ultima asistentă de-aici, Elise, notase pentru fiecare vizită câte ceva, cu scrisul ei mare, rotunjit. Indiferent de ce s-ar fi făcut vinovată Elise, îi sunt recunoscătoare pentru scrisul ei de mână lizibil.

Gardianul Marcus Hunt așteaptă în fața cabinetului de consultație. El este polițistul alocat secției medicale, ceea ce înseamnă că-i aduce pe pacienți în sala de așteptare (adică scaunele de plastic aliniate în fața cabinetului) și stă în poziție de drepți în fața ușii, cât ei sunt înăuntru, cu mine.

Hunt este un bărbat înalt și, cu toate că nu e deloc masiv, pare să aibă mușchi puternici pe sub uniforma albastră de gardian. Probabil că abia a

împlinit treizeci de ani; are capul ras şi o barbă nerasă de câteva zile.

Uşile nu au deloc ferestre, aşa că este liniştitor să las întredeschisă uşa cabinetului medical şi să ştiu că Hunt e acolo. Am observat că uneori o deschide larg, iar alteori, de exemplu în cazul domnului Henderson, doar o crapă un pic. Îmi imaginez că ştie despre deţinuţi mult mai multe decât ştiu eu, aşa că-l las să facă aşa cum doreşte.

Cam o treime dintre pacienţii de azi au venit încătuşaţi. Câţiva dintre ei aveau cătuşe şi la picioare. N-am întrebat pe ce criteriu pe unii îi încătuşează şi pe alţii nu.

Îl predau pe domnul Henderson gardianului Hunt, iar acesta dă din cap spre mine fără nicio expresie pe chip. La fel ca Dorothy, nu prea zâmbeşte sau uneori nu zâmbeşte deloc. Singurii care mi-au zâmbit de când mă aflu aici au fost deţinuţii.

— Îl duc în celulă, îmi spune Hunt.

Cercetez scaunele de plastic din faţa cabinetului.

— Nu mai e nimeni în sala de aşteptare?

— Nu, ai pauză.

Îl văd pe Hunt cum dispare pe culoar împreună cu domnul Henderson, lăsându-mă singură. Nu că nu m-aş bucura de o pauză, dar nu prea am ce face pe aici. Semnalul WiFi este practic inexistent şi n-am în preajmă pe nimeni cu care să pot vorbi. Ar trebui să-mi aduc o carte cu mine, să citesc atunci când mai am pauze.

Arhiva cu dosarele medicale se află în partea stângă. Am fost acolo de câteva ori astăzi, ca să caut nişte dosare, din moment ce n-o face nimeni în locul meu. Mă uit la ceas – încă o oră până la terminarea programului. Apoi arunc o privire pe culoar, în stânga şi în dreapta.

Cu excepţia mea, nu mai e nimeni aici.

Mă strecor spre arhivă şi deschid uşa cu legitimaţia. Încăperea asta e dureros de claustrofobică, ticsită cu atât de multe dulapuri câte pot fi îngrămădite în acest spaţiu îngust, luminat doar de un bec fără abajur, atârnat în tavan. De asemenea, văd într-un colţ o grămadă de dosare aruncate, cu paginile împrăştiate pe jos. Dorothy mi-a spus că sunt ale deţinuţilor care nu se mai află aici. Din moment ce majoritatea acestor bărbaţi sunt condamnaţi la închisoare pe viaţă, bănuiesc că asta înseamnă că e vorba despre cei care au murit.

Nu am prea mult timp până la întoarcerea lui Hunt. Din fericire, știu exact ce caut.

Mă duc țintă la sertarul marcat cu litera „N”. Îl deschid și în fața ochilor îmi apare un teanc gros de dosare, bine îndesate în sertar. Răsfoiesc paginile cu degetul. Nash. Nabb. Napier. Neil.

Nelson.

Scot dosarul cu mâinile tremurând ușor. Pe copertă stă scris numele Shane Nelson. *El* este. Se află încă aici. Nu că m-ar surprinde, din moment ce ultima dată când l-am văzut a primit condamnare pe viață, pe care trebuia s-o execute în această închisoare.

Închid ochii și încă îi văd în spatele pleoapelor chipul grozav de arătos. Mă privește drept în ochi. *Te iubesc, Brooke.*

Asta mi-a spus cu doar câteva ore înainte de a încerca să mă ucidă.

Și ăsta nici măcar nu e cel mai rău lucru pe care l-a făcut.

Cobor iar privirea spre dosarul de hârtie, fiindcă îmi doresc să-l deschid și să citesc ce scrie acolo, dar știu că n-ar trebui s-o fac.

Din punct de vedere moral, categoric n-ar trebui. Legal… Este o zonă gri. Practic vorbind, este deținut în această pușcărie, este unul dintre pacienții mei. Dar dacă deschid dosarul ăsta, nu o să mă uit la el în calitate de asistentă medicală.

Nu lucrez aici decât de o zi. E un pic cam devreme ca să încalc regulile.

Când am candidat pentru jobul ăsta, nu m-am gândit că-l voi primi, având în vedere legătura mea cu unul dintre deținuți. Dar în timpul procesului lui Shane eram minoră și părinții mei s-au străduit din răsputeri să nu-mi apară numele prin rapoarte publice. Totuși – mi-am imaginat că se va face oricum o verificare minuțioasă. Se pare că m-am înșelat.

Sau poate directorul știa despre legătura asta, dar a fost atât de disperat să angajeze pe cineva, încât a trecut-o cu vederea.

Aud un clic și-mi dau seama că cineva își folosește legitimația ca să deschidă ușa arhivei. Cuprinsă de panică, îndes dosarul lui Shane înapoi, printre celelalte, și trântesc sertarul chiar în secunda în care ușa se deschide larg. În prag este gardianul Hunt, iar silueta lui înaltă umple tot cadrul ușii.

— Mai avem un pacient pentru tine.

În lumina slabă din camera arhivei, ochii lui par două găvane întunecate.

— Ce făceai aici?

— Eu, ăăă…

Mă uit spre dulap.

— Mi-am adus aminte de ceva despre un pacient din dimineața asta și voiam să-mi notez.

Am tot dreptul să mă aflu aici, în arhiva cu dosare. E imposibil ca el să-și fi dat seama că ce făceam nu era deloc în regulă, deși bănuiesc că obrajii în flăcări mă trădează nițel.

Hunt mijește ochii spre mine.

— Am scos eu toate dosarele pentru vizitele programate. Dacă mai ai nevoie de alte dosare, ți le pot aduce.

— Oh!

Mă străduiesc să-i zâmbesc.

— Păi atunci îți mulțumesc mult. Categoric apreciez gestul.

Însă Hunt nu-mi întoarce zâmbetul.

Minunat! Mă aflu aici de mai puțin de o zi și gardianul deja consideră că sunt o problemă. Însă pare că ei au nevoie de mine mai mult decât am eu nevoie de ei, așa că jobul meu este în siguranță. Deocamdată.

Cât timp Shane Nelson nu are nevoie să vină la cabinetul medical.

CAPITOLUL 4

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Părinții mei m-ar ucide dacă ar ști ce fac acum.

Ei cred că învăț după ore împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Chelsea. Și mai cred că Chelsea mă aduce acasă cu mașina, ca să-mi iau un schimb de haine și să rămân la ea peste noapte.

Dacă ar ști că stau în mașina lui Shane Nelson, la un cvartal distanță de casă, nu mi-ar fi deloc moale. Și dacă ar ști că o să-mi petrec noaptea acasă *la Shane*, de fapt… ei bine, nici nu vreau să aflu de ce-ar fi în stare. Pentru început, aș fi pedepsită. Și nu genul de pedeapsă când n-ai acces la jocuri video sau când nu primești desert. Probabil că aș fi retrasă din liceu și trecută în sistem homeschooling, și nu mi s-ar mai permite în veci să ies din camera mea. Genul *acela* de pedeapsă.

Așa că ăsta e motivul pentru care, când mă aduce acasă, Shane parchează mereu la o stradă sau două distanță. Chiar dacă și așa este destul de riscant, când vine vorba de Shane sunt în stare să-mi asum orice risc, indiferent cât de prostesc. Mereu am fost un copil bun – numai note de zece, elevă de elită a școlii, participantă în clubul de dezbateri. Până acum n-am cunoscut vreun tip care să mă determine să încalc regulile. Iar când Shane, așezat pe locul șoferului în bătrânul său Chevy, se uită la mine, îmi dau seama că sunt puține lucruri pe lume pe care să nu le fac de dragul lui.

— Abia aștept să ne vedem diseară, îi spun cu o voce care sper să pară matură și sexy, dar care sună mai degrabă chițăit și nervos.

Nu mă pot abține însă – n-am rămas niciodată peste noapte la un băiat acasă.

— Și eu la fel.

Urmărește cu degetul conturul pandantivului auriu în formă de fulg de nea pe care-l port mereu la gât.

— Mult de tot.

Ochii căprui, strălucitori ai lui Shane îi întâlnesc pe ai mei. Ne cunoaştem încă din gimnaziu şi jur că arată tot mai bine, pe măsură ce trece timpul. Părul negru, ciufulit, zâmbetul acela periculos, iar acum toţi muşchii ăia de pe el, fir-ar să fie! Pe când aveam doisprezece ani, era doar un golan care intra neîncetat în belele la şcoală. Apoi, în liceu, a intrat în echipa de fotbal şi a devenit fundaşul vedetă. Îl urmăresc în fiecare zi, în timp ce-l încurajez împreună cu Chelsea din tribune, şi pot spune că este *cu adevărat* un talent. Însă pentru părinţii mei tot nu ajunge.

— Ştii ceva, spune Shane, am putea fi doar noi în seara asta, la mine. Doar să rosteşti cuvântul…

Când Chelsea a aflat că mama lui Shane va fi plecată din oraş, ca să-i facă o vizită de weekend bunicii lui, i-a venit strălucita idee de a organiza o mică petrecere la Shane acasă. S-a invitat repede şi l-a chemat şi pe Brandon, iubitul ei, tot vedetă în echipa de fotbal. Brandon are un talent deosebit ca la fiecare petrecere să-şi facă apariţia cu o sticlă de ceva cu alcool.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, îi răspund. Dacă nu vine şi Chelsea, o să mă toarne la ai mei.

Shane se strâmbă.

— E prietena ta cea mai bună. Chiar crezi că ar face aşa ceva?

Oh, în mod sigur ar face-o. O fi ea cea mai bună prietenă a mea, dar întotdeauna trebuie să fie numărul unu la orice. Însă măcar de data asta mă bucur că e aşa. Sunt cu Shane doar de trei luni şi mă tulbură să rămân peste noapte singură cu el. Nu cred să ştie măcar că sunt virgină. El nu este – nu mi-a spus-o, dar sunt sigură că nu e. Ar fi imposibil.

— Este în regulă, îi spun. O să fie amuzant să ne distrăm cu Chelsea şi Brandon.

Shane nu protestează, pentru că Brandon e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Dar, spre deosebire de mine, pe el nu îl tulbură să rămânem singuri. Pare entuziasmat de fiecare moment pe care-l petrecem împreună. E flatant să văd cât de mult pare să mă placă. Am mai avut câţiva prieteni înaintea lui, dar Shane este primul meu *iubit* adevărat. Nici măcar nu se arată deranjat că trebuie să se furişeze şi să se ascundă, fiindcă părinţii mei nu sunt de acord cu el.

Mă uit la ceas – i-am spus mamei că ajung acasă până în ora cinci.

— Trebuie să plec.

— Mai stai cinci minute?

— Mai bine nu.

N-am chef să le dau alor mei niciun motiv să-mi interzică să ies diseară. Abia au ridicat restricţiile de peste vară, când o adolescentă pe nume Tracy Gifford, dintr-un oraş învecinat, a fost găsită ucisă în pădure. Timp de o lună după aceea, toată lumea a fost absolut îngrozită. Însă au trecut deja patru luni de atunci şi ne purtăm aproape ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Cazul lui Tracy Gifford a fost o tragedie enormă, iar acum parcă fata aia nici n-ar fi existat.

— OK, bine.

Mă apucă de umăr şi mă trage lângă el. Îl sărut pasional, flămândă, de parcă am fi într-o competiţie care îl înghite primul pe celălalt. Nu pare să ne ajungă defel.

— Ne vedem diseară.

— Pe curând.

Dau să deschid portiera, dar îi simt mâna pe umăr.

— Brooke?

Mă întorc să-l privesc.

— Da?

— Brooke, te iupesc.

Nu mă pot abţine să-i zâmbesc larg. Este o glumă pe care-o ştim doar noi. I-am trimis odată un mesaj în care îi spuneam că-mi place îngheţata, dar am scris greşit şi mi-a ieşit „Iupesc îngheţata”. Ai crede că telefonul ar fi trebuit să corecteze singur eroarea, dar n-a făcut-o. Şi astfel a devenit gluma noastră. *Iupesc cartofii prăjiţi. Iupesc masajul la tălpi.* Iar apoi, acum vreo două săptămâni, el a răbufnit: Te iupesc, Brooke.

Nu mă *iubeşte.* Evident că nu. Adică, na, nu avem decât şaptesprezece ani şi nu ne vedem decât de trei luni. Dar mă *iupeşte.* Şi e aproape mai bine decât dacă m-ar iubi.

— Şi eu te iupesc, îi spun.

Shane râde şi îmi dă drumul la umăr, ca să mă lase să ies din maşină. Trântesc portiera Chevroletului şi toată maşina se zguduie, pentru că este o vechitură. Efectiv a luat-o dintr-un cimitir de maşini şi, pe baza cunoştinţelor de la orele de mecanică auto, i-a reparat motorul şi a făcut nenorocirea aia să funcţioneze. Tot el a şi vopsit-o, iar acum arată pe jumătate decent, dar mă tem de fiecare dată să nu moară în mijlocul

drumului și să trebuiască să mă întorc pe jos până în civilizație în niște pantofi aproape sigur incredibil de inconfortabili, pentru că așa am eu noroc.

Însă Shane nu-și poate permite o mașină nouă. Nu-și poate permite nici măcar o mașină la mâna a doua. Chiar dacă lucrează în fiecare weekend la pizzerie, singura mașină pe care și-o poate permite este cea luată din cimitirul de hârburi.

Și acum știți de ce părinții mei nu vor fi niciodată de acord să am o relație cu el. Fiindcă, în opinia lor, Shane, asemenea mașinii lui, este un „gunoi”.

Shane coboară geamul din dreptul pasagerului.

— Ne vedem diseară, Brooke! La șapte jumate!

— Șapte jumate, repet supusă.

După ce confirmăm, mașina lui Shane se îndepărtează făcând mult mai mult zgomot decât ar trebui să facă în mod normal, fiindcă și toba de eșapament e luată tot din cimitirul de mașini. Mă uit cum dispare după colț, fiindcă într-atât sunt de îndrăgostită de el – lulea, ce mai. Într-atât încât stau să mă uit cum se pierde în depărtare. Patetic, știu.

— Deci ce-o să faci la șapte jumate, Brooke?

Mă prăbușesc de-a rostogolul de pe norul meu de iubire (pardon, *iupire)* când aud vocea aceea venind din spatele meu. N-am observat că Shane parcase periculos de aproape de reședința Reese, lucru pe care de obicei are mare grijă să nu-l facă. Tim Reese stă pe peluza din fața casei, adunând ultimele frunze de toamnă căzute pe jos.

Tim. Fir-ar să fie!

— Nimic, îi răspund.

Ridic privirea spre el și îl văd arcuind o sprânceană, încă nu m-am obișnuit să-l privesc de jos în sus. Ne știm de când eram în scutece, iar lui i se spunea Timmy și avea o fețișoară pistruiată, de parcă îi explodase în față o bombă cu pistrui. Dintotdeauna a fost cu câțiva centimetri mai scund decât mine, până acum vreun an, când s-a înălțat brusc. Încă nu mă pot obișnui cu asta.

— Te întâlnești cu Shane la șapte jumate? insistă el.

Îmi feresc privirea. O fi Chelsea cea mai bună prietenă a mea, dar Tim mă cunoaște mai bine decât oricine pe lumea asta.

— Poate…

Ochii lui albaștri se întunecă.

— Nu-mi vine să cred că încă te mai vezi cu nemernicul ăla.

Părinții mei îl urăsc pe Shane, dar Tim îl urăște și mai mult. Îl urăște cu o pasiune ciudată, pe care nu prea pot s-o înțeleg. Tim nu e genul de băiat care ar judeca pe cineva pentru că are o mașină la mâna a treia și că locuiește la o fermă veche, care e la o șindrilă distanță să se prăbușească de tot. Îl urăște din alte motive.

— Tim, murmur eu, încetează.

Își freacă bărbia. În ultimii ani, pistruii aproape că i-au dispărut de tot, pe de-o parte pentru că se ferește de soare. Însă mie îmi lipsesc pistruii ăia. Erau adorabili. Iar acum, fără ei și cu o jumătate de cap mai înalt decât mine, Tim a devenit de-a dreptul arătos, dar nu mai este deloc adorabil. Mai mult de-atât, pare o cu totul altă persoană. Un puști cu totul diferit față de cel alături de care îmi petreceam verile, când alergam țipând printre aspersoarele din curtea din spatele casei sale.

— Shane e un nemernic, repetă el cu convingere.

— Oh, serios acum…

— Ba este, mă repede Tim. El și amicii lui din echipa de fotbal sunt o gloată de hărțuitori. Nu-mi vine să cred că tu nu vezi asta, Brooke.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, stând acolo, la Tim în curte, în pământul noroios din cauza umezelii din aer. Atmosfera e grea și jilavă și aproape că simt cum părul începe să mi se încrețească. Prognoza pentru noaptea asta anunță ploaie torențială, cu fulgere și tunete, așa că eu și Chelsea intenționăm să ajungem la fermă înainte să se strice vremea. Așa că trebuie să-mi văd de drum, însă urăsc expresia critică de pe chipul lui Tim și sunt disperată să-i dovedesc că greșește. Nu-l cunoaște pe Shane așa cum îl cunosc eu. Cândva credeam același lucru, că e un nemernic, însă nu este. Shane e un băiat bun și chiar îmi place de el. Îl *iupesc*. Dar Tim n-are cum să vadă asta. Mi-aș dori să poată s-o facă.

— Dacă l-ai cunoaște pe Shane, îi spun, fac prinsoare că ți-ar plăcea de el.

Tim pufnește și clatină din cap.

— Ascultă, insist eu, ar trebui să vii și tu cu noi în seara asta.

Mijește ochii la mine.

— Unde să vin?

Cuvintele mi se rostogolesc de pe limbă înainte să apuc să mă gândesc mai bine.

— În seara asta ne întâlnim acasă la Shane. Maică-sa e plecată din oraș. N-o să fim decât eu, Shane, Chelsea și Brandon.

Ridic dintr-o sprânceană, plină de speranță.

— Și cu tine, poate?

— Îmi pare rău, o să refuz.

— Haide, o să ne distrăm! Spune-le alor tăi că mergi acasă la Jordan – n-o să se apuce să verifice. O să stăm peste noapte acolo.

Tim înclină capul într-o parte, gândindu-se la propunerea mea. La fel făcea și când eram mici. Pe atunci era mai puțin dificil. Veneam pe la el și nu aveam discuții despre iubiți sau hărțuitori sau lucruri de genul acesta. Veneam pe la el și *ne jucam.* Pe atunci, credeam că lucrurile vor rămâne așa pentru totdeauna. Credeam că eu și Tim vom rămâne prieteni așa cum eram pe atunci.

De la el am pandantivul în formă de fulg de nea de care nu mă despart niciodată. Mi l-a oferit când am împlinit zece ani, pentru că una dintre distracțiile noastre preferate era să ne jucăm în zăpadă – ne dădeam cu sania, făceam oameni de zăpadă, ne băteam cu bulgări –; ori de câte ori ningea, primul lucru era să-mi trag cizmele în picioare și o geacă groasă și să mă îndrept spre casa lui Tim. Colierul acesta a fost prima bijuterie adevărată pe care am primit-o în dar de la cineva. Având în vedere că de atunci am purtat-o absolut în fiecare zi și nu mi-a înverzit gâtul, trebuie să fi costat o avere. Probabil că a strâns bani tot anul ca să mi-o cumpere.

— Bine, spune Tim. De ce nu?

Îmi dau seama, vag, că Tim nu m-a refuzat niciodată. Dar încerc să nu mă gândesc la asta. Există anumite aspecte ale relației mele cu băiatul din vecini pe care e bine să nu le analizez prea în profunzime.

— Grozav! bat eu din palme. Chelsea trece să mă ia pe la șapte și un sfert. Apoi venim să te luăm și pe tine.

Tim e cât se poate de puțin încântat de această perspectivă.

— Bine.

Sunt convinsă că el crede că nu e bine ce facem, dar se înșală. O să se distreze grozav în seara asta și o să-i dovedesc că Shane e un tip de treabă. Și o să-i spun lui Chelsea să aducă o fată pentru el. La urma urmei, nu i-ar strica să se simtă și el bine un pic.

CAPITOLUL 5

ÎN PREZENT

Dacă ar fi acceptabil în public, Josh s-ar ascunde după fustele mele.

Însă are zece ani, așa că trebuie să rămână lângă mine, în picioare, cu degetele înfipte în mâneca bluzei mele, încă ezitând să se alăture mulțimii de copii din noua lui clasă a cincea. Profesoara lor, doamna Conway, îmi aruncă o privire înțelegătoare. Pare destul de amabilă – o profesoară experimentată, pe la vreo patruzeci de ani, aparent pricepută să țină clasa în mână. N-am văzut-o prin școală pe vremea când eram eu elevă aici, dar presupun că trebuie să fi venit curând după ce am absolvit.

— O să fie bine, domnișoară Sullivan, mă liniștește ea. Promit să stau cu ochii pe el.

— Vă mulțumesc.

Nu-mi scapă din vedere faptul că mi s-a adresat cu *domnișoară* Sullivan, nu cu *doamnă* Sullivan. Oare știe că sunt mamă singură? Știe că tatăl lui Josh lipsește din peisaj? Știe toată povestea aia sordidă? În orășele ca acesta, oamenii bârfesc încontinuu, chiar dacă părinții mei au făcut tot ce le-a stat în putință ca să-mi ascundă sarcina.

Și dacă știe, atunci poate că știu și părinții. Și așa vor afla și copiii. Și apoi va începe iar povestea cu porecla.

Nu, devin paranoică. Josh o să fie bine.

Zumzetul agitat al copiilor este întrerupt de țârâitul ascuțit al unui clopoțel, care răsună în toată curtea. Prima zi de școală a început în mod oficial. Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-l strivesc pe Josh într-o îmbrățișare de urs, de-a dreptul stânjenitoare pentru el. Este un pic cam scund pentru vârsta lui; îmi ajunge până la umăr și uneori pare dureros de micuț. Prea mic pentru a face față unui lucru atât de înfricoșător cum e o clasă de copii străini, care se cunosc toți între ei din ultimii cinci ani de școală.

— Succes, îi şoptesc la ureche. Ţine minte – toată lumea îl place pe puştiul nou-venit, e cel mai cool.

Lui Josh îi tremură uşor bărbia – încearcă să nu plângă. Când avea doi ani, obişnuia să zbiere în legea lui până îi ieşeau ochii din orbite, dar acum e mult mai dureros să-l văd ditamai băiatul, străduindu-se să-şi reţină lacrimile. Îl sărut pe creştet şi îl împing uşor de la spate. Se îndreaptă către colegii lui, urmându-i spre intrarea în şcoală de parcă ar merge către camera de execuţie.

O să fie bine. Ceilalţi copii o să-l placă mult, chiar dacă e copil din flori. Decizia de a ne muta aici a fost absolut corectă.

Continuă să-ţi repeţi asta, Brooke.

Îl urmăresc pe Josh până când nu-i mai zăresc rucsacul verde. Mi-ar plăcea la nebunie să mă postez în faţa sălii de clasă, aşa încât să fiu disponibilă dacă are nevoie de mine pe parcursul zilei. Dar nu puteam face asta nici când era la grădiniţă şi categoric nu este acceptabil acum. Nu pot decât să am încredere că va fi în regulă. Că va face faţă.

— Brooke? Brooke Sullivan?

Strâng din dinţi când îmi aud numele. Cel mai rău lucru în privinţa întoarcerii în oraşul unde am crescut este că oamenii mă mai recunosc, când şi când. Din fericire, orăşelul e destul de mare pentru ca acest lucru să nu se întâmple prea des, dar presupun că ar fi trebuit să mă aştept la asta, din moment ce sunt fix în faţa şcolii elementare pe care am urmat-o când eram de vârsta lui Josh.

Mă întorc ca să-l salut pe profesorul care m-a recunoscut. Însă, înainte să apuc să spun „bună ziua”, rămân cu gura căscată.

— Tim? reuşesc să îngaim.

Este Tim. Tim Reese. Care locuia la un cvartal distanţă de casa mea, când eram mici. Cel mai bun prieten al meu din copilărie.

În fine, până când am plecat din oraş fără să-i spun o vorbă despre asta.

— Brooke! repetă el şi i se luminează chipul. Chiar eşti tu!

Tim o porneşte în fugă peste gazonul din jurul şcolii şi eu am ocazia să-l privesc mai bine. Şi… ei bine, uau! Când eram mici, Tim era foarte drăgălaş. O mulţime de pistrui şi un zâmbet care-i făcea pe toţi adulţii să-l îndrăgească. Apoi, spre finalul liceului, s-a înălţat vreo cincisprezece centimetri practic peste noapte, devenind mai puţin drăgălaş şi mai degrabă atrăgător, dar în continuare prea slăbănog şi deşirat. Însă acum s-a

desăvârșit complet, câștigând kilogramele de care avea nevoie și niște mușchi pe deasupra. Pistruii au dispărut demult.

Tim Reese este *sexy rău de tot.*

Îmi trec stânjenită o mână prin părul negru, pe care mi l-am prins repede într-o coadă neglijentă, înainte să ies din casă. Pe deasupra, sunt îmbrăcată și într-un tricou lălâi și niște colanți. Nu asta e ținuta pe care mi-aș fi dorit s-o port prima dată când mă întâlneam cu Tim Reese, după zece ani. Dar asta e, n-am ce face.

— Hei, spune el când se apropie. Ce nebunie. Te-am văzut din cealaltă parte a curții și mi-am zis: „Tipa aia nu poate fi Brooke Sullivan. Îmi imaginez chestii.” Dar tu erai. Chiar tu.

— Eu sunt, da, spun înțepată.

Tim îmi zâmbește larg.

— Da, văd și eu.

Stăm așa, unul în fața celuilalt, stânjeniți. Mă rog, eu mă simt stânjenită. Tim pare să nu se poată opri din zâmbit. Nu înțeleg de ce-i așa de fericit, iar chestia asta mă enervează.

— Deci, încep eu, scărpinându-mă în cot, ești profesor aici, sau cum…?

Își trece o mână prin părul care-mi aducea mereu aminte de culoarea frunzelor de arțar.

— De fapt, sunt director adjunct.

— Oh!

Încerc să-mi arcuiesc buzele cumva ca să pară că surâd, dar le simt ca de argilă.

— E grozav. Felicitări.

— Ăăă, mulțumesc.

Își freacă bărbia și nu mă pot abține să observ că n-are inel pe al patrulea deget al mâinii stângi.

— Dar tu?

— Eu? Sunt asistentă medicală.

I se luminează privirea.

— Ești noua noastră asistentă?

— Nu, nu sunt, răspund repede. Lucrez… în altă parte.

Sunt absolut sigură că n-o să-i spun de jobul primit la închisoarea de maximă securitate aflată la patruzeci și cinci de minute de aici.

Se încruntă.

— Oh.

Îmi ia o secundă ca să-mi dau seama de ce pare așa confuz. Nu știe motivul pentru care mă aflu aici. Am să-i spun.

— Am venit să-l las pe fiul meu, îi explic. Este prima lui zi la școală la voi, așa că înțelegi tu, e cam emoționat.

— Oh!

Zâmbește din nou, însă de data asta parcă un pic mai forțat.

— Păi, prima zi la grădiniță e mereu înfricoșătoare pentru copii. Sunt sigur că o să se descurce grozav.

Când i-am zis că e prima zi la școală a lui Josh, a presupus că mă refer la faptul că începe grădinița. Nu își dă seama că fiul meu are zece ani. Până la urmă o să afle, și chestia asta mă îngrozește. Fiindcă nu vreau să facă socoteala.

La urma urmei, era și el acolo în noaptea aceea. Are și niște cicatrici care o dovedesc.

— Am auzit de accidentul părinților tăi, Brooke. Îmi pare tare rău. Nu eram în țară, altminteri aș fi venit la înmormântare.

— Sunt bine, bombăn eu. Nu eram foarte apropiați. Nu au fost cei mai buni părinți din lume.

Nu-i mai pomenesc de faptul că nu i-am mai văzut și n-am mai vorbit cu părinții mei de cinci ani. Nu e nevoie să intrăm în detalii.

— A fost… a fost un accident de mașină, nu-i așa?

Dau din cap.

— Au murit împreună, ceea ce este ironic, fiindcă mereu am avut impresia că nu se suportau unul pe altul. Tata o înșela încontinuu pe mama.

— Totuși.

Își îndeasă mâinile în buzunare.

— Trebuie să fi fost dificil pentru tine. Locuiești în casa lor?

— Da. E mai ușor decât s-o vând, știi?

— Oh, sigur.

Lasă capul în piept.

— Și eu locuiesc tot în casa părinților mei. Ei s-au mutat în Florida acum doi ani, așa că, oficial, am grijă de casă. Dar cred că în momentul ăsta trebuie să încetez să mă mai păcălesc și să accept că locuiesc acolo.

— Mie mereu mi-a plăcut casa voastră.

— Da.

Ridică din umeri.

— Este în regulă. Doar că-i mare. Înțelegi tu, doar pentru mine.

De parcă aș mai fi avut nevoie de vreun indiciu că e singur. Doar se asigură că știu.

— Deci, ăăă…

Privește roată peste curtea școlii, care se golește încetul cu încetul; peluza e imprimată cu urme de tălpi micuțe.

— Soțul tău are și el un job prin zonă?

— Nu sunt căsătorită.

— Pe bune…

— Fix așa.

Ne uităm unul la altul timp de câteva secunde, apoi pe chipul lui Tim se lățește un zâmbet prostesc.

— M-am descurcat destul de bine să aflu pe șest că n-ai pe nimeni, nu? Ești impresionată de priceperea mea?

În ciuda situației, n-am cum să nu râd. Tim a știut mereu cum să mă facă să zâmbesc.

— Extrem de impresionată. Trebuie să fii un adevărat jucător în branșă.

— Toți directorii adjuncți de școală primară sunt așa.

— La fel mă gândeam și eu.

Zâmbetul i se lățește până la urechi.

— Uite, trebuie să intru, dar neapărat să ne punem la curent. Ieșim la o cafea, într-o zi?

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă pun la curent cu cineva din fosta mea viață – mai ales cu o persoană atât de apropiată cum a fost Tim.

— Sunt cam ocupată.

— Păi cafeaua nu durează mult, nu? Maximum douăzeci de minute.

Chestia asta nu poate să ducă la nimic bun. Nu am loc în viața mea pentru orice și-ar dori Tim. În plus, am presimțirea că, atunci când va afla adevărul despre Josh, sentimentele față de mine i se vor schimba brusc. Însă vreau să închei această conversație, așa că-i arunc un os.

— Poate, spun în cele din urmă, după ce mă instalez și eu.

— Păi…

Chipul îi strălucește în continuare. Doamne, am uitat cum obișnuia să se uite la mine!

— Chiar a fost minunat să te revăd, Brooke. *Absolut* minunat. Și o să-ți aduc aminte de acel *poate.*

Pornește înapoi spre clădirea școlii cu pas mai săltat și mai sprinten. Tim Reese. Uau! Chiar n-am crezut că-l voi mai întâlni vreodată.

CAPITOLUL 6

Sunt indignată.

Pacientul pe care-l consult acum, domnul Carpenter, are aproape treizeci de ani și a fost împușcat în coloană în timp ce făcea… în fine, ce-o fi făcut el de l-a trimis pe viață într-o închisoare de maximă securitate. A fost ceva rău, sunt convinsă. Nici nu vreau să știu.

Dar nu asta e grija mea. Grija mea este că domnul Carpenter e paraplegic și folosește un scaun. Așa că stă în fund toată ziulica, apoi stă întins toată noaptea pe o saltea subțire ca hârtia, iar acum are o rană groaznică la coccis, netratată de Dumnezeu știe când.

— Ce crezi, Brooke? mă întreabă el.

Stă întins pe patul de consultație, într-o parte, cu pantalonii trași în jos, așteptând diagnosticul meu. Din păcate, n-am vești bune să-i dau.

— Este o rană cauzată de presiune. Putem să punem un bandaj peste ea, dar n-o să se vindece în veci dacă nu eliminăm presiunea.

— Da, mă rog, și cum ar trebui să fac asta? Perna scaunului este oarecum decentă, dar salteaua de pe pat e groaznică. Practic dorm direct pe arcurile alea metalice.

— Deci ai nevoie de o saltea mai bună.

Domnul Carpenter pufnește.

— De cât timp lucrezi aici? N-o să-mi aducă nimeni o saltea nouă.

— Trebuie să ți-o aducă dacă ți-o prescriu eu.

— Cum zici tu…

În ciuda scepticismului său, domnul Carpenter o să primească salteaua aia. Este neglijență medicală să nu-i dai unui paraplegic o saltea decentă, care reduce presiunea. S-ar putea să fie nevoie de un teanc de acte, dar o să-mi duc misiunea până la capăt.

Imediat ce termin cu domnul Carpenter, mă asigur că nu mai așteaptă nimeni să fie consultat și mă îndrept pe culoar spre biroul lui Dorothy. Da, ea are un *birou,* iar eu am o masă de lucru în cabinetul de consultații, însă

recunosc faptul că ea are vechime mai mare, așa că n-o să zic nimic. Să sperăm că eu nu voi lucra aici îndeajuns de mult încât să capăt un birou.

Bat la ușă și aștept s-o aud pe Dorothy invitându-mă să intru. Aștept un timp care mi se pare cât cinci minute bune, apoi aud că mă cheamă. Când intru în birou o găsesc stând la masa ei de lucru, cu o pereche de ochelari cu lentile înguste așezați în echilibru pe puntea nasului bulbucat.

— Sunt foarte ocupată, Brooke, spune ea.

— Nu durează mult. Vreau doar să aflu cum pot căpăta o saltea care reduce presiunea pentru Malcolm Carpenter.

Se uită la mine peste ramele ochelarilor.

— *O saltea care reduce presiunea?*

O spune de parcă aș fi vorbit într-o limbă necunoscută. Dar știe foarte bine la ce mă refer.

— Este paraplegic și a făcut pe coccis o rană cauzată de presiune. Are nevoie de o saltea bună, altfel n-o să se vindece.

— Brooke, spune Dorothy pe un ton neutru, aici nu suntem la Ritz Carlton. Nu putem aduce salteaua de vis pentru toți deținuții.

Simt cum mi se zbate un mușchi sub ochi.

— Nu cer un obiect de lux. Este o recomandare medicală.

— Mă tem că nu e.

— Ba firește că este! răbufnesc eu. Nu se poate mișca și nu-și simte jumătatea de jos a corpului. Rana nu va face decât să se agraveze dacă nu eliberăm presiunea de pe ea. Măcar atât putem face, să-i aducem o saltea decentă.

— Mă tem că salteaua cea nouă pur și simplu nu este prevăzută în buget. Va trebui să găsești o soluție mai creativă.

Clatină din cap.

— Nu ai abilități de rezolvare a problemelor?

Mă uit țintă la ea, prea uluită ca să-i răspund. Problema e că omul are un ulcer de presiune. Soluția simplă este o saltea bună. Ce *naiba* e cu femeia asta? Nu-i pasă deloc de deținuți? La urma urmei, sunt ființe omenești.

Telefonul de pe biroul lui Dorothy începe să sune. Aceasta ridică receptorul fără să-mi mai adreseze o vorbă. Rămân acolo, în picioare, în timp ce ea îl ascultă pe cel aflat la capătul firului. În cele din urmă, spune:

— Da, o s-o trimit imediat.

Fir-ar să fie! Probabil la mine se referă.

Evident, după ce închide telefonul, Dorothy ridică privirea la mine, peste rama ochelarilor.

— A avut loc un incident între deținuți. Gardianul Hunt îl aduce pe unul dintre ei să-l consulți, fiindcă e rănit.

Minunat.

Umerii mi se lasă brusc în jos, semn că mă dau învinsă, și pornesc înapoi spre cabinetul de consultații. Totuși, n-am renunțat încă. O să găsesc o cale pentru ca domnul Carpenter să-și capete salteaua, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l voi face aici. Însă mai întâi trebuie să mă ocup de tipul rănit în curte.

Mă întreb cum s-a întâmplat. L-or fi prins la înghesuială, i-or fi tras un sac pe cap și l-or fi imobilizat, ca să-l bată? Chiar se fac chestiile astea în pușcărie?

Chiar când ajung la birou, îl zăresc pe gardianul Hunt venind pe culoar cu unul dintre deținuți. Trebuie să fie tipul rănit. Poartă salopeta standard de culoare kaki a închisorii și, spre deosebire de majoritatea pușcăriașilor de aici, are cătușe și la încheieturile mâinilor, și la glezne, așa că-și târăște încet picioarele pe lângă Hunt.

Pe măsură ce se apropie, văd plasturele lipit pe frunte, îmbibat deja cu sânge roșu aprins. Orice-ar fi sub el, aproape sigur are nevoie de copci. Apoi ochii îmi cad pe chipul deținutului.

Oh. Oh, nu. Nu, nu, nu…

E Shane.

CAPITOLUL 7

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Nu știu cum se face, dar lui Chelsea îi este imposibil să tragă în fața casei mele fără să nu se lase cu toată greutatea pe claxon. Țâșnesc spre ușa de la intrare cu rucsacul atârnat pe umărul drept și pornesc în fugă pe alee, înjurând în barbă. N-are de gând să slăbească claxonul ăla până când nu deschid portiera din dreptul pasagerului și nu mă prăbușesc pe scaunul de lângă ea.

— Oh, Dumnezeule mare!

Îi trag un pumn în braț.

— Te-am auzit. Deranjezi tot cartierul!

Chelsea își dă dramatic ochii peste cap. Poartă atât de multă mascara pe gene, încât acestea par de cel puțin trei ori mai mari decât sunt în realitate. Chelsea se fardează îngrozitor de tare – părinții mei nu m-ar lăsa în veci să ies din casă dacă aș arăta așa. Când vreau să mă dau cu o nuanță de ruj un pic mai închisă decât culoarea naturală a buzelor, trebuie s-o fac în baia de la școală.

— Cu ce sunt eu de vină dacă ești mototoală?

Mă uit spre scaunul din spate, sperând să găsesc susținere. Chelsea mi-a dat mesaj că o aduce pe Kayla Olivera, a șasea persoană din grup, pentru Tim. Kayla este și ea majoretă – brunetă, minionă și foarte drăguță, întind gâtul și mă tulbură faptul că o văd dând liniștită mesaje, aparent fără să fi sesizat claxonatul dement al lui Chelsea.

— Bună, Kayla.

— Bună, spune ea fără să ridice privirea.

Îmi dreg vocea.

— Îți mulțumesc că ai venit.

În cele din urmă, Kayla își desprinde privirea din ecranul telefonului.

— Chelsea a zis c-o să fie și Tim Reese acolo, nu-i așa?

Tresar, uşor surprinsă. În capul meu era că Chelsea a adus la petrecerea noastră o fată care nu bănuieşte nimic, pe care s-o cuplăm cu Tim. Dar nu e deloc aşa. Kayla *vrea* să fie aici. O interesează Tim. Se pare că, atunci când a crescut acei cincisprezece centimetri, a devenit şi genul de tip de care sunt interesate fetele. Înainte n-aş fi zis, dar acum văd chestia asta tipărită clar pe chipul Kaylei. Tim a devenit *super sexy.*

Iar treaba asta nu prea îmi pică bine.

Totuşi, nu pricep de ce. La urma urmei, eu îl am pe Shane.

— Deci, mama lui Shane a plecat? mă întreabă Chelsea. Ne putem îndrepta într-acolo?

Bag mâna în geantă şi scot telefonul. Bineînţeles că găsesc un mesaj trimis de Shane cam cu un minut în urmă: Tocmai l-am preluat pe Brandon și mama e deja pe drum. Haideți încoace!

Îi răspund: Ajungem curând! Te iupesc!

Răspunsul lui vine pe loc: Și eu te iupesc Chelsea porneşte spre strada următoare, către casa lui Tim. O văd pregătită să se proptească în claxon, dar nu e nevoie s-o facă. Tim e deja afară, aşezat pe treptele de la intrarea în casă, şi se ridică în picioare când vede Beetle-ul lui Chelsea. Kayla îl urmăreşte pe geam, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Tim se instalează pe bancheta din spate, lângă Kayla, care se trage spre el cât de mult îi permite centura de siguranţă.

— Salut, Tim, spune ea.

— Salut…

Tim se încruntă, evident străduindu-se să-şi aducă aminte cum o cheamă. Mă întorc şi rostesc din buze „Kayla” cât pot de apăsat, însă el nu înţelege ce-i zic. În cele din urmă, îşi încearcă norocul: — Kara?

Obrajii Kaylei se îmbujorează uşor.

— *Kayla.*

— Corect. Scuze.

Însă nu pare să regrete ceva. Nu pare să-i pese în vreun fel. Lui Tim nu i-au plăcut niciodată majoretele. L-am văzut cum se abţinea să-mi zică ceva când i-am spus că aş vrea să încerc să intru în echipă.

— Unde ţi-e bagajul? îl întreabă Kayla.

Se încruntă iar.

— Bagajul?

— Rămânem peste noapte.

Kayla se uită la Chelsea, pentru confirmare.

— Nu?

— E corect, *Timothy,* spune Chelsea. Este o petrecere *care durează toată noaptea*. Nu ți-a zis Brooke?

— Ba da… ridică el din umeri. E în regulă. Nu-mi trebuie nimic.

Kayla pare scandalizată.

— Ce zici de un schimb de haine?

Tim coboară încet privirea spre haina care atârna deschisă, lăsând la vedere un tricou gri și niște blugi albaștri.

— Nu știu. O să port astea și mâine, și gata.

— *Băieții…*

Chelsea îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Uneori mă întreb ce naiba vedem la ei.

Izbucnim amândouă în râs, dar când mă răsucesc să mă uit la Tim, văd în privirea lui ceva care mă face să mă simt nițel inconfortabil. I-am spus că rămânem peste noapte. Pe când eram mai mici și astfel de lucruri erau permise, Tim obișnuia să vină pe la mine pe-acasă și să rămână peste noapte; mereu își aducea cu el totul, în afară de chiuveta de la bucătărie. Da, de atunci a trecut multă vreme, dar tot mi se pare ciudat să meargă acasă la Shane cu gândul să rămână peste noapte și să nu-și aducă nimic cu el. Nu pare deloc Tim.

Poate că nu-l mai cunosc așa bine.

Sau poate că nu plănuiește să rămână.

CAPITOLUL 8

ÎN PREZENT

Sperasem să treacă luni până să mă intersectez cu Shane Nelson – și asta dacă m-aș fi intersectat vreodată. Dar iată-mă aici, abia în a doua săptămână de lucru, și iată-l și pe el. În carne și oase.

Bărbatul care a încercat să mă ucidă.

Preț de o clipă, simt cum mi se strânge gâtul. Colierul cu care a încercat să mă sugrume îmi taie beregata. Nu pot să respir. Mă apuc de tocul ușii, trăgând adânc aer în piept. Nu am voie să mă las copleșită de aceste sentimente. Trebuie să mă port ca o profesionistă.

Sunt bine. *Sunt bine.* Nu-mi mai poate face rău.

Shane mă observă și el la o fracțiune de secundă după ce l-am recunoscut. Pare la fel de șocat ca mine. Poate chiar mai mult, pentru că el n-avea nicio idee că lucrez aici. Până acum s-a târât încătușat, însă, când mă vede, se oprește brusc și rămâne cu gura căscată.

— Haide, dă-i drumul.

Hunt îl înghiontește ușor, ca să-l facă s-o ia din loc.

— Nu avem toată ziua, Nelson. Mișcă-te.

Își continuă drumul până când ajung în cabinetul medical, unde se opresc brusc amândoi. Când ne privim, văd că ochii căprui ai lui Shane sunt plini de durere.

— Bună, eu sunt Brooke, îi spun înțepată.

Mi se pare un pic ridicol să mă prezint bărbatului cu care mi-am pierdut virginitatea, dar asta e situația.

Înainte ca Shane să poată deschide gura, Hunt latră scurt: — El e Shane Nelson. S-a rănit în curte, la frunte.

— OK.

Vocea îmi sună ciudat de calm având în vedere că inima stă să-mi sară din piept.

— Vă rog să intrați, domnule Nelson.

Shane pare din nou încremenit în loc. Hunt trebuie să-l mai înghiontească o dată ca să-l facă să se mişte.

Îi este greu să se urce pe patul de consultaţii, având în vedere că are cătuşe şi la mâini, şi la picioare. L-am mai văzut pe Hunt ajutându-i pe alţii aflaţi în aceeaşi situaţie, dar pe Shane nu-l ajută deloc. E nevoie de câteva încercări până când reuşeşte să se aşeze.

Odată ce l-a văzut aşezat, Hunt iese din cabinet. Dau să închid uşa după el, dar pune o mână pe ea, ca să mă oprească.

— Cu ăsta ar trebui să laşi uşa deschisă, spune el.

Mă uit spre Shane, care stă pe patul înalt, cu capul plecat, cu mâinile şi picioarele în cătuşe. Am simţit fiori de teamă în preajma altor deţinuţi, dar acum nu simt nimic de genul ăsta. În ciuda lucrurilor de care ştiu că este capabil.

— O să fiu în regulă, îi răspund sperând să nu-mi regret cuvintele.

Hunt ţine în continuare mâna pe uşă, împiedicându-mă s-o închid. Ne privim drept în ochi şi preţ de o clipă sunt convinsă c-o s-o împingă şi o să intre în cabinet. Însă apoi ridică mâna şi dă drumul uşii.

— O să fiu afară, îmi spune el. Dacă ai probleme, strigă.

— O să fiu în regulă, repet, fără să închid totuşi uşa complet. O las crăpată un pic de tot.

Rămân singură în cabinet cu Shane. Este prima dată când suntem singuri, de când el… în fine, nu e nevoie să retrăim noaptea aceea. Arată diferit faţă de cum era la şaptesprezece ani. Diferit şi totuşi la fel. Are părul mult mai scurt, tuns la un centimetru de scalp, şi pe chip i s-a întipărit o duritate pe care n-o avea înainte.

Urăsc faptul că este absolut la fel de atrăgător pe cât era şi atunci.

Urăsc şi mai mult asemănarea dintre el şi fiul meu.

Preţ de o clipă, nu facem decât să ne uităm unul la celălalt. Mai mult, să ne ţintuim cu privirea – are ochii plini de venin. Nu ştiu de ce-ar fi *el* atât de supărat. Eu ar trebui să fiu aia furioasă – dacă ar fi fost după el, acum eram moartă. Presupun că e mânios că am spus adevărul în sala de judecată.

— Bună, spun pe cel mai neutru şi lipsit de emoţie ton de care sunt capabilă.

Shane nici nu ridică privirea.

— Salut.

Mă îndrept de umeri. Acesta a fost momentul de care m-am temut îngrozitor atunci când am acceptat jobul. Iar acum iată-mă, nevoită să-i fac față. O să-i îngrijesc rana ca o profesionistă și apoi o să-l trimit în treaba lui.

— Cum ești? îl întreb.

Auzindu-mi întrebarea, ridică iute capul și mă privește țintă.

— Ei bine, Brooke, îmi petrec viața în pușcărie pentru o faptă pe care n-am comis-o, așa încât cum mama dracului crezi că sunt? Nu sunt deloc grozav.

Îi întorc aceeași privire clocotitoare.

— Mă referam la *cap*.

— Oh.

Ridică una din mâinile încătușate, ca să pipăie bandajul de pe frunte.

— Nici ăsta nu se simte prea bine.

Îmi pun o pereche de mănuși albastre din latex. Traversez cămăruța ca să-i examinez fruntea. N-am mai fost de multă vreme atât de aproape de el – în afară de momentele în care îl întâlnesc în coșmarurile mele. Acum zece ani, m-ar fi trecut fiorii doar la gândul de a mă afla atât de aproape de el. Însă în prezent mă descurc, sunt mai puternică decât eram pe atunci. Monstrul ăsta n-o să obțină nimic de la mine.

Ultima dată când m-am aflat așa de aproape de Shane țin minte că se dăduse cu un aftershave care mirosea a lemn de santal. Dacă închid ochii, aproape că reușesc să-mi imaginez acea aromă profundă, lemnoasă, dar și florală. De atunci n-o mai pot suporta. Odată am ieșit la întâlnire cu un tip care folosea parfum din lemn de santal și după aceea am refuzat să mă mai văd cu el. I-am evitat apelurile, fără să-i explic de ce.

Desprind bandajul de pe frunte, fără prea multe menajamente, cum aș fi făcut în mod obișnuit. Arată destul de rău. În ciuda faptului că a fost pansat, rana sângerează încă destul de tare. Categoric are nevoie de niște copci. Totodată, se vede că o să i se învinețească ochiul de pe aceeași parte.

— Cum ai pățit chestia asta? îl întreb.

— Am alergat și am intrat în gard.

Ridic din sprâncene.

— Pe bune?

Mă privește țintă, provocându-mă să-l chestionez mai departe.

— Exact așa.

— Fiindcă mie mi se pare că ți-a făcut-o cineva.

— Dacă *într-adevăr* cineva mi-a făcut-o şi-l pârăsc acum la tine, data viitoare orice-mi va face va fi mult mai rău. Aşa că, înţelegi, e bine că mi s-a întâmplat chestia asta când am intrat în gard.

Acum observ că are şi alte cicatrici pe faţă. Una îi despică sprânceana de la celălalt ochi, iar alta care se întinde de-a lungul liniei maxilarului, aproape ascunsă de barba crescută pe obraji. La baza gâtului mai văd o cicatrice lungă, albă.

Cine ştie de ce, gândul îmi zboară la Josh. La ceilalţi copii care l-au hărţuit la şcoală şi i-au învineţit ochiul, exact aşa cum a păţit Shane acum. Shane, care a crescut şi el fără tată. Şi simt un micuţ, minuscul ghimpe de…

Mă rog, nu de înţelegere. N-aş putea avea niciodată înţelegere pentru un monstru ca ăsta. Pentru cineva capabil să facă ce-a făcut el.

— Shane, îi spun, dacă te bate cineva…

— Încetează, Brooke.

Are vocea fermă.

— Orice-ai crede tu că încerci să faci acolo, opreşte-te. Coase-mă şi lasă-mă să mă duc înapoi în celula mea, OK?

— Bine.

Are dreptate. Nu pot face nimic ca să-l ajut, chiar dacă aş vrea, ceea ce *nu vreau.* Treaba mea este să-l cos şi să-l las să se întoarcă în celulă, exact cum a zis. Şi asta o să şi fac.

Pot s-o gestionez.

Îl las pe Shane singur în cabinet, cât mă duc să iau nişte instrumente ca să suturez rana. Tot ce am nevoie este în camera cu materiale, mai puţin lidocaina cu care să-l amorţesc un pic. Fiindcă e un medicament, am nevoie de Dorothy, ca să mi-o dea. Aşa că mă întorc iar la ea în birou, unde îşi ia din nou tot timpul din lume înainte de a-mi oferi permisiunea să intru.

— Ai terminat? mă întreabă ea.

Strâng buzele.

— Trebuie să cos o rană pe frunte. Am nevoie de nişte lidocaină.

— Nu mai avem.

Clipesc nedumerită.

— Poftim?

Ridică din umeri.

— Avem dreptul la o cantitate mică de anestezic, dar în momentul ăsta am rămas fără.

— Păi și eu cum procedez?

— Coase-l fără.

Strâng din dinți. Ce naiba e în neregulă cu femeia asta? Bărbații aceștia sunt niște *ființe umane.* Cum poate fi atât de nepăsătoare în privința sănătății lor? Am mai multe motive decât oricine să-l urăsc pe Shane Nelson și poate că ar trebui să mă bucure șansa de a-l tortura un pic după ce mi-a făcut și el mie, dar până și eu consider că merită să fie tratat cu demnitate.

— Este inuman.

Dorothy ridică privirea spre cer.

— Nu mai fi așa dramatică, Brooke. Sunt câteva împunsături de ac. Sunt convinsă că n-o să-l deranjeze. Sau poți să i-o lipești, dacă vrei.

Rana asta e prea seroasă pentru lipici, dar lui Dorothy nu-i pasă de protestele mele. Și dacă îmi spune iar că trebuie să rezolv problema, cred că o să urlu. Chiar dacă se pare că exact asta va fi nevoie să fac.

Mă întorc în cabinetul de consultații, unde Shane stă în continuare cocoțat pe pat, cu rana aceea deschisă la cap. Când intru, ridică privirea și observ că multă din furia pe care o văzusem în ochii lui când ne-am întâlnit a dispărut. Poate că nu era furios pe mine, așa cum am crezut, chiar dacă mărturia mea l-a băgat după gratii. În toți acești ani, mi l-am imaginat într-o celulă de închisoare, tatuându-și pe corp amenințări la adresa mea, dar nu pare deloc chiar atât de furios. Doar că… în fine, pare cumva trist. Înfrânt.

— Uite care e situația, îi spun. Am materiale pentru sutură, dar s-a terminat lidocaina. Așa că…

— E în regulă, mă întrerupe Shane înainte să-i pot prezenta opțiunile. Coase-mă fără.

— Ești sigur? Fiindcă…

— Da, e în regulă. Niciodată n-au lidocainã.

Nu pare deloc tulburat de asta. Mă întreb ce trebuie să fi simțit când i-au cusut fără anestezic rana aia lungă și zimțată de pe gât.

— În regulă, îi spun.

Hai s-o facem mai repede.

— O să te rog să te întinzi.

Încearcă să se lase pe spate, dar e complicat cu toate încheieturile încătușate. Începe să alunece de pe pat și, din reflex, întind mâna și i-o pun

pe spate, ca să-l ajut să se lase mai jos. L-am atins. După atâția și atâția ani, l-am atins iar pe Shane Nelson.

Mă aștept la un val de repulsie. Îl urăsc pe bărbatul acesta – am avut coșmaruri cu el ani întregi după aceea. N-ar fi o exagerare să spun că mi-a distrus viața și că, dacă ar fi fost după el, nici măcar n-aș fi avut o viață.

Însă repulsia așteptată nu vine. A-l atinge pe Shane pe umăr n-a fost cu nimic diferit de a atinge pe oricine altcineva. Presupun că am trecut cu adevărat peste trauma aceea, după toți acești ani.

Era și timpul. Sunt mândră de mine.

Îmi pregătesc materialele pentru sutură, în timp ce Shane mă urmărește atent. Nu pare agitat că o să-i cos rana fără anestezic. Eu sigur aș fi agitată în locul lui. N-am mai fost cusută niciodată, în afară de copcile pe care mi le-au pus după ce am născut.

— Ți-ai văzut visul cu ochii, așa-i? spune el. Să bagi ace în mine fără anestezie.

— Am încercat să fac rost de anestezic, îi spun pe un ton defensiv.

— Sunt convins.

— Am *încercat.*

Mă întorc să-l privesc.

— Eu nu sunt ca tine – nu-mi *place* să le fac rău oamenilor.

— Ei bine, nu că te-aș condamna pentru asta, având în vedere ce crezi tu că ți-am făcut.

În privirea lui este o expresie pe care nu știu cum s-o interpretez. E destul să mă facă să mă uit în altă parte.

— Deci acum ești asistentă medicală calificată, ha? Bravo ție.

— Mulțumesc, spun înțepată.

— Eu, ăăă…

Văd cum zâmbește din colțul gurii.

— Mi-am luat bacalaureatul din închisoare. Și i-am pregătit și pe alți deținuți, ca să și-l poată lua și ei.

O spune aproape ca și când ar încerca să mă impresioneze, așa cum făcea și când dădea o pasă pe terenul de fotbal și apoi se uita spre mine, ca să se asigure că am văzut.

— Oh.

Nu știu ce altceva să spun.

— Nu contează, bombăne Shane. Nu știu de ce mi-am imaginat că ai vrea să știi asta.

Înainte de a trece la cusut, îi curăț rana cu apă oxigenată. Trebuie să usture foarte tare, dar Shane nici măcar nu tresare. Pregătesc acul pentru prima copcă.

— O să te înțepe un pic, îl avertizez.

— Dă-i drumul.

În timpul practicii mele la urgențe am cusut multe răni. Am văzut bărbați în toată firea plângând, chiar dacă am folosit lidocaină ca să amorțesc zona. Shane tresare ușor când bag acul în piele, dar nimeni nu poate spune că nu suportă bărbătește.

— Așadar, spune el în timp ce leg prima cusătură. Nu ești căsătorită, nu?

Degetele îmi încremenesc pe ac.

— *Poftim?*

Dă să ridice din umeri, dar apoi își ia seama, fiindcă are încă acul în piele.

— N-ai verighetă. Și i-am auzit pe băieți vorbind despre asistenta cea nouă și drăguță, care mai e și nemăritată pe deasupra.

— Asta chiar nu e treaba lor.

— Hei, tu trebuie să fii aia care le-a dat informația.

Are dreptate, firește. Primul avertisment pe care mi l-a dat Dorothy a fost să nu împărtășesc niciun fel de informații personale, însă am fost neglijentă în privința asta. Sinceră să fiu, o mulțime dintre cei de aici nu par criminali. Arată, pur și simplu, ca niște bătrâni inofensivi.

— Și ai un copil, adaugă el.

Acum chiar simt că mi se face rău. Sunt *atât* de tâmpită. Dar ce-ar trebui să spun când un pacient mă întreabă dacă am copii? *Vezi-ți dracului de treaba ta?* Mă rog, probabil că ăsta e răspunsul potrivit, dar e dificil să nu vorbesc despre fiul meu când sunt toată ziua departe de el. Și iată cum îmi învăț lecția cu forța.

— În fine, felicitări, spune Shane.

În vocea lui nu se simte niciun pic de amărăciune, ceea ce e o ușurare pentru mine.

— Câți ani are?

Întrebarea lui mă face să mă crispez. La fel ca Tim, nu e prost. Dacă-i spun că am un băiat de zece ani, o să facă legătura. Însă, spre deosebire de

Tim, el n-are cum să afle adevărul de unul singur.

— Are cinci ani.

Tresare uşor când acul îi intră iar în piele.

— Dintotdeauna mi-am dorit copii. Presupun că n-o să se întâmple.

Nu-i răspund nimic. Pur şi simplu continui, în tăcere, să-i cos rana.

— Nu-mi vine să cred că te-ai întors aici, adaugă el. Mi-am imaginat că ai plecat definitiv. Şi că o să te întorci, poate, doar ca să-i vizitezi pe ai tăi.

— Părinţii mei au murit într-un accident de maşină, răbufnesc eu.

Ar fi trebuit să nu-i mai dau nicio informaţie, dar acesta pare cel mai inofensiv lucru pe care i l-am zis. Vreau să ştie că în ultimii zece ani mi s-au mai întâmplat şi alte tragedii, care nu-l implică pe el. Că ceea ce a făcut nu-mi defineşte existenţa.

Se încruntă.

— Îmi pare foarte rău, Brooke.

— Este în regulă, murmur eu. Nu eram apropiaţi.

Nu-i pot explica de ce s-a stricat relaţia cu ai mei. Într-o oarecare măsură, s-au înfuriat în primul rând pentru că i-am sfidat şi că mă vedeam cu Shane. Că i-am minţit şi m-am dus la el acasă, ceea ce aproape că mi-a pus capăt vieţii. Dar lucrul care i-a mâniat cel mai tare – şi pentru care nu m-au iertat niciodată – a fost că, atunci când am aflat că sunt însărcinată, am decis să păstrez copilul. Eu n-am niciun regret în privinţa asta, însă dragostea alor mei pentru Josh a fost mereu rezervată. Chiar şi după naşterea lui, tot mi-au spus răspicat că, în opinia lor, am făcut o greşeală. Fiul meu era o greşeală şi o ruşine – copilul unui monstru.

Şi ăsta e motivul pentru care nu-i pot ierta. Este motivul pentru care, în cele din urmă, i-am îndepărtat din viaţa mea.

— Şi mama a murit acum vreo doi ani, spune Shane.

Leg încă o cusătură.

— Îmi pare rău să aud.

Şi chiar îmi pare. Shane era apropiat de maică-sa – după ce taică-său s-a cărat, n-au mai rămas decât ei doi. Dacă s-a dus şi ea înseamnă că nu mai are pe nimeni.

Îmi susţine privirea preţ de o clipă.

— A murit crezând că eu i-am ucis pe oamenii aceia.

Acul îmi tremură uşor în mână şi aproape că nu nimeresc să i-l bag în piele. *Dar chiar* i-ai ucis *pe oamenii aceia*, îmi vine să-i spun, însă ar fi

complet lipsit de profesionalism. Și n-are niciun rost. În ciuda tuturor dovezilor, Shane nu va recunoaște niciodată ce-a făcut în noaptea aceea.

Însă nu mai contează. E vinovat. Am fost *acolo* când s-a întâmplat. Dacă ar fi fost după el, acum aș fi fost moartă.

Nu voi putea niciodată să uit asta. Și n-o să-l iert în veci.

CAPITOLUL 9

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Ferma unde locuiește familia Nelson este cam la un kilometru și jumătate de la ieșirea de pe drumul principal.

Se ajunge acolo pe un drum de pământ. Pe care l-ai rata dacă n-ai ști exact unde se află. Shane mi-a spus că, pe când era în școala primară, autobuzul școlii nu mai făcea acel kilometru și jumătate în plus pe drumul de pământ, până la fermă. Așa că trebuia să-l facă el pe jos, în fiecare dimineață, ca să ajungă în stație, apoi îl mai făcea o dată, după-amiaza, la întoarcerea acasă. Chiar dacă zăpada era de treizeci de centimetri.

Când mi-a povestit, m-am simțit tare vinovată. La urma urmei, autobuzul școlii se oprea drept în poarta mea. Dimineața parcurgeam exact patru metri și jumătate de la ușa casei până la scara autobuzului și tot mă plângeam din cauza asta. Iar Shane mergea *un kilometru și jumătate.* Dar nu-mi povestise ca să mă simt eu prost. O spusese pur și simplu, ca pe un fapt oarecare, așa cum îmi povestea și alte lucruri din viața lui.

— Ești sigură că mama lui Shane a plecat? mă întreabă Chelsea în timp ce cauciucurile Beetle-ului alunecă pe drumul de pământ.

Ploaia încă n-a început, dar aerul s-a preschimbat într-o ceață fină.

— Da. Mi-a trimis mesaj că a plecat.

Doamna Nelson este tare drăguță. Când am mai venit pe la ei, s-a purtat mereu amabil cu mine, așa cum părinții mei nu se vor purta niciodată cu Shane. Însă nu-i într-atât de drăguță încât să n-aibă nicio problemă că șase adolescenți vor să-și petreacă noaptea împreună în casa ei. Mai ales că Brandon va aduce sigur și niște alcool.

Casa în care locuiește Shane pare să fi cunoscut și vremuri mai bune. Cândva era vopsită într-un roșu aprins, dar acum vopseaua s-a decolorat și s-a cojit, rămânând pe alocuri albă de-a binelea sau lăsând la vedere bârnele de lemn. Acoperișul este înclinat și acoperit de mușchi, lăsând impresia că prima furtună mai puternică o să-l smulgă de pe casă și o să-l ia pe sus. Și

ramele ferestrelor par un pic strâmbe, ca şi când cel care a construit casa nu ştia exact cum să pună totul laolaltă în mod corect, însă a făcut ce a putut mai bine, ca într-un proiect de facultate.

Chelsea parchează lângă Chevroletul lui Shane şi uşa casei se deschide larg. În prag apare însuşi Shane, iar ochii i se luminează brusc.

— Haideţi, intraţi! Acuşi începe ploaia!

Îmi apuc rucsacul de-o bretea şi cobor din maşină, trântind portiera în urma mea. Ridic privirea spre cer şi spre norii grei de ploaie – par gata să se reverse din clipă-n clipă. Cu rucsacul pe umăr, sar din piatră-n piatră spre uşa de la intrare. Când ajung, Shane întinde mâna spre bagaj.

— Lasă-mă să iau eu ăsta, Brooke, spune el cu un zâmbet larg.

— Ce gentleman! declară Chelsea.

Apoi îi aruncă lui Tim o privire cu subînţeles, iar acesta întinde îndatoritor mâna spre Kayla, care îi aruncă în braţe o geantă de călătorie îndesată până la refuz. Jur pe bunul Dumnezeu, fata aia şi-a luat haine cât pentru o lună.

După ce intrăm cu toţii, trag după noi rama cu plasă de ţânţari. Chiar dacă l-am văzut pe Shane cu ochii mei reparând rama aia, pare mereu gata să sară din balamale. Presupun că trebuie înlocuită toată uşa, dar nu sunt bani pentru asta. Doamna Nelson are deja două joburi unde e plătită cu salariul minim şi au nevoie şi de salariul pe care-l primeşte Shane de la pizzerie doar ca să-şi plătească mâncarea şi chiria.

În timp ce apăs clanţa, Shane mă ia în braţe şi mă sărută. Mă topesc aşa cum o fac de fiecare dată. În seara asta miroase minunat. Nu că n-ar mirosi mereu bine, dar azi e un parfum în plus. De la aftershave-ul acela pe care-l foloseşte uneori.

— Îmi place la nebunie aftershave-ul tău, îi murmur la ureche.

— Miroase a lemn de santal.

— Ce-i ăla santal? mă încrunt eu.

— Nu ştiu. Lemnul din care se fac sandalele?

— Deci, de fapt, miroşi a picioare?

Râde.

— Hei, tu eşti ciudata căreia îi place aşa ceva…

Mă sărută din nou, şi când mă desprind de el, simt ceva ciudat. O senzaţie de furnicătură în ceafă. Ca şi când m-ar privi cineva.

Întorc repede capul. Din cealaltă parte a camerei, Tim ne priveşte ţintă, cu o expresie indescifrabilă. Însă când privirile ni se întâlnesc, se uită iute în altă parte. Ceea ce e bine, fiindcă n-aş vrea să vadă şi Shane cum se holba la noi.

— Aşadar, spune Shane, l-ai adus şi pe Tim cu tine, ha?

În ochii lui negri văd că nu e de acord. Tim îl urăşte pe iubitul meu, dar nici Shane nu-i vreun mare fan al lui Tim. Trebuie să fac ceva în privinţa asta.

— E băiat bun, spun eu, uşor defensiv.

— Hmm.

— De asemenea, Chelsea a adus-o pe Kayla pentru el. Ca să, ştii tu…

Shane rămâne tăcut preţ de o clipă.

— OK, spune el. Nicio problemă. Oricum avem trei dormitoare.

Las să-mi scape un oftat de uşurare. De obicei Shane nu face mare caz de lucruri, dar nu se ştie niciodată. La urma urmei, nu ies cu el decât de trei luni. Mai e o grămadă de timp în care să-i iasă la iveală latura întunecată. Deocamdată însă, n-am văzut-o. În ciuda avertismentelor sumbre ale lui Tim.

— Hei, Reese!

Shane ridică o mână, în semn de salut.

— Mă bucur că ai venit.

Mângâi cu degetul colierul cu pandantiv în formă de fulg de nea pe care-l am la gât, în timp ce Shane se îndreaptă spre Tim. Îmi dau seama că face un efort, fiindcă ştie că Tim e important pentru mine, şi apreciez acest lucru. Îi văd cum încep să vorbească – pare o discuţie destul de prietenească. Nu aud ce-şi spun – Shane vorbeşte încet, iar Tim îi răspunde la fel, aproape şoptit. Ciulesc urechile, încercând să-i aud peste Chelsea şi Kayla, care pălăvrăgesc la o jumătate de metru de mine, dar degeaba. Vorbesc prea încet.

Însă nu contează ce-şi spun. Nu se ceartă, iar asta-i tot ce contează.

Îmi trece prin minte să mă duc spre ei, ca să mă alătur conversaţiei, dar înainte să mă decid, uşa de la bucătărie se dă de perete cu un scârţâit sonor. Brandon dă năvală în living, cu două cutii de pizza ţinute în echilibru într-o mână şi o sticlă cu vodcă în cealaltă mână.

— Gata de petrecere? strigă el.

La auzul vocii lui Brandon, Shane răsucește iute capul. Se îndepărtează de Tim ca și când l-aș fi prins făcând ceva necurat și se îndreaptă direct spre pizza și vodcă. Se pare că și-au încheiat socotelile, orice-ar fi discutat ei acolo.

CAPITOLUL 10

ÎN PREZENT

În tăcere, termin de cusut rana lui Shane. Nu-mi mai pune alte întrebări şi îi sunt recunoscătoare pentru asta. N-ar fi trebuit să-i spun absolut nimic despre viaţa mea. A fost o greşeală. Doar că am fost peste măsură de tulburată să-l văd iar. Este ca şi cum tot ce s-a întâmplat ar fi trecut din nou peste mine, ca un tăvălug. Lucrurile bune din timpul relaţiei noastre, apoi lucrurile rele de la final.

— Eşti gata.

Leg ultima cusătură şi îi tamponez fruntea, ca să curăţ sângele.

— Eşti ca nou.

— Da.

— Vrei un calmant?

Se strâmbă.

— Nu, mulţumesc. Dacă cer calmante, o să fiu etichetat drept unul care caută droguri.

Are dreptate. De fiecare dată când un deţinut cere calmante, în străfundul minţii mele sună un clopoţel de alarmă. La urma urmei, ultima asistentă care a lucrat aici a fost prinsă că vindea narcotice. Cu toate acestea, Shane are o rană destul de mare la cap, pe care i-am cusut-o fără anestezie. N-ar fi deloc nefiresc să ceară nişte calmante. Însă e alegerea lui.

— În fine. O să-l chem pe gardianul Hunt să…

— Stai!

Shane vorbeşte în şoaptă, dar hotărât.

— Stai un pic, Brooke. Ascultă, trebuie să-ţi zic ceva.

Mă uit repede spre uşă. Hunt aşteaptă acolo, în caz că am nevoie de el.

— Shane, nu pot…

— Nu. *Nu.* Te rog, ascultă-mă un pic, OK?

Clatin din cap.

— Nu pot. Nu-i deloc o idee bună.

— Nu voiam decât să știi… – dintr-odată, vocea îi sună gâjâit – că nu eu am încercat să te ucid, Brooke. Îți jur. Îți jur pe viața mea.

Mă dau un pas în spate.

— Eram acolo. Știu că tu ai fost.

— Nu *știi* asta.

Încleștează maxilarul.

— Habar n-ai de nimic. Nemernicul ăla de Reese m-a doborât la pământ cu o bâtă de baseball și m-am trezit când polițiștii trăgeau de mine să-mi revin și-mi tot repetau că sunt arestat.

— Shane, șuier eu. Încetează *chiar acum.*

— Nu ți-aș fi făcut niciodată vreun rău, Brooke.

Mă privește cu ochi mari și sinceri, și seamănă atât de mult cu băiatul de șaptesprezece ani de care m-am îndrăgostit.

— Am tot vrut să-ți spun asta în ultimii zece ani. Te rog să mă crezi. Nu aș fi făcut niciodată așa ceva. N-aș fi putut. *Te iubeam.*

Strâng tare pumnul drept. Cum îndrăznește? Cum îndrăznește să mă mintă în față în halul ăsta?

— Chiar mă crezi complet idioată? spun cu voce destul de joasă pentru ca Hunt să nu mă audă.

— Brooke…

Orice ar avea de spus este întrerupt de bătaia în ușă a lui Hunt. Fără să aștepte răspuns, gardianul bagă capul pe ușă.

— Ați terminat?

— Da, spun eu cu voce înecată. Am terminat.

Îl ajut pe Shane să coboare de pe patul înalt. Acum trebuie să se dea jos, ceea ce e o provocare cu gleznele încătușate. O face prudent, încercând să nu cadă. Hunt îl privește indiferent, cu colțurile gurii căzute.

— Hai mai repede, rahat ce ești, îi spune el plin de dispreț.

Mă uit surprinsă spre el. Hunt nu e chiar expresia compasiunii față de deținuți, însă de obicei e destul de politicos. Acum e prima dată când îl aud vorbind atât de urât cu vreunul dintre ei. Și când Shane reușește în cele din urmă să se pună pe picioare, Hunt îi dă un brânci mult mai brutal decât ar fi nevoie.

De ce-l urăște atât de mult pe Shane? Ce-a făcut ca să stârnească o astfel de reacție din partea gardianului?

Ies amândoi din cabinetul medical. Mă uit cum Hunt îl conduce pe Shane pe culoar, sub pâlpâirea neoanelor, către celula lui. Când ajung la jumătatea drumului, Shane întoarce scurt capul și-mi aruncă o ultimă privire.

Îmi duc mâna la gât. Încă mă mai trezesc uneori noaptea, lac de sudoare, având încă proaspătă în minte amintirea lănțișorului care-mi sugrumă beregata. S-a întâmplat acum multă vreme, dar tot mi se pare că a fost ieri. Încă simt zalele lănțișorului de aur săpându-mi în carne, încă simt parfumul din lemn de santal al after-shave-ului lui Shane gâdilându-mi nările, încă îi simt respirația fierbinte pe gât.

Dar e un lucru pe care nu-l pot face. Nu-i văd chipul.

Nu am văzut deloc fața celui care a încercat să mă ucidă. În noaptea aceea se întrerupsese curentul și era o beznă s-o tai cu cuțitul. Însă îl știam atât de bine pe Shane. Știam senzația trupului său peste al meu. Mirosul lui. Știam că e el.

Trebuie să fi fost el.

Pentru că, dacă nu-i așa, atunci am făcut o greșeală îngrozitoare.

CAPITOLUL 11

Tot drumul de la Penitenciarul Raker până acasă nu mă pot gândi decât la Shane. După ce şi-a primit sentinţa, chiar am crezut că nu-l voi mai revedea în veci. Categoric, nu mi-am imaginat c-o să mă mai aflu vreodată la câţiva centimetri de el.

După consultaţie, Hunt mi-a adus dosarul lui. De data asta eram îndreptăţită să mă uit prin el fără vreun sentiment de vină. Era destul de subţire, ceea ce avea sens, din moment ce Shane e încă tânăr şi sănătos. Cele mai multe observaţii consemnau răniri, cel mai probabil provocate de ceilalţi deţinuţi.

Ultima menţiune era făcută de predecesoarea mea, Elise. Shane venise la ea plângându-se de dureri abdominale. Îi prescrisese nişte medicamente împotriva refluxului esofagian, apoi, în josul paginii, notase: „Manipulator, în căutare de droguri.” Şi subliniase cuvântul „manipulator”.

Nu sunt sigură că aş fi de acord cu evaluarea ei. Chiar i-am oferit lui Shane nişte calmante, pe care le-a refuzat. Însă faptul că văd aceste cuvinte scrise în dosarul lui mă face să mă simt inconfortabil.

Chiar în momentul în care trag pe aleea de acces, aud telefonul bâzâind în geantă. Mi-a sosit un mesaj în timp ce conduceam. Scotocesc printr-un număr surprinzător de mare de şerveţele răspândite prin geantă – când ai un băiat, niciodată nu-ţi prisosesc şerveţelele – ca să-mi recuperez telefonul.

> Hei, sunt Tim Reese. Am găsit numărul tău de telefon în registrul părinților. Sper că nu e prea dubios.

În ciuda situaţiei, nu pot să nu zâmbesc. Tim o fi el cum o fi, numai dubios nu. Însă, dacă m-a căutat în registrul părinţilor înseamnă că a descoperit şi că Josh nu e la grădiniţă. Cu toate astea, în mod inexplicabil, tot vrea să se vadă cu mine.

Doar un pic dubios.

Îmi răspunde aproape imediat:

Așa, deci, mă gândeam: o cafea seara n-o să facă decât să ne strice somnul. Ce zici să bem ceva într-o seară, săptămâna asta?

Să bem ceva. E mult mai serios decât o cafea. Parcă ar fi un soi de întâlnire-hai-să-ieşim-împreună. Oare vreau asta?

Habar n-am. Însă ştiu că, dacă există un tip în care să am încredere că o să-mi ţină spatele dacă o fi vreodată nevoie, ăla e Tim. Şi nici n-am prea socializat de mult prea mult timp în afara jobului. Poate ar trebui, pur şi simplu, să-mi permit şi eu un pic de distracţie, din când în când. Nu merit?

Lasă-mă să verific cu bona și revin.

Toate sentimentele negative de azi, de la serviciu, şi şocul de a-l fi revăzut pe Shane după atâţia ani (precum şi faptul că o să-l revăd într-o săptămână, ca să-i scot firele) dispar la gândul că mi-aş putea petrece o seară împreună cu Tim. Va fi drăguţ să ieşim împreună. În copilărie, Tim era preferatul meu dintre toţi oamenii de pe lume.

Mă simt prost că nu l-am contactat timp de aproape unsprezece ani. Însă n-a fost ca şi când aş fi avut de ales.

Intru în casă şi de data asta Josh nu mai vine în fugă când îl strig. Totuşi, o iau ca pe un semn bun. Dacă ar fi lipicios, ar fi mai rău. Însă are deja experienţa primelor zile de şcoală şi pare mai încrezător.

Mă îndrept spre bucătărie, unde Margie scoate din cuptor o altă combinaţie delicioasă de-a ei. Pare un fel de lasagna. Sosul încă bolboroseşte uşor când aşază tava pe blat.

— Bună, Margie. Arată grozav. Dar să ştii că nu e nevoie să găteşti în fiecare zi.

— Oh, îmi place să gătesc! spune ea. Când erau copiii mici, le pregăteam cina zilnic. Mâncarea gătită în casă previne cancerul, să ştii.

Nu sunt sigură de chestia asta, dar n-am de gând să zic nimic care s-o descurajeze să mai gătească pentru noi. Îi sunt scandalos de recunoscătoare

pentru ce face.

— Ascultă, crezi că ai putea să stai cu Josh într-o seară, săptămâna asta? Aș ieși la un pahar cu un vechi prieten. N-ar trebui să dureze mult.

Lui Margie i se luminează privirea.

— Un prieten sau un *bărbat?*

Oh, Dumnezeule! Am avut eu impresia, când am angajat-o pe femeia asta, că o să fie un pic cam prea guralivă și băgăcioasă.

— Doar prieten.

— Prieten bărbat?

— Da…

— Deci ieși la întâlnire! bate ea din palme. E minunat, Brooke! O femeie tânără și singură ca tine *categoric* ar trebui să iasă la întâlnire.

— Nu-i o întâlnire, îi spun printre dinți. E un prieten. Un prieten vechi.

— Cum zici tu.

Nu-mi place privirea de cunoscătoare de pe chipul rotunjor al lui Margie.

— Nu e o întâlnire.

— Păi de ce nu?

Îmi face cu ochiul.

— E urât? Să știi că urâții sunt buni la pat.

Oh, Dumnezeule!

— Margie…

— Zic doar, continuă ea, că nu-i nimic în neregulă să ieși la întâlnire. Nu trebuie să te simți prost din pricina asta.

E ciudat că a pus punctul pe „i”. Mi se pare deja că nu fac decât să mă împart între job și îndatoririle de mamă.

— Pur și simplu mi se pare că nu-i corect față de Josh să ies la întâlniri.

— Nu mai gândi așa, îmi răspunde ea. Băiatului i-ar prinde bine un tată.

Mă aricesc la auzul comentariului ei – a atins un punct sensibil. Am încercat mereu să fiu îndeajuns pentru Josh. Și mamă, și tată. Dar văd în ochii lui cum tânjește ori de câte ori mergem în parc și zărim un băiețel jucându-se cu tatăl lui.

— Mâine ar fi OK? o întreb pe Margie.

— Categoric. Și stai cât vrei tu. Eu și Josh o să ne facem niște fursecuri cu ciocolată.

O parte din mine mă îndeamnă să scap de Tim și să rămân acasă, să fac fursecuri cu fulgi de ciocolată împreună cu Margie și Josh. Dar femeia are

dreptate. Merit să mă distrez într-o seară. Aşa încât, imediat după plecarea lui Margie, scriu repede un mesaj:

Mâine-seară e bine?

Tim răspunde o secundă mai târziu:

Așa rămâne.

CAPITOLUL 12

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

— O să jucăm „În viața mea n-am…”.

Chelsea face anunțul după ce am înfulecat fiecare câteva felii de pizza, iar Brandon ne-a pregătit pahare cu un soi de carcalete pe care l-a denumit „șurubelniță”. Se pare că e vorba despre un amestec de vodcă și suc de portocale, cu gust de dizolvant.

Ne-am adunat cu toții în living, așezați pe cupluri în jurul măsuței de cafea ponosite. Eu și Shane ne-am îngrămădit pe o canapeluță cu două locuri. Toți ceilalți stau claie peste grămadă pe canapeaua veche, din care au ieșit câțiva fulgi rătăciți când s-au așezat. Tim se află la margine de tot, iar Kayla s-a îndesat atât de mult în el, încât li s-au lipit coapsele. Chelsea a ridicat picioarele în poala lui Brandon și sunt ca doi porumbei îndrăgostiți, chiar dacă ea mi-a mărturisit că s-a săturat de cât o înșală și că o să se despartă de el după următorul meci important.

— Ce este „În viața mea n-am…”? întreb eu.

Chelsea duce palmele la piept, șocată de naivitatea mea.

— Serios, Brooke?

Ridic din umeri, încercând să ignor senzația de fierbințeală din obraji. Nu sunt nici pe departe atât de experimentată la băut sau la petreceri pe cât sunt prietenii sau iubitul meu. E a doua oară în viața mea când beau alcool și nu m-am îmbătat niciodată până acum. Cinstit vorbind, părinții mei abia dacă m-au lăsat să ies din casă de la începutul anului, fiindcă s-au panicat foarte tare după ce fata aia, Tracy Gifford, a fost găsită moartă.

— Este foarte simplu, îmi explică Chelsea. Eu zic ceva ce n-am făcut niciodată și toți cei din cerc care *au făcut* chestia aia trebuie să ia o gură de băutură. De exemplu, dacă zic „În viața mea n-am luat zece la un test la mate”, voi, cei doi tocilari – se uită cu subînțeles la mine și la Tim –, trebuie să beți. Te-ai prins?

Brandon își plimbă mâna lui mare pe rotunjimea coapsei lui Chelsea.

— Hai, că nu e chiar chirurgie pe creier, intervine acesta.

— Desigur, spun eu. Pare în regulă.

Chiar dacă sunt îngrozită că jocul ăsta o să-mi dezvăluie jenanta lipsă de experienţă în legătură cu orice. Singurul lucru pe care-l pot spune este că n-am secrete.

Mă rog, n-am multe.

— Hei, intervine Kayla, uitându-se la telefon. N-am deloc semnal, Shane. Ce se întâmplă?

— Oh.

Shane se uită peste umăr spre fereastră, unde ploaia curge în perdele de apă.

— Îmi pare rău, semnalul e prost aici. Dispare complet ori de câte ori e furtună. Dar am un telefon fix dacă trebuie să suni undeva.

Kayla bombăne ceva printre dinţi şi apoi îşi trânteşte telefonul pe măsuţa de cafea. Însă îşi ia repede seama şi-i zâmbeşte dulce lui Tim. Acum, că telefonul nu mai poate s-o distragă, şi-a concentrat întreaga energie asupra lui.

Iar chestia asta nu pot spune că mă bucură prea tare.

Brandon îşi freacă mâinile.

— Încep eu. Însă o să fie dificil să găsesc ceva ce n-am făcut niciodată.

Mă privesc scurt cu Tim, care-şi dă ochii peste cap. Trebuie să-mi înăbuş un chicotit. Chelsea consideră că Brandon este sexy şi categoric un om important în echipa de fotbal, dar adevărul este că nu-l prea înghit.

— Am găsit.

Brandon ridică paharul de carton în care şi-a turnat nişte şurubelniţă.

— În viaţa mea nu… mi s-au dat papucii. Ce pot să spun – mă iubesc femeile.

Chelsea şi Kayla beau amândouă din pahar. Eu şi Tim lăsăm paharele pe masă. Shane este primul meu iubit adevărat, aşa că n-am avut ocazia să mi se dea papucii. Mă uit la Shane şi văd că nu bea nici el. Interesant. Jocul ăsta va fi, categoric, o oportunitate de a afla mai multe despre iubitul meu.

Dăm o dată roată, rostindu-ne fiecare aşa-zisele mărturisiri. Kayla nu s-a scăldat niciodată în pielea goală, însă, spre oroarea mea, Chelsea a făcut-o (împreună cu Brandon, se pare). Shane n-a copiat niciodată la vreun examen – o onoare pe care nimeni altcineva nu şi-o poate asuma. Eu recunosc că n-am folosit niciodată un act de identitate fals, iar Brandon bea

din inimă pentru treaba asta. Shane n-o face și sunt un pic ușurată – poate că nu-i chiar atât de rebel cum am crezut eu.

— Mai am eu una, spune Chelsea cu un zâmbet diabolic pe buzele rujate strident, cu care a lăsat deja urme pe marginea paharului. În viața mea nu mi-am sărutat vecinul.

O spune cu ochii la mine și la Tim. Tim mă privește și ridică un milimetru din sprâncene. Clatin din cap, dar tot un milimetru. Niciunul dintre noi nu bea din pahar, iar lui Chelsea îi cade fața.

— Mincinoșilor, spune ea printre dinți.

Are dreptate. Mințim. Ne-am sărutat o dată, dar acum multă vreme. De fapt, acela a fost primul meu sărut. Dar n-a fost un sărut *adevărat.*

S-a întâmplat în vara de dinainte să înceapă liceul. Eram cu Tim la mine în cameră și mă văicăream de mama focului că merg la liceu și n-am apucat să mă sărut și eu cu un băiat. Tim a recunoscut că avea și el aceeași problemă, iar apoi a venit cu o idee excelentă: Putem să exersăm împreună!

Mă gândeam la el ca la un frate, dar nu pentru că aș fi avut ceva să-i reproșez ca băiat. Însă, pur și simplu, era *drăgălaș*. Așa că, fără să fie nevoie de prea multă muncă de lămurire, am acceptat.

A fost bine că am decis să exersăm împreună, fiindcă primul sărut mi s-a părut, categoric, foarte ciudat. Nu știam ce să fac cu mâinile. Nu știam dacă să țin ochii închiși sau deschiși, nu știam unde să stea nasul. Și după ce ne-am lipit buzele, nu-mi dădeam seama ce să fac cu limba. Să i-o bag în gură? Chestia asta ar fi fost foarte ciudată, nu? Dar nu era și mai ciudat să ne sărutăm *fără* limbă? Până la urmă, Tim a fost cel care mi-a strecurat printre dinți, puțin de tot, vârful limbii. Și mi-a plăcut, odată ce m-am obișnuit cu senzația.

După douăzeci de minute părea că am prins poanta cu sărutul. Și, bineînțeles, exact acela a fost momentul în care mama a ales să dea buzna peste noi fără să ciocăne la ușă.

De asemenea, aceea a fost și ultima dată când am avut voie să rămânem singuri la mine în cameră, cu ușa închisă, chiar dacă le-am explicat de nu știu câte ori că doar *exersam.*

Totuși, eu și Tim n-am mai vorbit niciodată despre asta. De parcă nici nu s-ar fi întâmplat. În definitiv, *chiar* n-am făcut altceva decât să exersăm.

Acum, că micul nostru secret se află în continuare în siguranță, este rândul lui Tim. La un moment dat, am văzut mâna Kaylei strecurându-se

spre piciorul lui, dar nu știu ce s-a întâmplat, pentru că acum nu mai e acolo. Tim se gândește un pic la propria mărturisire, cu privirea coborâtă spre lichidul portocaliu din paharul de carton. În cele din urmă, spune: — În viața mea nu am bătut un copil în asemenea hal încât să-l bag în spital.

Brandon izbucnește în râs. Ridică paharul și ia o înghițitură mare din porcăria aia de șurubelniță. Apoi îl îmboldește pe Shane: — Treci și bea, Nelson.

Shane se foiește lângă mine. Îl privesc țintă cum ridică paharul de hârtie și bea din el.

— Shane? rostesc eu întrebător.

Brandon mai ia o gură din pahar, deși n-ar fi nevoit s-o facă.

— N-a fost așa mare chestie. Era ciudatul ăla pervers, Mark. Și-a meritat-o.

Tim arcuiește o sprânceană.

— A *meritat-o?*

— L-am auzit vorbind despre mama lui Shane, explică Brandon. Le zicea ciudaților ăia de prieteni ai lui că i se pare *bună rău.* Cumpăra cam multe conserve de la magazinul ăla unde lucrează ea, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Arunc o privire spre Shane și zăresc în ochii lui o scânteie de furie, însă nu rostește o vorbă.

— Tipul e un ciudat, continuă Brandon. Știți că încearcă mereu să tragă cu ochiul în vestiarul fetelor, nu?

Chelsea îi dă cu pumnul în braț.

— Băi băieți, sunteți niște nemernici. Știați?

Nu pot să-mi iau privirea de la Shane. Sclipirea aceea mânioasă s-a domolit și stă cu capul plecat. Știam că în gimnaziu a fost un pic cam scăpat din frâu, dar sperasem că acum, după ce intrase în echipa de fotbal, poate să se țină departe de probleme. Dar poate că Tim are dreptate. Poate *chiar* e genul care-i hărțuiește pe ceilalți.

— Oricum, n-a avut decât o coastă ruptă, spune Brandon. Nici măcar n-a rămas peste noapte la spital.

— Oh, doar atât? ripostează Tim. Doar o coastă ruptă?

Un fulger luminează chipul lui Brandon, dându-i o strălucire ciudată și o sclipire stranie în ochi. Aruncă atât de violent paharul de carton pe masă, încât lichidul portocaliu din el dă pe-afară.

— Vrei să urmezi tu, Reese?

— Pentru Dumnezeu, mai *tacă-ți gura,* Brandon, mârâie Shane.

Se răsucește să se uite la mine.

— A fost o prostie. O mare prostie. Dar tocmai pierdusem un meci cu o zi înainte, când l-am auzit spunând lucrurile alea despre mama – adică na, e *mama* – în fine, pur și simplu am… cum am zis, am fost niște proști.

Schimb o privire cu Tim. Văd întrebarea de pe chipul lui. *Chiar crezi prostiile astea?* Trebuie să mă uit în altă parte.

— Brooke? îl aud pe Shane.

— Doar…

Îmi ating pandantivul în formă de fulg de nea de la gât – degetele mi se îndreaptă spre el ori de câte ori mă lupt cu anxietatea.

— Să nu mai faci așa ceva.

La urma urmei, regretă. În liceu facem cu toții tâmpenii. Nu mă pot aștepta ca Shane să fie perfect. Eu sigur nu sunt.

— În regulă.

Shane își drege sonor vocea.

— A venit iar rândul meu.

Ne întoarcem toți spre el, cu paharele pregătite.

— În viața mea, spune el, nu am ieșit la întâlnire cu Tracy Gifford.

Shane îl privește țintă pe Tim, în timp ce un trăsnet zguduie încăperea. Tim ridică ochii și între ei există un schimb de priviri pe care nu-l pot interpreta prea bine. Stăm cu toții așa, cu mâinile încremenite pe pahare. Tracy Gifford este fata găsită moartă astă-vară. Evident, niciunul dintre noi n-a ieșit la întâlnire cu ea.

Însă apoi îl văd pe Tim ridicând paharul. Și sorbind din el.

CAPITOLUL 13

ÎN PREZENT

Nu-mi vine să cred că, după atâţia ani, o să ies la întâlnire cu Tim Reese.

Nu, corecţie: nu este o întâlnire. Ieşim la un pahar. Ca prieteni. Din ce am văzut, Tim probabil că are o iubită. În definitiv, e chipeş, fermecător şi are un job bun. Tim e o partidă. Pare aproape imposibil să fie în continuare singur.

Am totuşi sentimentul că aşa e.

Propusesem să mergem fiecare cu maşina lui, dar Tim a subliniat că plecăm de pe aceeaşi stradă, aşa că „de dragul mediului, ar trebui să mergem cu aceeaşi maşină”. N-am avut ce replică să mai dau în faţa acestui argument. Şi nu m-am opus nici când s-a oferit să conducă.

Aşa am ajuns să-l aştept pe Tim în faţa casei, gătită într-o pereche de blugi negri mulaţi şi o bluză care mă avantajează. În liceu nu prea obişnuiam să mă fardez, aşa că nu am făcut-o nici acum. Doar un pic de creion la ochi şi o tuşă de ruj. Nu vreau să pară că fac nu ştiu ce eforturi.

În faţa casei trage un Lincoln Continental alb şi, înainte să-mi pot arăta surpriza că Tim conduce o astfel de maşină, văd că la volan se află o femeie cu părul alb. Aceasta iese din maşină, îşi împinge pe nas ochelarii supradimensionaţi şi îşi netezeşte costumul roz.

— Brooke?

Întinde braţele spre mine, de parcă s-ar aştepta să alerg s-o îmbrăţişez.

— Brooke! Nu-mi vine să cred că tu eşti!

Mă holbez la ea fără nicio expresie pe chip.

— Bună…?

— Sunt Estelle!

Buzele ei roşu aprins se arcuiesc într-un zâmbet. Nu e nici pe departe atât de subtilă ca mine în aplicarea machiajului.

— Estelle Greenberg! Am vorbit la telefon.

Mă crispez şi-mi doresc să pot intra înapoi în casă. Estelle Greenberg este agentă imobiliară în Raker. Părinţii mei au prevăzut în testament nişte bani pentru Estelle, care să se ocupe de vânzarea casei şi să-mi trimită mie suma obţinută. Estelle m-a sunat pe când eram în Queens şi m-a asigurat că se va ocupa de vânzare fără să fiu măcar nevoită să pun piciorul în Raker, dacă nu vreau.

A fost destul de şocată când i-am spus nu doar că nu vreau să vândă casa, ci şi că *voi locui* în ea.

— Oh, Brooke, oftează ea. Îmi amintesc când erai doar *atâtica*!

Ridică o mână până la jumătatea şoldului, ca să arate cât eram de mare în amintirea ei. Îmi înăbuş dorinţa irezistibilă de a-mi da ochii peste cap.

— Trebuie să-ţi spun, Brooke, continuă ea, că piaţa imobiliară a luat-o razna în prezent. Nici nu-ţi poţi imagina ce preţ ai putea obţine pe casa asta. Îndeajuns de mare încât să-ţi cumperi apartamentul de vis la oraş. Ai putea trăi chiar în Manhattan, dacă ai vrea.

O venă începe să-mi pulseze în tâmplă.

— Mulţumesc pentru informaţie, dar nu sunt interesată să vând.

— Ştii, bula asta imobiliară nu va dura la nesfârşit. Trebuie să acţionezi isteţ.

— Sunt bine, o asigur scurt. Serios.

— Ce ai de gând totuşi cu casa asta bătrână şi prăfuită?

Estelle mă fixează cu ochii ei căprui, aşteptând un răspuns. Întrebarea nu e chiar lipsită de sens. Doar ultimele mele amintiri din acest oraş nu sunt deloc fericite. Însă a existat o vreme când chiar *am fost* fericită aici. Într-un fel, în casa asta mi-am petrecut cei mai fericiţi ani din viaţă. Pe când eram tânără şi lipsită de griji.

Sau poate că în mine mai trăieşte încă o adolescentă rebelă, care şi-a dorit să revină aici numai şi numai din cauză că părinţii ei nu i-au mai permis asta după ce a rămas însărcinată.

— Fir-ar să fie, Estelle, asta e casa *mea*, spun pe un ton jos. Şi am voie să fac absolut ce vreau eu cu ea, fără să trebuiască să mă justific *în faţa ta*.

Estelle flutură din genele ei false, de parcă ar fi şocată că-i vorbesc în felul acesta. Categoric nu i-aş fi spus nimic din toate astea pe când eram *atâtica*.

— Ştii, spune ea, părinţii tăi ar fi foarte dezamăgiţi că le nesocoteşti dorinţele.

Ca să spun adevărul, sunt şocată că părinţii mei mi-au lăsat totuşi casa. După ce am început să le returnez cecurile lunare, neîncasate, mi-am imaginat că mă vor scoate din testament. Dar nu aveau cui să lase proprietatea. Aşa că am primit-o din oficiu.

Îmi încrucişez braţele peste piept.

— Te rog să nu mai deranjezi vreodată, Estelle.

Buzele ei roşu aprins se întredeschid uşor şi, preţ de o clipă, sunt convinsă că o să se certe cu mine. Însă ea se răsuceşte pe tocuri şi se urcă iar în Lincolnul alb. Maşina se îndepărtează uşor, chiar când Priusul lui Tim intră pe alee. Trag adânc aer în piept, încercând să alung tensiunea acumulată în urma confruntării de mai devreme. Funcţionează – nițel.

— Uau, spune Tim când urc pe locul pasagerului. A trecut ceva vreme de când te-am văzut aşa aranjată.

Mă foiesc, încercând să-mi prind centura de siguranţă.

— Nu sunt aranjată.

— Corect. Nici eu.

Cu toate că el pare un pic aranjat. Poartă o cămaşă albastru-deschis şi şi-a pus chiar şi cravată. Pe când eram copii, nu l-am văzut niciodată purtând altceva decât tricou şi blugi, însă ţinuta asta chiar îl prinde.

Nu-l invit să intre, dar asta nu pare să-l deranjeze câtuşi de puţin. Nu ştiu ce m-aş face cu Josh dacă aş aduce un tip acasă, mai ales dacă tipul ăsta e directorul adjunct de la şcoala lui. Până la urmă, chestia asta ar putea da naştere unor zvonuri incomode.

— Unde mergem? îl întreb.

— Ştiu un bar deschis acum câţiva ani – Shamrock. Este destul de liniştit, cu mâncare bună. Sau doar o bere, dacă numai asta vrei.

Dau din cap, rumegând gândul că, ultima dată când l-am văzut pe Tim, niciunul dintre noi n-avea vârsta legală ca să bea. Acea etapă din viaţa noastră a venit şi a trecut.

— Deci, cum i se pare lui Josh la şcoală? mă întreabă Tim.

— Bine, îi răspund. Îşi face nişte prieteni.

— Minunat. Grădiniţa reprezintă o tranziţie foarte dificilă, dar sunt sigur că o să-i facă faţă fără probleme.

Încremenesc. Presupusesem că, atunci când m-a căutat prin dosarele şcolii, Tim şi-a dat seama că Josh e în clasa a cincea. Dar se pare că nu. El

crede în continuare că fiul meu are cinci ani. Ceea ce înseamnă că nu bănuieşte nici că este fiul lui Shane.

Şi chiar nu-mi doresc absolut deloc să-i spun. Nu încă. Nu când se uită la mine la toate semafoarele şi-mi zâmbeşte în felul acela.

Barul Shamrock este la doar cinci minute distanţă cu maşina. Tim trage maşina în parcarea din faţă şi se grăbeşte să-mi deschidă portiera, deşi am deschis-o deja eu însămi. Chiar dacă n-am ieşit la întâlnire, Tim e un gentleman, chestie demenţial de simpatică. În New York City, bărbaţii nu sunt deloc aşa. Se pare că trebuie să mergi în nordul statului dacă vrei să găseşti o persoană manierată.

Pe dinăuntru, barul este cum m-am aşteptat. Întunecat, cu un uşor damf de fum de ţigară plutind în aer şi cu o grămadă de mese lipicioase împrăştiate prin încăpere. Ne aşezăm la o masă în spate şi de data asta nu mă mai surprinde deloc gestul lui Tim de a-mi trage scaunul.

— Când ai devenit aşa un gentleman? îl tachinez.

— Adică înainte nu eram?

— Ha! pufnesc revoltată. Mă declaram norocoasă dacă nu-mi trăgeai scaunul de sub mine.

— Brooke!

Duce mâinile la piept, prefăcându-se oripilat.

— N-aş fi făcut niciodată una ca asta. În afară de situaţia în care o meritai, desigur.

— Zic şi eu…

Mă uit pe deasupra mesei la ochii lui albaştri, strălucitori.

— Nu trebuie să te porţi atât de formal cu mine. Ne cunoaştem de când eram în scutece. Ne ştim destul de bine.

Ridică o sprânceană.

— Adică ne ştiam. Acum – nu ne mai ştim aşa de bine.

Înainte de a-mi da seama cum trebuie să-i răspund, o chelneriţă mărunţică, îmbrăcată într-un tricou care dezvăluie un bust impresionant pentru înălţimea ei, vine să ne ia comanda. Parcă mi se pare cunoscută, precum mulţi alţii din acest oraş – este posibil să fi învăţat în acelaşi liceu. Cât comand, îmi las părul să-mi cadă pe faţă, sperând totodată să mă fi schimbat îndeajuns de mult încât să nu mă recunoască.

Înainte de a pleca, ospătăriţa îi pune lui Tim pe umăr o mână cu unghii vopsite în roşu.

— Mă întorc imediat, Timmy.

— Mulţumesc, Kelli, răspunde el.

Kelli. Acum îmi amintesc brusc – a fost în echipa de majorete, la fel ca mine şi Chelsea, dar doi ani mai târziu. Arată aproape la fel ca-n liceu – acelaşi păr blond şi aceeaşi faţă în formă de inimă, dar are sânii mult mai mari. Din fericire, la mine nu se uită şi nici nu pare să mă recunoască.

De fapt, n-are ochi decât pentru Tim. Îi aruncă o privire de neconfundat şi mă surprinde ghimpele de gelozie pe care-l simt. Nu l-am mai văzut pe Tim de ani buni. N-am niciun drept să mă simt posesivă în privinţa lui.

— Am încercat să te găsesc, să ştii, îmi spune el după ce Kelli pleacă să ne aducă băuturile comandate.

Încerc să nu reacţionez la această mărturisire.

— Serios?

— Chiar ai fost greu de găsit.

Mă priveşte atent peste masă.

— N-ai conturi pe reţelele sociale, nu?

Când a izbucnit public toată povestea, părinţii mei s-au dat peste cap să nu-mi apară numele la ştiri, pe motiv că eram minoră. Şi cât am fost în şcoală, mi-au mai trimis şi o mică sumă – un cec lunar care, împreună cu salariul de chelneriţă, abia dacă-mi acoperea cheltuielile, fără să-mi rămână nici măcar un cent –, cu singura condiţie să nu fiu deloc prezentă pe reţelele sociale. Fără Facebook, fără Twitter, fără Instagram. Nu mi-a fost greu să fiu de acord, fiindcă nici eu nu voiam să fiu acolo. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să ţin legătura cu foştii mei colegi de clasă. *Hei, Brooke, îţi aduci aminte când iubitul tău a încercat să te omoare? Frate, ce vremuri!*

— Îmi pare rău, îi spun. Am fost prudentă.

— Ştiu. Dar sunt eu, Brooke. Nu voiam decât să ştiu dacă eşti bine. Am fi putut ţine totuşi legătura.

Când eram însărcinată în nouă luni, pe cale să aduc pe lume copilul unui criminal condamnat, n-aveam niciun chef să stau de vorbă cu vechi prieteni. Nici măcar cu Tim. Însă nu-i pot explica asta.

— Îmi pare rău, îi repet. Aveam nevoie de timp ca să mă vindec.

Tace preţ de o clipă, rumegând răspunsul meu.

— E corect.

Kelli, chelneriţa/fosta majoretă, revine cu băuturile comandate. Aşază cu grijă pe masă paharul lui Tim, în timp ce pe-al meu îl trânteşte fără prea

multă ceremonie. Apoi îşi îndreaptă din nou atenţia către Tim.

— Astăzi serveşti şi ceva de mâncare, Timmy?

El ridică privirea şi-i zâmbeşte.

— Mai târziu.

— Pot să te tentez cu nişte inele de ceapă?

Tim clatină din cap că nu vrea.

Kelli îi face cu ochiul.

— Atunci aripioare picante?

— Nuu…

— Cartofi cârlionţaţi?

Oh, Dumnezeule mare, fata asta are de gând să treacă prin tot meniul, recitând fel după fel? Însă, din fericire, după ce Tim refuză şi cartofii, Kelli pleacă într-un final la altă masă.

— Am fost cu ea în liceu, nu-i aşa? întreb eu.

Tim aruncă o privire spre Kelli, care bate nerăbdătoare din picior în timp ce aşteaptă ca două femei să se hotărască ce comandă.

— Aşa este. Ai memorie bună.

— Cred că flirta cu tine.

— De fapt…

Coboară vocea până când ajunge doar o şoaptă.

— Am ieşit împreună de câteva ori.

Ridic din sprâncene.

— Serios?

Ridică şi el din umeri.

— N-a fost mare lucru. Ceva destul de banal.

— Ai sărutat-o?

Izbucnesc în râs când văd, în lumina palidă din bar, cum faţa i se colorează uşor în roz. Poate că pistruii au dispărut, dar are în continuare pielea foarte albă şi tenul îi dezvăluie mult prea uşor emoţiile.

— Ea şi iubitul ei erau într-un soi de *pauză*, îmi explică el. Am ieşit de vreo două ori, apoi s-a întors la el.

— Adică ţi-a dat papucii?

— Nu mi-a dat papucii. Nu ne văzuserăm decât de *două* ori.

Aruncă o privire în spate, unde Kelli ia o comandă de la nişte clienţi.

— Şi chiar dacă nu s-ar fi întors la iubitul ei, tot nu cred că ar fi existat o a treia întâlnire. Nu ne potriveam.

— Oh, înțeleg. Nu știam că ești așa pretențios, Reese.

— Nu-s pretențios!

Ia o gură din paharul cu bere și apoi își linge spuma de pe buza superioară.

— Pur și simplu aștept persoana potrivită. Kelli este destul de drăguță, dar n-a fost ea aleasa. E atât de îngrozitor ce zic?

— Nu, nu-i îngrozitor.

Trasează o linie cu degetul în broboanele de condens de pe pahar.

— Dar tu? Ai fost căsătorită?

— Nu.

— Oh.

Dă din cap.

— Deci tatăl lui Josh…

— Nu este în peisaj, răbufnesc eu. Absolut *deloc.*

Și își execută pedeapsa pe viață pentru crimă.

Sunt obișnuită ca, atunci când le spun oamenilor că mă descurc singură cu toate, să primesc o privire compătimitoare, dar Tim nu mă privește așa. E ceva diferit. Nu pot să numesc exact ce anume.

— Pare dificil, comentează el în cele din urmă.

— Suntem bine.

— N-am zis că nu sunteți.

— Uite ce…

Iau o gură din paharul meu cu băutură, ca să capăt curaj.

— Vreau doar să fie clar că viața mea e complicată acum, așa că nu caut… știi tu, *nimic.* În afară de prietenie.

— Oh, bine.

Se lasă pe spate în scaunul care scârțâie sub greutatea lui.

— Pentru că asta este exact ce vreau și eu de la tine. Prietenie.

— Atunci e bine.

— Perfect.

Îl cercetez peste masă în timp ce el îmi zâmbește. Tim este un băiat bun, mereu a fost așa, și cred că, dacă-i spun că nu-mi doresc decât prietenia lui, n-o să forțeze lucrurile. O să-mi respecte dorințele.

La urma urmei, acum zece ani mi-a salvat viața.

CAPITOLUL 14

Este trist că într-o zi de sâmbătă n-am nimic mai bun de făcut decât să merg să fac aprovizionarea. Acest drum la băcănie este efectiv pentru mine cel mai important eveniment din weekend.

Josh a fost cel care m-a convins să mă duc. Mai întâi a descoperit că nu mai avem cereale Lucky Charms şi a scris asta cu majuscule în lista de cumpărături pe care o ţin pe frigider. Mi-a spus seara trecută că nu mai avem deloc. Apoi azi-dimineaţă a fost îmbufnat de-a dreptul când şi-a pus un castron de Cheerios în loc de Lucky Charms, menţionând de mai multe ori că şi-ar fi dorit şi nişte bezele colorate printre fulgii de cereale. Apoi le-a mai trecut o dată pe lista de cumpărături.

De asemenea, a subliniat că mă pot duce la cumpărături şi fără să chem bona. Josh tot insistă să aibă puţin mai multă libertate şi, cinstit vorbind, este destul de mare ca să stea singur o oră, cât sunt eu la supermarket. Aşa că iată-mă aici, cumpărând Lucky Charms şi probabil şi nişte ouă, brânză, pâine şi alte câteva lucruri de care avem nevoie.

În timp ce inspectez o salată de la raionul de zarzavaturi, simt aţintită asupra mea o privire stăruitoare. Mă uit peste umăr şi tresar la vederea unui chip cunoscut. Este Kelli – fata aceea care ne-a servit alaltăieri la Shamrock. Cea cu care eram în echipa de majorete, înainte ca toată viaţa mea să se ducă dracului.

Privirile ni se întâlnesc. Deja ar fi mai rău dacă aş ignora-o, aşa că îi fac semn cu mâna, ezitant.

— Bună…

Femeia mă săgetează cu privirea.

— Te cunosc.

Încremenesc, căci nu ştiu ce să-i răspund. Oare vrea să spună că mă recunoaşte din seara în care am ieşit cu Tim? Sau mă recunoaşte din liceu, după toţi aceşti ani? Sper că prima variantă.

— Tu eşti femeia cu care era Tim la un pahar, alaltăieri, spune ea.

Răsuflu uşurată.

— Ă, da.

Buzele i se arcuiesc în semn de dezgust.

— Deci ce eşti – *iubita* lui?

— Nu, spun repede, nu că i-aş datora vreo explicaţie, dar mi-ar plăcea să ies din supermarketul ăsta înainte să apuce să-mi scoată ochii cu unghiile ei lungi şi roşii.

— Suntem prieteni vechi, atât.

— Mie nu aşa mi s-a părut.

— Pe bune.

Mă uit peste umăr, încercând să localizez vreun om de la pază.

— Dacă-l vrei pe Tim, al tău e. Dar parcă mi-a zis că ai un iubit.

Pe chipul ei se citeşte furia.

— Aţi vorbit *despre mine?*

Oh, Dumnezeule!

— Nu. Chiar deloc. Doar a menţionat că aţi ieşit de câteva ori împreună, dar că acum ai un iubit. Atâta tot.

Kelli pare înfuriată peste măsură. Îmi dau seama de ce n-a mai avut Tim niciun chef să iasă cu ea, dacă se poartă în halul ăsta. Firește, în preajma lui părea super amabilă. Sunt sigură că, atunci când au început să iasă împreună, şi-a păstrat cât de mult a putut aparenţa asta.

— Ştii, continuă Kelli, Tim aduce o grămadă de fete la Shamrock. Să nu te crezi aşa specială.

Serios? Nu ştiu de ce aflarea acestui lucru mă cam întristează. Poate că eu *chiar* speram, de fapt, ca seara de alaltăieri să fie mai mult decât o ieşire la un pahar, cu un vechi prieten.

— Aşa cum am zis, nu a fost o întâlnire sau ceva de genul ăsta.

Kelli mijeşte ochii spre mine. Coboară colţurile gurii.

— Ne ştim cumva şi din altă parte? Îmi pari cunoscută.

Încerc să-mi păstrez o expresie neutră.

— Nu, nu cred. Abia m-am mutat în oraş.

Acum ar fi un moment bun să-mi fac o ieşire elegantă, înainte ca femeia asta să-şi dea seama cine sunt. Dar în secunda următoare cască ochii cât cepele, şi-mi dau seama că deja e prea târziu.

— Tu eşti fata aia!

Pocneşte din degete.

— Tu eşti… Bridget Cumva. Tu eşti aia care l-a băgat pe Shane Nelson la puşcărie.

Firește că mie mi-a greșit numele, dar și-l amintește perfect pe al starului chipeș din echipa de fotbal. Preț de o clipă, îmi trece prin cap să neg totul, dar e inutil. Tipa știe că eu sunt.

— S-a întâmplat acum multă vreme.

— Chestia aia a fost o porcărie imensă.

Kelli efectiv scuipă cuvintele.

— Îl *știam* pe Shane. Era un băiat tare bun. Nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

Nu mai catadicsesc să-i spun că subiectul flirtului ei, Tim Reese, a avut un rol și mai important decât mine în trimiterea lui Shane după gratii. Însă păcatul lui Tim e mult mai ușor de iertat decât al meu, fiindcă el e sexy.

În orice caz, nu mă surprinde că-l apără pe Shane. Nu-i nimic nou – o mulţime de oameni din Raker, mai ales dintre cei care-l cunoşteau bine pe Shane, au fost furioşi rău când au auzit că depun mărturie împotriva lui. Shane era vedeta echipei locale de fotbal şi toţi îl îndrăgeau. Fusesem iubita lui şi oamenii au avut impresia că-l trădez. Chiar dacă n-aş fi avut şi alte motive ca să plec din oraş, oricum n-aş fi putut rămâne în Raker după ce i-am făcut.

Însă a trebuit să depun mărturie. A trebuit să spun adevărul despre noaptea aceea şi să-l trimit pe monstrul acela după gratii, pentru totdeauna.

— Nu ai fost acolo în noaptea aia, îi spun încet.

— Nici nu trebuia să fiu, ripostează ea. Te-ai înşelat. Shane era nevinovat.

— Nu, nu era. Crede-mă.

Nu mai aştept să-mi răspundă. Întorc căruţul de cumpărături şi pornesc în grabă spre alt raion. După toate prin câte am trecut, ultimul lucru de care am nevoie este să mă hărţuiască o nebună, pe lângă celelalte probleme pe care le am. Trec cât pot de repede printre rafturi, adunând în viteză, mai degrabă din memorie, alimentele notate în lista de cumpărături.

Abia când ajung la maşină îmi dau seama că am uitat de Lucky Charms.

CAPITOLUL 15

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

— Ai ieşit la întâlnire cu Tracy Gifford?

Vocea Kaylei este atât de stridentă, încât, dacă mai ridică un pic tonul, doar câinii o vor mai putea auzi. Însă nu pot s-o condamn, pentru că şi eu simt acelaşi lucru. Tim a ieşit la *întâlnire* cu *Tracy Gifford?* Cum s-a întâmplat una ca asta? În ce univers a avut de-a face vecinul meu cu o fată care acum e moartă?

— De două ori.

Tim arată de parcă şi-ar dori să dispară între pernele canapelei.

— Atât. N-a fost mare chestie.

— N-a fost mare chestie! răbufneşte Kayla.

Observ că s-a îndepărtat de el, coapsele nu li se mai ating.

— Îmi pare rău, dar este *o foarte* mare chestie.

Tim se foieşte.

— Ba chiar nu e.

Trăsăturile sculpturale ale lui Brandon sunt schimonosite de râs. Dintotdeauna mi s-a părut că arată ca puştiul chipeş şi bogat omniprezent în filmele lui John Hughes.

— Te-am subestimat, Reese. Bine jucat. Ai reuşit să marchezi cu fata?

— Nu!

Tim roşeşte violent.

— V-am mai zis, n-am ieşit decât de două ori.

— Exact, spune Brandon.

— Isuse.

Tim îşi trece o mână prin părul scurt, zburlindu-l de tot.

— N-a fost nimic. *Nimic.* Ne-am cunoscut la bibliotecă, am început să vorbim şi apoi am ieşit de două ori. Apoi nu mi-a mai răspuns la telefon.

— Pentru că era moartă? insinuează Chelsea.

Toată lumea îl bombardează cu întrebări pe Tim, însă eu am rămas complet fără cuvinte. Nu mi-aș fi imaginat una ca asta nici într-un milion de ani. Și cum de știa *Shane* de toată tărășenia? Trebuie să fi știut, fiindcă, atunci când a rostit provocarea, s-a uitat direct spre Tim. Întorc privirea spre Shane care urmărește cu o expresie de amuzament în ochi spectacolul pe care l-a provocat.

— Te-a interogat poliția? întreabă Kayla.

— *Nu.*

— Dar știau că ai ieșit cu ea? îl presează Kayla în continuare.

— Habar n-am.

Tim se foiește pe canapea.

— Indiferent că au știut sau nu, n-a fost mare chestie. Adică na, două întâlniri, și asta cam cu o lună înainte să moară.

— Vrei să spui, intervine Chelsea, înainte să fie *ucisă.*

Tim îmi aruncă o privire îndurerată, dar nu sunt în stare să mă uit în ochii lui. Credeam că-l cunosc mai bine decât pe oricine pe lume, dar habar n-aveam de povestea asta. Șocul m-a năucit de tot. Nu pot să concep așa ceva.

— Ar trebui să te duci la poliție, intervine Kayla. Să le spui ce știi.

Tim se strâmbă.

— Nu știu nimic. N-am ce să le zic.

Cu aceste cuvinte, se ridică brusc de pe canapea și se îndreaptă spre bucătărie. Deschide ușa și dispare înăuntru.

— Uau, răsuflă Kayla greu. Se pare că nu se știe niciodată…

Nu mai pot sta aici nicio secundă în plus, cât speculează ei despre ce-ar fi putut face Tim. Mă ridic de pe canapea și plec după el în bucătărie. Simt privirea lui Shane împungându-mă în spinare, dar nu mă întorc.

În bucătărie, pe întuneric, Tim stă sprijinit de blat, cu capul plecat deasupra chiuvetei ruginite. Pare că încearcă să-și recapete controlul. L-am mai văzut în ipostaza asta. A avut aceeași expresie când câinele lui, Rusty, în vârstă de doisprezece ani, a făcut un cancer generalizat și a trebuit eutanasiat.

— Hei.

Tim se întoarce să mă privească exact în momentul în care un fulger îi luminează fața.

— Hei.

— Ești bine?

Tunetul care zguduie încăperea este aproape asurzitor.

— Îmi pare rău că nu ți-am zis de Tracy.

— De ce n-ai făcut-o?

Își trece mâinile peste față.

— M-am speriat groaznic. Am ieșit împreună pe la începutul verii și apoi, o lună mai târziu, au găsit-o moartă. M-am gândit că aș putea fi ultimul cu care a ieșit la întâlnire. Și… mi-am imaginat că n-o să dea bine pentru mine. În plus, chiar nu știam nimic ce ar fi putut să ajute.

Are sens, însă în același timp mă lasă cu un sentiment ciudat de disconfort. Dacă este complet nevinovat, de ce n-ar vrea să spună poliției tot ce știe? De ce s-ar ascunde?

— M-am simțit teribil când am aflat.

Coboară privirea.

— Între mine și Tracy nu prea au mers lucrurile, dar firește că nu merita să moară. Era o persoană foarte drăguță. Vestea m-a distrus.

— Da, spun eu încet. Sunt convinsă…

— Nu știu de unde a aflat Shane de asta.

Chipul i se întunecă.

— Nu-mi vine să cred că a ținut-o pentru el, așteptând momentul potrivit ca să mă facă să mă simt prost.

Mă încrunt.

— Nu cred că asta i-a fost intenția.

— Oh, nu crezi? rânjește el. Brooke, poate că eu am ieșit de vreo două ori cu o anume fată, dar el chiar l-a bătut pe puștiul ăla. *Fără niciun motiv.* L-a băgat dracului în *spital.* Îți dorești într-adevăr să fii cu un astfel de om?

Tresar la auzul vorbelor sale.

— A spus să regretă.

— Rahaturi!

Tim a ridicat îndeajuns tonul încât să mă tem că ne pot auzi și ceilalți, chiar dacă ușa e închisă.

— Shane Nelson e un hărțuitor și un agresor, și este un om de rahat. Singurul lucru pe care-l regretă este că ai aflat chestia asta, fiindcă vrea să se culce cu tine.

Fața îmi ia foc. Tim îl urăște pe Shane, dar nu-mi vine să cred ce mi-a spus.

— Nu este absolut deloc adevărat. Și n-ai niciun drept să spui așa ceva.

Ne privim țintă unul pe celălalt preț de o clipă. Sub ochi mi se zbate un mușchi. Tim e primul care rupe tăcerea.

— Îmi pare rău.

Oftează.

— Îmi pare rău, Brooke. Ai dreptate. N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

— Fix așa.

— Doar că sunt îngrijorat pentru tine.

Teama din ochii lui e reală. Îl cunosc îndeajuns de bine încât să pricep astfel de lucruri.

— Mi-e teamă să te știu cu Shane. Nu cred că ești în siguranță.

— Nu sunt în siguranță?

Eu credeam că singura lui grijă este ca Shane să nu-mi frângă inima.

— Despre ce naiba vorbești?

— Ascultă-mă, Brooke.

Coboară vocea până ajunge doar o șoaptă.

— Shane este…

Înainte ca Tim să termine ce are de spus, ușa bucătăriei se dă de perete. Shane stă în prag, arătând chiar mai sexy decât de obicei, cu părul lui negru ușor ciufulit și cu un zâmbet în colțul gurii.

— Hei, Brooke, spune el. Nu vii înapoi?

E greu să nu vezi că nici nu se deranjează să i se adreseze și lui Tim.

— Ba da, îi spun, apoi mă întorc spre Tim: Vii și tu?

Tim are o expresie chinuită pe față. Părea că are ceva important să-mi spună, înainte ca Shane să dea buzna în bucătărie, dar acum nu prea o mai poate face. Și adevărul este că nici nu vreau să știu. Între Tim și Shane există această mică rivalitate prostească, însă nu e problema mea. Tim trebuie să treacă naibii odată peste asta.

— Bine, spune el într-un final. Hai să mergem.

CAPITOLUL16

ÎN PREZENT

Azi ar trebui să-i scot lui Shane Nelson firele de la cusătura de pe frunte.

Toată noaptea m-am zvârcolit în așternut, gândindu-mă la asta. Am visat că eram iar în casa lui de la fermă. În vis, aveam colierul strâns zdravăn în jurul gâtului și mirosul de lemn de santal îmi inunda nările. Apoi am auzit bubuitul unui trăsnet și încă un zgomot în fundal, pe care nu l-am putut distinge, iar apoi…

M-am trezit.

După ce m-am trezit pentru a treia oară scăldată în sudoare rece, am renunțat să mă mai culc la loc. M-am dat jos din pat și mi-am făcut o cafea. Asta s-a întâmplat la patru dimineața, iar acum merg pe gol. De fapt, e chiar mai bine așa. Dacă sunt epuizată, o să intru în panică mai puțin când va veni Shane.

Pe la ora două după-amiaza, gardianul Hunt îl aduce pe Shane pe culoarul lung și întunecat, spre sala de așteptare din fața cabinetului de consultații. Shane se așază; la fel ca data trecută, e încătușat de mâini și de picioare. Așteaptă să-i vină rândul după alți doi bărbați aflați în fața lui. Evident, după ce îl zăresc pe Shane stând acolo, la ușă, nu mai pot gândi limpede și sunt nevoită să-i tot pun pe deținuți să-mi repete ce-au zis cu cinci secunde înainte.

Când vine rândul lui Shane să intre în cabinet, Hunt îl apucă de braț și-l saltă de pe scaun fără menajamente. Shane are nevoie de un pic de ajutor ca să se ridice în picioare, având în vedere că e legat de mâini și de picioare, dar Hunt e mult mai brutal decât ar fi nevoie. Și de ce-l aduce încătușat de fiecare dată? Prima dată am crezut că era din cauza încăierării la care participase, dar și azi e tot încătușat.

Chiar îl consideră atât de periculos? Singurul tip văzut de mine în ultimele zile încătușat așa avea un rânjet furios și simboluri ale urii tatuate pe toată fața.

Dar ce zic? *Firește* că Shane este periculos. Știu asta mai bine ca oricine.

Însă nu pare deloc periculos când se târăște pe ușa cabinetului și apoi încearcă să se urce pe patul de consultații, cu o expresie îndurerată pe chip. Alunecă și își cere iertare.

— Îmi pare rău că mă mișc așa încet. Doar că mi-e greu să fac chestii înlănțuit în halul ăsta.

O meriți. Cuvintele îmi stau pe vârful limbii, dar nu le rostesc. Ar fi complet lipsit de profesionalism.

În schimb, murmur abia auzit:

— Hai să rezolvăm chestia asta.

Se chinuie să-și găsească echilibrul pe patul înalt și sunt din nou nevoită să întind mâna, ca să-l ajut. Îmi aruncă un zâmbet scurt de recunoștință care-l face să semene atât de mult cu vechiul Shane, încât simt că-mi iau foc obrajii și trebuie să-mi feresc privirea.

— Mulțumesc, Brooke, spune el. Apreciez.

— Îhî, mormăi eu. OK. Hai să terminăm ce-am început.

Îl privesc cum încearcă să se scarpine la nas, cu mâinile prinse în cătușe. În cele din urmă, îi pun întrebarea care mi s-a tot învârtit în cap de săptămâna trecută.

— De ce se poartă așa cu tine?

Shane ridică din sprâncene.

— Cum se poartă?

Dau din cap spre cătușele de la încheieturi.

— Efectiv, nici un alt deținut nu vine încătușat în felul ăsta. Și presupun că sunt și ei la fel de răi ca tine.

În colțul gurii îi răsare un zâmbet strâmb.

— Oh, eu sunt *cel mai rău* dintre toți.

Îl privesc țintă.

— Asta crezi, nu?

Scarmănă cu vârfurile degetelor pantalonii salopetei de închisoare.

— Că sunt un monstru? Că merit toate astea?

Ochii lui căprui îmi susțin privirea și de data asta refuz să mă uit în altă parte.

— Bine – nu-mi răspunde la întrebare. E dreptul tău.

Mă aștept la o ripostă răutăcioasă, dar Shane se gârbovește. Dă din cap spre ușa închisă care ne separă de gardian.

— Vrei să știi de ce sunt mereu încătușat? Pentru că ăla mă urăște.

— Cine?

— Hunt. Mă urăște din toată ființa lui.

— Dar de ce?

Ridică un umăr.

— Cine naiba să știe? Poate îi amintesc de cineva. Uneori oamenii pur și simplu nu se plac. Însă e nasol rău când tu ești deținut și tipul care nu te place e polițistul din penitenciar. Poate să-ți facă viața un iad. Adică are puterea să-mi facă zile fripte.

Și sper că așa face. Îmi vine să o spun cu voce tare, dar la ce-ar folosi? A existat o vreme când mi-aș fi dorit să-i scuip în față astfel de cuvinte, dar anii mi-au mai domolit dorința de răzbunare. În definitiv, Shane este la închisoare. Își ispășește pedeapsa pentru lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut. Tot ce s-a întâmplat ține de trecut.

Voiam să-l văd că suferă pentru faptele lui și dorința mi-a fost îndeplinită. E captiv aici zi și noapte, la mila unei mâini de gardieni care-l consideră gunoiul pământului. Încasează bătăi și nu poate face nimic în privința asta, fiindcă data viitoare și-o va lua și mai rău. În fiecare noapte doarme într-o celulă.

Viața lui e un iad.

— Și ce-ai mai făcut? mă întreabă Shane în timp ce deschid trusa cu instrumentarul de îndepărtare a firelor.

— Bine.

Nu te lansa în nicio conversație cu omul ăsta.

— Îți place să lucrezi aici?

— Da.

E adevărat. Chiar dacă încă mă mai tem un pic de deținuți și-mi lipsesc tocurile, mi se pare că munca mea îmi aduce satisfacții. Și vreau ca Shane să știe că prezența lui nu mă intimidează.

— Deținuții se poartă frumos.

— Da. Cu *tine.*

Mă apropii de Shane cât de mult îndrăznesc. Nu că mi-aș dori, dar trebuie să te apropii fizic de pacient când scoți firele.

— Cu tine nu se poartă frumos?

— *Vezi* copcile alea de pe fruntea mea?

Prind cu pensa prima cusătură și tai firele.

— Credeam că ai intrat într-un gard.

— Da, în fine.

Tai cu un pocnet și a doua cusătură.

— Știi, anul trecut, fiul meu a fost hărțuit o grămadă. A trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Ceilalți copii i-au învinețit ochiul.

Shane se uită la mine, clipind des.

— I-au învinețit ochiul *la grădiniță?*

Îmi pierd cumpătul preț de o clipă. Nu știu de ce i-am povestit chestiile astea. Acum cinci minute, mi-am jurat că n-o să-i mai împărtășesc nicio informație personală. Mai ales despre fiul meu.

Fiul *nostru.*

Oare ce-ar spune Shane dacă ar ști adevărul? Dacă ar ști că la câteva săptămâni după noaptea aceea îngrozitoare am început să vomit în baie. Sperasem că am vreo chestie la stomac, dar pentru că nici după câteva zile situația nu s-a îmbunătățit, am cedat și mi-am cumpărat un test de sarcină. Iar când am văzut cele două liniuțe albastre, tot universul meu s-a făcut țăndări.

A trebuit să le mărturisesc părinților mei. M-au presat tare să fac avort, dar n-am cedat. Însă lucrul asupra căruia am căzut toți trei de acord a fost că Shane nu trebuie să afle niciodată. Am ales cu grijă ținutele pentru proces, așa încât nimeni să nu-mi vadă burta tot mai proeminentă. Și după ce procesul s-a încheiat, am plecat din Raker și nu m-am mai întors.

Până acum.

Shane mă privește curios. Trebuie să spun ceva ca să dreg busuiocul. Așa că zâmbesc și ridic din umeri.

— Copiii sunt mai duri în ziua de azi.

— Probabil.

Tai în tăcere și celelalte fire. Când mă aplec spre el ca să ajung și la ultimul, observ cum coboară privirea. Mă uit și eu la ce vede el și…

Oh, Dumnezeule!

Bluza mi s-a descheiat la gât și atârnă liberă, îndeajuns cât să-i ofere o priveliște spectaculoasă în decolteul meu. Și frate, chiar profită de situație. Îmi dreg vocea sonor.

Shane își desprinde privirea de pe sânii mei.

— Rahat, îmi pare rău.

Nu e primul deținut care se uită la mine în felul ăsta, însă e primul care-și cere scuze.

— Să nu se mai întâmple, îi spun cu asprime.

— Doar că…

Se scarpină pe gât până se înroșește.

— Aici nu prea sunt multe, înțelegi tu, *femei.* Și eu niciodată…

Tai și ultima cusătură și mă îndrept de spate. Îmi dau seama ce vrea să spună. Că nu va mai fi niciodată cu o femeie. Niciodată. Pentru tot restul vieții lui.

— Îmi pare foarte rău, spune el din nou. A fost incredibil de nepoliticos din partea mea și… ar fi trebuit să mă controlez.

Nu, ar fi trebuit să se controleze acum unsprezece ani. Dacă ar fi făcut-o, poate că acum nu se afla aici. Îi ignor aceste scuze repetate și trec un deget înmănușat peste rană.

— Arată destul de bine. O să-ți rămână o cicatrice, dar să sperăm că n-o să fie urâtă.

— Nu-mi pasă, dar mulțumesc.

Ezită.

— Și îmi pare rău pentru ce ți-am zis data trecută. Despre noaptea aceea…

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Deci recunoști ce-ai făcut.

— Nu, n-am ucis pe nimeni. Dar înțeleg că nu vrei să auzi că te-ai înșelat.

Numai la asta îi stă gândul. Nu se scuză de dragul scuzelor. Se scuză pentru că vrea să mai vorbească despre asta. Îmi amintesc cuvântul subliniat de Elise în dosarul lui: Manipulator.

— Eram *acolo,* Shane.

Arunc în coșul de gunoi tava cu firele scoase și pun foarfecă și pensa în cutia de protecție pentru obiectele ascuțite.

— Știu ce s-a întâmplat.

— Este clar că nu știi. Tu singură ai spus că nu vedeai nimic.

Îmi scot mănușile cu un plesnet sonor.

— Deci dacă n-ai făcut-o tu, cine a făcut-o?

— Știi bine cine a fost, Brooke.

Clatin din cap.

— A fost Reese.

Acum, că mi-a captat atenția, a făcut ochii mari.

— El trebuie să fi fost. El e singurul care…

Nu e prima dată când îl acuză pe Tim. A fost piatra de temelie a apărării sale de acum unsprezece ani. Dar nu a putut convinge juriul și categoric nu mă poate convinge nici pe mine, acum. Mă crede proastă?

— Shane, încetează, mârâi eu.

— Nu, te rog, Brooke. Trebuie să mă crezi când îți spun că…

— Încetează!

Auzindu-mi vocea, gardianul Hunt dă buzna în cabinet, gata să acționeze. Mă domină cu înălțimea lui și are un rânjet care-i schimonosește parcă toată fața. La subțiori i se văd semicercuri de sudoare.

— Ce se întâmplă? E vreo problemă?

Shane strânge buzele. Eu clatin din cap. Nu vreau ca Hunt să afle de trecutul pe care-l împărtășim eu și Shane.

— Nu, totul e în regulă.

Hunt mijește ochii la Shane.

— Ați terminat?

— Da, suntem gata, spun scurt. Poți să-l iei.

Hunt dă din cap vioi.

— Minunat, hai să mergem.

Văd de la o poștă ce-o să se întâmple. Hunt îl apucă pe Shane de-o aripă ca să-l dea jos de pe patul de consultații, dar, pentru că e destul de înalt și deținutul are cătușe la picioare, nu-și poate ține echilibrul. Se prăbușește de sus și se izbește cu capul de biroul meu, cu un bufnet care mă sperie.

Sar imediat să ajut, aplecându-mă spre Shane, care e prăbușit pe jos. Geme cu ochii întredeschiși, dar e clar că e amețit și văd și un cucui chiar la baza liniei părului.

I s-a mai întâmplat asta o dată și pe terenul de fotbal, în timpul antrenamentului. Eram pe tușă, împreună cu prietena mea Chelsea, când Shane a fost doborât de un atac brutal. Exact ca acum, s-a prăbușit la pământ și s-a auzit un pocnet înspăimântător. Am luat-o la fugă de-a curmezișul terenului, ca să mă asigur că e bine, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Eram atât de speriată că s-a lovit rău și încă îmi amintesc valul de ușurare când mi-am strecurat mâna într-a lui și i-am văzut pleoapele fluturând, în timp ce mă strângea de degete. A fost pentru prima dată când mi-am dat seama că mă îndrăgostesc de Shane Nelson.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? mă răstesc la Hunt.

Gardianul nu pare câtuşi de puţin tulburat că i-a provocat o contuzie unuia dintre deţinuţi.

— Relaxează-te. A fost un accident.

Mă uit la chipul lui Shane – pleoapele îi flutură aşa cum o făcuseră acum mulţi ani, când fusese doborât pe terenul de fotbal.

— Shane, eşti bine?

— Sunt bine, murmură el.

— Nelson e un dur, intervine Hunt. O să fie în regulă.

Chiar când îmi spun că situaţia nu poate deveni mai stânjenitoare de-atât, aud zgomot de paşi venind de pe culoar. O secundă mai târziu, Dorothy bagă capul înăuntru. Nu şi-a scos ochelarii cu lentile înguste şi se uită la noi pe deasupra lor, cumva acuzator.

— Ce-i cu toată gălăgia asta? vrea ea să ştie.

Shane se chinuie să se ridice de jos, dar îi este foarte dificil, fiind şi lovit la cap, şi încătuşat. Mă ridic şi o privesc pe Dorothy drept în ochi.

— Gardianul Hunt l-a lăsat pe domnul Nelson să cadă şi, ca urmare, s-a lovit puternic la cap. Categoric a făcut o contuzie. Aş vrea să-l internez pe unul dintre locurile de la infirmerie, ca să fie supravegheat peste noapte.

Pentru prima dată, Hunt lasă impresia că i-ar păsa de cele petrecute.

— Dorothy, nu este absolut deloc adevărat. Tocmai îl ajutam pe deţinut să se ţină pe picioare şi a alunecat. A fost complet neintenţionat.

Ochii albaştri, sfredelitori, ai lui Dorothy îl măsoară pe Hunt de jos în sus, apoi cercetează şi restul încăperii, evaluând întreaga situaţie. Îmi ţin respiraţia – femeia asta nu e recunoscută că le-ar ţine partea deţinuţilor.

— Marcus, rosteşte ea cu asprime. De ce mama naibii îl aduci pe Nelson în cătuşe la consultaţiile medicale? Nu reprezintă un risc.

— Eu cred că reprezintă, spune Hunt.

— Pe baza *a ce?* ripostează ea.

Hunt n-are o explicaţie la îndemână, ceea ce e oarecum liniştitor. Dorothy îşi încrucişează braţele groase peste piept şi se încruntă la amândoi, cu toate că eu n-am greşit cu nimic.

— Marcus, te rog să-i scoţi imediat cătuşele deţinutului, se răsteşte ea. Brooke, internează-l la infirmerie peste noapte. Puteţi să faceţi ce v-am zis sau trebuie să joc şi rolul de bonă?

Schimb câteva priviri cu Hunt. Judecând după expresia lui, ar vrea să mă doboare la pământ, alături de Shane. Din fericire pentru mine, nu sunt închisă în Penitenciarul Raker.

— Ne ocupăm, mârâie el.

— Foarte bine.

Îl ajut pe Shane să se ridice în capul oaselor și Hunt aduce cheia ca să-i scoată cătușele de la mâini și picioare. Însă ezită o fracțiune de secundă înainte de-a o face, aruncând o privire spre mine. Îl urmăresc introducând cheia în locașul ei și degetele mi se duc mecanic spre gât. Ultima dată când am fost singură cu el, Shane a încercat să mă sugrume. Dintr-odată nu mai sunt atât de încântată că are mâinile libere.

Însă nu se întâmplă nimic. După ce scapă de cătușe, tot ce face este să-și frece încheieturile, părând ușurat că în sfârșit e liber. Nu încearcă să mă strângă de gât. Nu încearcă nici măcar să se ridice imediat de pe jos. Pare că aproape dacă reușește să rămână conștient.

— Poți să mergi? îl întreb eu.

Își freacă țeasta.

— Cred că da. Sunt doar un pic amețit.

Hunt mă ajută să-l duc pe Shane pe culoar, până la infirmerie, unde îl instalăm pe un pat. Cucuiul din frunte s-a umflat rău și a trebuit să se oprească de două ori pe drum încoace, pentru că era prea ameţit ca să continue. Asta mă face să mă gândesc la noaptea când cineva a încercat să mă omoare. În noaptea aceea, Shane a primit o lovitură în cap la fel cum s-a întâmplat și azi – personalul medical de la fața locului a constatat cucuiul care dovedea acest lucru. El pretinde că a fost lăsat inconștient înainte de tentativa de omor asupra mea.

Și, pentru prima dată în zece ani, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva spune adevărul. Însă nu e posibil așa ceva. Fiindcă, dacă ar fi, înseamnă că bărbatul care a încercat să mă omoare cu atât timp în urmă e în continuare în libertate.

CAPITOLUL17

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

După alte câteva runde de „În viața mea nu am…”, toți șase suntem îndeajuns de beți. Întâlnirea lui Tim cu fata ucisă a fost dată uitării, iar Kayla este iar toată călare pe el. La început, a împins-o delicat mai încolo, dar acum nu se mai opune. Cât despre Brandon și Chelsea, numai că nu fac sex pe canapea.

— Hei.

Shane îi dă un pumn în umăr amicului său.

— Duceți-vă sus. Nu pe canapeaua mea.

Brandon chicotește.

— Ar fi mai bine în dormitorul maică-tii?

Shane ridică din umeri, dar eu sunt pur și simplu ușurată că nu mergem noi în camera doamnei Nelson. Chiar dacă patul ei e mai drăguț, nu cred că mi-ar plăcea să știu că am făcut-o în patul mamei iubitului meu.

Shane se întoarce spre mine cu pleoapele ușor căzute.

— Vrei să mergem sus?

Îmi ghiorțăie stomacul, probabil de la vodcă, dar nu numai. La urma urmei, nici măcar nu mi-am terminat de băut șurubelnița. (Brandon a reușit să dea pe gât șase pahare.) Brusc îmi doresc să fi băut mai mult, pentru că așa poate n-aș fi fost atât de emoționată.

— Sigur, îi răspund.

Shane îmi întinde mâna. Are palma caldă, uscată și reconfortantă. Îl las să mă conducă afară din living, către scările care duc la etaj. Treptele de lemn se arcuiesc ușor sub tălpile mele – într-o bună zi o să urc treptele astea și toată coșmelia o să se dărâme. Dar nu azi, se pare.

În timp ce urc scările, am din nou sentimentul că mă urmărește cineva. Furnicătura aia neliniștitoare din ceafă. Răsucesc capul, așteptându-mă să-l văd pe Tim cum mă fixează cu privirea. Dar nu, este pe canapea, sărutându-se de mama focului cu Kayla. Ei bine, bravo lui.

Când intrăm în camera lui Shane şi îl văd că închide uşa după noi, simt cum nivelul de anxietate mai urcă o treaptă. Interiorul e tipic pentru dormitorul unui băiat adolescent. Are un pat dublu cu cadrul crăpat şi o pătură cu dungi albe şi negre aruncată peste saltea, în încercarea de a sugera că şi-a făcut patul. Într-un colţ de cameră zace înghesuit un morman de haine murdare, ceea ce presupun că reprezintă încercarea lui de „a face curat” pentru mine. Câteva postere cu diferite trupe sunt lipite peste vopseaua coşcovită de pe pereţi, iar pe comodă sunt aliniate o grămadă de trofee aurite care strălucesc scurt când lumina fulgerelor inundă camera.

Shane întinde mâna spre comutator, dar o secundă mai târziu becul pâlpâie şi moare. Înjură printre dinţi.

— Probabil că am rămas fără curent.

— Oh.

Îmi împreunez palmele umede. Am mai fost şi altă dată singură cu Shane în camera lui, dar maică-sa era mereu undeva, prin preajmă, sau pe cale să ajungă acasă de la serviciu. Nu am fost niciodată singuri în felul acesta.

— Ar trebui să…?

— E în regulă.

Abia reuşesc să văd cum urcă şi coboară umerii laţi ai lui Shane.

— Oricum toată lumea s-a dus la culcare. Probabil că o să revină şi curentul mâine-dimineaţă.

— Da.

Trag de lănţişorul pe care stă atârnat pandantivul meu în formă de fulg de nea.

— Aşa este.

Shane mă prinde iarăşi de mână. Mă trage spre pat, dar nu mă forţează să mă întind. Mă aşez pe margine şi se aşază şi el lângă mine. Întinde mâna şi îşi trece uşor degetul pe bărbia mea.

— Te iupesc, Brooke.

Tremur uşor, emoţionată, dar şi incredibil de excitată.

— Şi eu te iupesc.

Pe buze îi joacă un surâs.

— E bine.

— Eu, ăăă…

Îmi dreg glasul.

— Îmi pare rău, Shane. Doar că sunt super agitată pentru că… în fine, știi tu, eu niciodată n-am…

— Da, spune el. Nici eu.

Îl privesc absolut uluită. Chiar îmi spune că…?

— N-ai mai făcut sex niciodată? mă ia gura pe dinainte.

— Nu…

Se încruntă.

— N-am mai făcut.

— Dar tu…

Sunt de-a dreptul nedumerită. Shane s-a mai întâlnit și cu alte fete înaintea mea. Poate că n-a fost cu niciuna prea multă vreme, dar a ieșit cu o grămadă de fete care nu sunt foarte mofturoase, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Iar Shane este *super sexy.* Prietenul lui cel mai bun, Brandon – după spusele lui Chelsea – s-a culcat cu cel puțin cinci sau șase fete în perioada când ei erau *împreună.*

— Nu știu.

Brusc, pe chip i se așterne îndoiala.

— N-am vrut o idioată de aventură de-o noapte. Am vrut să fiu cu o fată pe care chiar o plac. E așa mare nebunie?

— Nu.

Îl strâng de genunchi. Sunt în continuare stresată, dar mă simt mult mai bine după această mărturisire. Este înfricoșător, însă o să ne dăm noi seama împreună cum se face.

— Nu e deloc o nebunie.

Îmi strânge mâna într-a lui.

— Te iubesc, Brooke.

Îmi ia o clipă ca să-mi dau seama ce a zis. Nu mi-a mai spus că mă „iupește”, așa cum face de obicei. A spus că mă iubește. Mă *iubește.*

— Și eu te iubesc, îi spun în șoaptă.

Shane se apleacă spre mine.

— Și o să-ți arăt cât de mult.

Și exact asta face.

CAPITOLUL 18

ÎN PREZENT

Înainte de a pleca acasă, mă duc să văd ce face Shane.

Infirmeria este aproape goală astăzi. În dimineaţa asta se aflau acolo doi pacienţi, dar s-au simţit amândoi îndeajuns de bine încât să fie trimişi în celulele lor spre după-amiază, aşa încât acum Shane este singurul care ocupă un pat din cele şase existente, aliniate pe lângă perete.

Avem o asistentă care vine seara, dar nu a ajuns încă să-şi înceapă tura, aşa că nu se află aici decât un gardian pe care îl ştiu doar vag, din vedere. Stă lângă uşă, citind un roman gros, cu copertă cartonată. Gardianul dă din cap spre mine când intru, apoi se întoarce la cartea lui. Mă uit la titlu – *Moby Dick.*

În infirmerie, luminile sunt slabe şi, fiindcă soarele a apus deja, camera e cufundată în semiîntuneric. Din prag, abia reuşesc să-l văd pe Shane întins în al doilea pat, aproape de capătul rândului. Când mă apropii, deslușesc toate trăsăturile chipului său frumos – în lumina aceasta difuză, seamănă al naibii de mult cu vechiul Shane. Băiatul de care m-am îndrăgostit acum atât de multă vreme.

Are ochii închişi şi, preţ de o clipă, simt în piept fâlfâitul vag al fricii. În ultimele două ore n-am mai verificat ce face – dacă are un hematom care i se tot măreşte şi şi-a pierdut cunoştinţa, cât timp a zăcut aici? Când l-am internat părea stabil neurologic, dar în două ore se pot întâmpla multe. Şi pentru că eu am fost cadrul medical care l-a consultat, răspunderea atârnă pe umerii mei. În definitiv, a fost decizia mea să-l supraveghez în infirmerie în loc să-l trimit la un RMN. Dacă moare, e vina mea.

Mă îndrept iute spre patul lui. Rămâne nemişcat.

— Shane.

Oare am văzut o fluturare de pleoape? Nu-mi dau seama. Oh, Doamne, te rog fă să doarmă, nu cumva să fie inconştient.

— Shane, repet eu şi de data asta îl scutur uşor de umăr.

Aproape că îmi cedează genunchii de uşurare când întredeschide ochii. Este bine.

— Oh, spune el. Bună, Brooke.

S-a trezit şi m-a şi recunoscut.

— Bună. Mi-a… mi-a fost teamă să nu fii inconştient sau ceva de genul ăsta.

— Nu, dormeam, atâta tot.

Apasă butonul din laterala patului, ca să se ridice în capul oaselor.

— Erai îngrijorată pentru mine?

— Nu, spun eu un pic cam repede. Adică da, eram îngrijorată să nu ai cumva nevoie de o tomografie.

Însă chiar în momentul în care rostesc aceste cuvinte, îmi dau seama că nu spun chiar tot adevărul. Da, eram îngrijorată să n-o fi dat în bară şi să fi făcut o evaluare greşită. Eram îngrijorată în privinţa lui aşa cum aş fi pentru toţi pacienţii mei. Dar nu este singurul motiv pentru care am intrat în panică. Are dreptate – eram îngrijorată *pentru el.*

Şi nu prea înţeleg de ce.

Multă vreme, n-am simţit pentru bărbatul acesta decât un singur lucru. *Ură.* L-am urât pentru ce a încercat să-mi facă. L-am urât pentru ce le-a făcut prietenilor mei. L-am urât pentru că m-a lăsat însărcinată şi am rămas să fac faţă singură consecinţelor. L-am urât pentru că n-a avut curajul să-şi recunoască faptele şi m-a făcut să stau în boxa martorilor şi la bară pe parcursul unui proces istovitor, în care am retrăit fiecare moment.

Însă privindu-l acum aşa cum stă întins pe patul ăsta de spital, cu o vânătaie pe frunte şi un cucui de la lovitura pe care-a încasat-o, cu ochii lui căprui aţintiţi asupra mea…

Eu…

Eu nu…

— Trebuie să-ţi fac un examen neurologic.

Îmi dreg vocea.

— Să mă asigur că eşti bine.

— Fă-ţi de cap.

Încep verificarea, asigurându-mă că are pupilele egale, că nu i-au slăbit reflexele pe o parte a corpului şi că răspunde corect la câteva întrebări simple, semn că nu-i este afectată capacitatea cognitivă. Îmi trece prin minte că este prima dată când interacţionez cu el fără să fie încătuşat. Dacă

ar vrea, ar întinde mâna și și-ar înfige degetele în gâtul meu, apoi ar strânge cât de tare ar putea – bine, cel puțin până când ne-ar auzi gardianul și ar veni în fugă încoace. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu sunt deloc îngrijorată că va face asta. Câtuși de puțin.

— L-am trecut? mă întreabă el când vede că mă dau în spate.

— L-ai trecut.

— Minunat.

Dă din cap spre ceasul din perete.

— Voiam să plec de aici înainte de cină. Este seara de taco.

Nu mă pot abține să nu schițez un zâmbet.

— Marțea de taco[1]?

— Te-ai prins.

Se îndreaptă în pat.

— Nu vreau să ratez seara de taco, pentru că *iupesc* mâncarea asta.

Simt cum îmi rămâne răsuflarea în gât. *Iupesc mâncarea asta.* Când a fost ultima dată când eu și Shane am făcut gluma asta, despre cum ne *iupim* unul pe altul? Asta era *chestia* noastră. Îmi amintesc ultima dată când i-am spus aceste cuvinte: *te iupesc.* Fără să vreau, simt brusc un val de afecțiune.

Da, Shane Nelson a făcut lucruri de nedescris. Însă înainte de a le face, îl *iupeam.*

Nu, îl *iubeam.*

Îmi feresc privirea înainte să-mi poată citi expresia de pe chip.

— Nu-ți face griji. O să le zic să-ți aducă ceva de mâncare.

— Minunat. Mulțumesc mult, Brooke. Serios.

— Da…

Întinde mâna să apuce perna turtită ca o clătită pe care stă sprijinit. Încearcă să și-o potrivească așa încât să stea mai confortabil pe salteaua tare a patului de spital. Îl privesc o clipă cum se chinuie, apoi mă aplec și i-o potrivesc eu.

Cât îi așez perna, stăm față în față – mai apropiați decât atunci când i-am pus copcile. Mă pregătesc mental să simt parfumul de lemn de santal, însă nu percep nimic în afară de mirosul de săpun și spumă de ras. Ultima dată când am stat atât de incredibil de aproape unul de altul a fost acum mai mult de un deceniu. În noaptea în care mi-am pierdut virginitatea cu el. Iar el și-a pierdut-o cu mine.

După aceea m-am simţit atât de bine. Eram atât de fericită că acesta era băiatul căruia m-am dăruit. Eram atât de îndrăgostită de el.

Ne privim în ochi pentru o fracţiune de secundă. Şi îmi dau brusc seama că nu suntem decât noi aici. Există un gardian şi, dacă s-ar pune problema, ar ajunge lângă noi într-o clipită, dar n-ar auzi ceva ce s-ar petrece în liniște.

De exemplu, dacă Shane s-ar apleca şi m-ar săruta.

Mă retrag iute, şocată de gândurile care îmi trec prin cap. Ce naiba e *în neregulă* cu mine? Shane Nelson a încercat să mă omoare. Este un *monstru.* Îşi petrece viaţa în puşcărie, acuzat de crimă. Chiar dacă l-aş ierta pentru ce-a făcut, n-aş putea niciodată…

Tuşesc tare – sunetul răsună prin infirmeria pustie şi întunecată.

— Cred c-am terminat ce-aveam de făcut.

— Grozav. Mulţumesc mult.

— O să mă asigur că-ţi aduce cineva cina, îi spun cu o voce chiţăită, care abia dacă seamănă cu vocea mea.

Pe buze îi joacă un surâs.

— Nişte taco pentru mine.

— Corect. Taco.

— Mulţumesc, Brooke, îmi spune fără să-şi ia ochii de la mine. Apreciez tot ce-ai făcut azi.

— Nicio problemă.

Într-un fel sau altul, reuşesc să-mi desprind ochii dintr-ai lui. Dar, în timp ce mă îndrept spre ieşirea din încăpere, ţăcănind cu pantofii mei comozi pe linoleum, simt cum mă urmăreşte cu privirea.

CAPITOLUL 19

După întâlnirea cu Shane, în infirmerie, se pare că nu mă pot opri din tremurat.

Am petrecut deja peste un deceniu urându-l de moarte. Bucuroasă că putrezește undeva, departe, în pușcărie, fiindcă asta merita. Și chiar după ce l-am văzut săptămâna trecută și mi s-a confirmat că n-are coarne pe cap și nici coadă de drac, tot m-am gândit la el ca la bărbatul care a încercat să mă omoare.

Azi, pentru prima dată după noaptea aceea, m-am gândit la el ca la băiatul pe care l-am iubit cândva.

Mă îndrept spre mașina mea aflată în parcarea penitenciarului, dorindu-mi mai mult ca orice să ajung acasă, să mănânc unul dintre delicioasele feluri pregătite de Margie și să mă strecor în pat. Ooh, și poate să fac o baie fierbinte. Când Josh era mic, îmi era imposibil să fac o baie relaxantă, pentru că nu exista celălalt părinte care să aibă grijă de el în acest timp. Însă acum, când el este independent, am devenit eu dependentă de plăcerea asta.

Mai am vreo doi metri până la mașină și simt cum o mână mare mă apucă de braț. Intru instantaneu în alertă și întorc brusc capul, să-l confrunt pe cel care a pus mâna pe mine. Însă când mă întorc, mă trezesc față în față cu gardianul Marcus Hunt.

În afara zidurilor închisorii pare și mai impozant. Mă domină cu statura lui. Are buzele arcuite în veșnicul lui rânjet și bicepșii îi sunt cât coapsele mele. În acest moment nu are arma la el, dar nici n-ar avea nevoie de ea. M-ar putea strivi cu o singură mână.

Și nu suntem decât noi doi în parcare.

— Brooke, spune el. Trebuie să-ți vorbesc.

— Eu n-am nimic să-ți zic ție, șuier drept răspuns.

— Nu fi așa…

În poșeta atârnată pe umăr am un spray cu piper, dar nu sunt sigură că reușesc să ajung la el, cât timp Marcus mă strânge de braț.

— Te rog să-mi dai drumul.

— Brooke…

— Dă-mi drumul sau țip!

Hunt face ochii mari și în sfârșit pricepe, în capul lui, că trebuie să-mi dea drumul. Slăbește strânsoarea de pe braț și ridică mâinile în aer.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii. Vreau doar să stau de vorbă cu tine.

Nu a vrut să mă *sperie?* Are vreo *idee* despre cât de înfricoșător este? Nici nu-mi pot imagina cum este pentru Shane să aibă de-a face cu tipul ăsta absolut în fiecare zi a vieții sale.

— Te rog, Brooke.

Face un pas în spate, cu mâinile ridicate în continuare în aer.

— Nu vreau decât să-ți vorbesc.

În schimb, eu nu vreau să stau de vorbă cu Hunt. Vreau să mă duc acasă, să iau cina și poate să fac o baie cu spumă. Însă lucrăm împreună – nu pot să mi-l fac dușman. Și recunosc că sunt curioasă în legătură cu ce are să-mi zică.

— Bine. Ce e?

— Brooke, spune el, încreținând fruntea. Uite. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi cu Nelson. Chiar nu am vrut să-i fac rău.

— Da, sigur.

— N-am vrut.

Clatină din țeasta rasă.

— Dar știi ceva, chiar dacă aș fi vrut, o merită. Ai idee ce-a făcut tipul ăla de-a aterizat aici?

Am o idee, da.

— Toți cei de-aici au comis niște infracțiuni…

— În cazul lui e altceva. Nelson e diferit. Este… este cu adevărat manipulator.

Același lucru stă scris și de Elise în dosarul lui. Ba chiar subliniat.

— Nu l-am văzut acționând în sensul ăsta.

— Corect, pentru că te manipulează. Te face să ai încredere în el, dar n-ar trebui.

Întind gâtul, ca să-l privesc pe Hunt în față. Ar putea spune orice, dar nu cred că se preface. Pare să creadă ce zice. Însă întrebarea este: eu cred?

— N-o să mă las manipulată de el, îi spun.

— Aşa a spus şi Elise. Acum probabil că o să intre şi ea la închisoare. Sau cel puţin o să-şi piardă dreptul de practică.

Ce zice acolo? Că Shane a păcălit-o pe Elise şi ăsta-i motivul pentru care a dat de belele? îmi vine greu să cred, mai ales după ce a scris cu mâna ei în dosar. Iar Shane nu mă manipulează. Chiar i-am oferit calmante săptămâna trecută şi el le-a refuzat.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— *Îmi fac* griji.

Se uită peste umărul meu, la micuţa mea Toyota.

— Uite, nu vreau să vorbim despre asta în parcare. Hai să ieşim să bem ceva şi putem, înţelegi, să discutăm mai multe?

Oh. Acum înţeleg.

— Nu, mulţumesc.

Îmi potrivesc pe umăr bareta genţii.

— Trebuie să plec acasă. Mă aşteaptă bona.

— Atunci în altă seară, poate?

Îngrijorarea de pe chipul lui s-a evaporat, înlocuită de speranţă. Deci ăsta e jocul pe care-l face. Îl torturează pe Shane ca să mă impresioneze pe mine şi să capete o întâlnire. Este abject şi demn de dispreţ, dar nu vreau să-l umilesc pe faţă. Trebuie să lucrăm împreună şi, totodată, contez pe el să mă protejeze dacă o să fiu vreodată într-o situaţie periculoasă.

— Poate cândva, luna viitoare, îi spun eu vag. Acum sunt foarte ocupată. Şi bona nu poate sta târziu.

— Oh, corect, sigur.

Hunt îţi scarpină capul ras.

— Da. Şi eu am o perioadă mai agitată. O să ieşim luna viitoare. Sau luna de după. Nicio problemă.

— Da…

Bag mâna în geantă, după cheile de la maşină.

— În fine, eu o să mă duc. Ne vedem mâine, presupun.

— Sigur.

Dă din cap în semn de încuviinţare.

— Şi, Brooke…

— Da?

— Ai mare grijă.

CAPITOLUL 20

Nu pot dormi.

Aici este mult mai liniște decât acolo unde locuiam, în Queens. Pe strada pe care stăteam noi traficul era intens chiar și pe timpul nopții și cel puțin o dată pe săptămână garantat erai trezit de un claxon sau, mai rău, de o alarmă care nu se oprea aproape o oră. Însă pe strada asta liniștită din micul nostru orășel singurul lucru pe care-l poți auzi noaptea este țârâitul câtorva greieri.

Așa că nu-mi dau seama de ce dorm atât de prost de când m-am mutat aici.

Poate pentru că e ciudat să dorm în camera părinților mei. La început m-am ferit să stau în dormitorul matrimonial, exact din acest motiv. Dar era de departe cel mai mare dintre cele trei camere de la etaj și singurul cu pat dublu. Așa încât am încercat să-l decorez ca să-l simt al meu. Am dat jos pictura cu peisaj marin pe care părinții mei au păstrat-o dintotdeauna deasupra patului, am înlocuit cuvertura lor cu propria mea pilotă de un albastru regal și aproape toate pozele înrămate de pe comodă.

Nu a ajutat la nimic. A rămas tot dormitorul părinților mei. Ba chiar *miroase* ca ei. Parfumul mamei încă se simte în aer, indiferent cât de mult frec podelele și mobila.

Mi-aș fi dorit ca în ultimii zece ani lucrurile să nu fi mers așa cum au mers. Nu că aș fi fost vreodată apropiată de ai mei. Mama era foarte strictă, iar tata a călătorit mereu foarte mult în interes de serviciu. Și dacă aș da crezare zvonurilor, a înșelat-o pe mama grupa mare. Cu toate astea, nu pot spune că m-am așteptat la tratamentul pe care mi l-au aplicat atunci când am decis să păstrez copilul care creștea în mine.

Faci o greșeală îngrozitoare, Brooke, îmi spunea mama efectiv de fiecare dată când vorbeam cu ea.

Voiam să-i înfrunt, dar abia dacă reușeam să rămân sănătoasă la cap. Nu știam decât că voiam copilul. Și că aș fi făcut orice pentru pruncul meu nenăscut, inclusiv să locuiesc la o rudă în alt oraș, și am acceptat cecurile lor lunare ca să fac față cu cheltuielile și să-mi termin studiile. Nu-mi

doream s-o fac, dar nu voiam nici ca fiul meu să sufere din cauza mândriei mele.

Am acceptat chiar şi condiţia de a nu mă mai întoarce vreodată în Raker. Nici măcar în vizită.

Însă când mi-am terminat şcoala de asistente şi am obţinut, în cele din urmă, un salariu decent care-mi permitea să mă întreţin fără ajutorul părinţilor mei, i-am înfruntat. Le-am spus că n-o să mai primesc bani de la ei. Şi că voiam înapoi dreptul de a mă întoarce în Raker, să-i vizitez împreună cu Josh sau, altminteri, întrerupem complet legăturile. Obosisem să mai fiu micul lor secret murdar.

Chiar am crezut că vor consimţi. Eram unicul lor copil, iar Josh, unicul nepot. Am crezut că dragostea lor pentru noi va fi mai mare decât ruşinea de-a avea o fată care a rămas însărcinată în liceu.

M-am înşelat.

La câteva luni după ce am început să le returnez cecurile, tata a venit cu maşina în Queens, ca să mă prindă când mă întorceam acasă de la serviciu. Întotdeauna l-am considerat pe tata un bărbat atrăgător, comparativ cu taţii prietenelor mele – femeile obişnuiau să întoarcă privirile după el pe stradă –, dar atunci am observat pentru prima dată cât de bătrân părea. Avea pungi sub ochi şi o burtă care mai că îi făcea nasturii de la cămaşă să pocnească. Părul lui, altădată argintiu, avea o nuanţă de cenuşiu tern.

Nu face asta, Brooke, m-a implorat el. *Eu şi maică-ta te iubim. Ştii asta.*

Dacă m-aţi iubi, nu v-ar fi ruşine cu mine, am pufnit revoltată.

Nu ne este ruşine cu tine. Pur şi simplu nu considerăm că e o idee bună să te întorci în Raker.

Dar de ce?

Cuta pe care tata o avusese dintotdeauna între sprâncene s-a adâncit şi mai tare. *Poţi avea măcar o dată încredere în noi, Brooke? O facem pentru binele tău.*

Am fost cu totul surprinsă că tata nu mi-a dat un motiv raţional pentru care nu-mi puteam vizita oraşul natal împreună cu fiul meu. Aşa că i-am întors spatele şi am continuat să le returnez cecurile, neîncasate. După un an au înţeles ideea şi cecurile au încetat să mai sosească.

Şi acum iată-mă aici, la câteva luni după moartea lor, revenită în oraşul natal. În ciuda lucrurilor îngrozitoare care s-au întâmplat, până în noaptea

aceea am avut o copilărie fericită. Este genul de oraș unde ți-ai dori să-ți crești copilul.

Însă nu-mi pot reține senzația că dormitorul ăsta e bântuit de prezența lor. Sau, de fapt, întreaga casă.

Mă dau jos din pat și mă îndrept spre comoda lipită de peretele de vizavi. Când am ajuns aici, după ce am primit vestea despre accident, am descoperit comoda efectiv plină cu poze cu mine și cu Josh. Momentele surprinse în fotografii se opreau acum cinci ani, când tăiasem legătura cu el, dar erau și alte zeci împrăștiate prin toată casa, expunându-mi viața din ziua când m-am născut până când am fost trimisă de tata de acasă, pentru că n-au putut accepta alegerile mele de viață. Pe cele mai multe dintre ele le-am dat jos, dar am păstrat vreo câteva. De exemplu, o fotografie în care eram cam de vârsta lui Josh, pozând alături de ai mei pentru o felicitare de Crăciun.

Ridic poza, cercetându-mi chipul zâmbitor și fără griji. Părinții mei îmi țin câte o mână pe umeri și pe chipuri le strălucește mândria pentru mica noastră familie. Nici măcar nu mi-i amintesc arătând ca în poza asta.

În ciuda celor întâmplate, cred că m-au iubit. O văd în ochii lor, în această fotografie.

Însă mândria lor prostească a stat în calea relației noastre. Au ales ca mai degrabă să taie complet legăturile, decât să fie umiliți de mine defilând cu un copil din flori în fața prietenilor lor.

Doar că acum, privind această fotografie, îmi revine în minte momentul în care tata a venit în Queens, ca să-mi vorbească. A condus cel puțin cinci ore, neîntrerupt, fiindcă era important pentru el. Pentru prima dată, mă întreb dacă nu cumva motivația lui a fost mai puțin egoistă.

Poți avea măcar o dată încredere în noi, Brooke? O facem pentru binele tău.

Aproape că părea…

Înfricoșat.

Dar asta e o naivitate. N-avea de ce să fie înfricoșat. La momentul acela, Shane se afla deja în spatele gratiilor pentru tot restul vieții lui. Era imposibil să ajungă la mine. Bărbatul ăla nu mai reprezenta un pericol pentru mine.

Și încă nu mai reprezintă.

CAPITOLUL 21

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

După ce ai făcut sex prima dată cu iubitul tău, ultimul lucru pe care ți-ai dori să-l auzi pe lumea asta este: „Rahat!” Mă rog, poate „am herpes” ar fi un pic mai sus pe listă, dar nici „rahat” nu sună prea bine.

— Ce e? îl întreb. Ce s-a întâmplat?

Shane se dă la o parte de pe mine, transpirat și roșu la față. Fusesem atât de speriată înainte, încât acum nu mă mai poate speria nimic. A fost dulce și grijuliu, asigurându-se permanent că sunt în regulă și că mă simt bine… sau măcar că nu mă simt *rău.* Nu știu dacă aș spune că a fost chiar o experiență uluitoare, dar ne-am simțit destul de bine având în vedere că era prima oară. Iar acum vine partea în care se presupune că el m-ar ține în brațe și mi-ar spune cât de mult mă iubește și că mă respectă în continuare. Însă Shane, în schimb, pare categoric foarte tulburat.

— Ce e? îl presez eu.

— Cred…

Se încruntă.

— Cred că a ieșit prezervativul.

— *Poftim?*

— Nu sunt sigur, spune repede. Dar… în fine, acum nu-l mai am. Și nu l-am scos eu. Așa că mă întreb când a căzut și…

— Rahat!

Mi se învârte capul. Am șaptesprezece ani. Nu pot să rămân însărcinată la șaptesprezece ani. Am planuri pentru următorii zece ani din viața mea și niciunul nu implică un copil urlând. Vreau să merg la facultate. Să-mi termin studiile. Vreau să călătoresc prin lume. Oh, Dumnezeule mare, e de rău!

— Te rog să n-o iei razna, Brooke, spune Shane. O să fie OK.

Simt că abia pot să mai respir.

— Și cum, mai exact, o să fie OK?

— Uite.

Mă prinde de braţ. Tremur toată.

— Nu s-a întâmplat decât o dată. Nici măcar nu știu când a căzut. Sunt sigur că o să fie OK.

— Faci mișto de mine?! Fetele rămân tot timpul însărcinate de la „o singură dată” ăsta.

— În regulă, spune el cu un calm înnebunitor. Atunci o să găsim o soluţie.

— *Cum?*

— Nu știu, recunoaște Shane. Dar orice vei decide să faci, eu o să te susţin.

Rămân cu gura căscată. Îl privesc în ochi și-mi dau seama că vorbește serios. Shane are și el planuri de viitor. Speră la o bursă școlară la facultate, ca jucător de fotbal, ca să poată avea o viaţă mai bună decât a avut în copilărie. Acele zece cuvinte îi pot distruge toate planurile. *Orice vei decide să faci, eu o să te susţin.* Și cu toate astea, le-a rostit.

În momentul ăsta, știu că am ales băiatul potrivit cu care să-mi pierd virginitatea.

— Te iubesc, îi spun înainte să mă pot opri.

Își plimbă degetele pe gâtul meu.

— Și eu te iubesc.

Chiar dacă sunt încă înfricoșată de perspectiva nouă pe care o am în faţă, mă străduiesc să mă calmez. Shane are dreptate. A fost doar o dată și sunt șanse mici să fi rămas însărcinată. Și chiar dacă, într-un fel sau altul, s-a întâmplat, el o să mă susţină. Indiferent ce voi decide.

În ciuda tunetelor de afară și a gândurilor care-mi aleargă prin minte, până la urmă adorm în braţele lui Shane. Și nu mă trezesc decât când aud ţipete.

CAPITOLUL 22

ÎN PREZENT

Luăm cina împreună în bucătărie şi Josh este în al nouălea cer, molfăind una dintre chiftelele făcute de Margie.

— Mamă, spune el. Astea sunt cele mai bune chiftele pe care le-am mâncat eu vreodată.

— Oh, serios?

— Ştii cum le face Margie?

Fără să aştepte răspuns, îmi spune el: — Le face din carne, dar pune şi ouă, pesmet şi parmezan. A zis că parmezanul e ingredientul secret.

— Da, sunt delicioase.

Josh mai ia o înghiţitură din chifteaua pe care o are în furculiţă şi mestecă gânditor.

— Tu cum faci chiftelele, mamă?

Păi deschid un pachet de chiftele congelate, le torn pe farfurie şi le pun şaizeci de secunde la microunde. Dacă nu sunt făcute, le mai pun încă treizeci de secunde.

— Cam la fel, dar fără parmezan.

— Data viitoare când le faci, te ajut şi eu. Margie mi-a zis exact cum se procedează.

E drăguţ că Margie se poartă atât de bine cu el, dar mă întristează faptul că, pe vremea când trăia, mama nu a reuşit defel să se apropie de Josh. Ea n-ar fi făcut niciodată chiftele împreună cu nepotul ei. Nu i-a păsat prea mult nici când am întrerupt legăturile.

Se aude soneria de la intrare şi Josh sare de pe scaun cu o energie surprinzătoare pentru un copil care a dat gata aproximativ treizeci de chiftele. Pe de altă parte, îi place la nebunie şi să răspundă la uşă. E una dintre chestiile lui preferate pe lumea asta, dacă puteţi crede aşa ceva. Totuşi, nu pricep de ce, fiindcă aproape de fiecare dată nu dă decât peste vreun curier care livrează ceva.

Aud cum se deschide uşa de la intrare, urmată de zgomotul unei conversaţii liniştite. Ciudat. De ce oare vorbeşte Josh cu curierul?

Sau poate că nu-i un curier.

Mă chinui să mă ridic în picioare, lucru nu prea simplu de făcut având în vedere că eu am mâncat aproximativ douăzeci şi nouă de chiftele. (Chiar au fost foarte bune. Parmezanul ăla trebuie să fi fost motivul.) Mă târăsc spre uşa de la intrare şi rămân cu gura căscată când îl descopăr în prag pe nimeni altul decât Tim Reese, stând de vorbă cu Josh. Încremenesc cam la trei metri de uşă, incapabilă să mă mişc.

— Mamă! strigă Josh. Uite cine a venit! Domnul Reese – e directorul nostru adjunct!

Mă uit la Tim, care zâmbeşte cam forţat.

— Da, aşa e. Eu, ăă… locuiesc în josul străzii şi mama mi-a trimis fursecurile astea din Florida, aşa că mi-am zis…

Şi-a zis să-mi aducă nişte fursecuri. Doar că a primit mai mult decât a căutat.

— Fursecuri? întreabă Josh plin de speranţă.

Ziua când fiul meu va fi prea mare ca să se mai entuziasmeze pentru nişte fursecuri va fi foarte tristă. Cu toate că, cinstită să fiu, pe mine *şi acum* mă mai încântă un pic ideea de prăjiturele. Însă în momentul ăsta mi-e greu să dau dovadă de vreun pic de încântare.

— Pot să iau unul, mamă?

— Desigur, spun abia auzit.

Tim coboară privirea spre cutia albă pe care o ţine în mână, de parcă ar fi uitat că e la el. Îndeasă cutia în braţele lui Josh, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Sunt ale tale toate, spune el.

— Mamă, mă trage Josh de braţ. Câte am voie să mănânc?

— Ă, unu…

— Unu? Doar *atât?*

— OK, ăă… cred că două.

— Dar dacă sunt mici?

Oh, Doamne Dumnezeule, l-aş lăsa să mănânce toată cutia, doar ca să-l văd plecat de-aici în secunda asta.

— Poţi să mănânci trei, dacă sunt mici.

— Ieei!

Josh îşi ia tălpăşiţa pe coridor, cu tot cu cutia de fursecuri, lăsându-ne pe mine şi pe Tim în holul de la intrare, privindu-ne ţintă unul pe altul. Tim clatină din cap.

— El e fiul tău? El e Josh?

— Da…

Nedumerirea de pe chipul lui aproape că mă face să mă apropii şi să-l îmbrăţişez.

— Mi-ai spus că e la grădiniţă.

— Niciodată nu ţi-am spus aşa ceva.

— Dar…

Se uită peste umărul meu.

— Putem vorbi o clipă afară?

Chiar aş prefera să nu, dar mi se pare că nu am de ales în privinţa asta. E o conversaţie pe care trebuie s-o am, oricât de mult m-am temut de ea. Şi nu vreau să vorbesc despre asta în prezenţa fiului meu, iar Tim ştie.

Ieşim pe veranda din faţă şi închid uşa după mine. Sunt la doar treizeci de centimetri de Tim şi aproape că reuşesc să văd urmele pistruilor pe care-i avea cândva. Îi ştiam atât de bine trăsăturile feţei, chiar mai bine decât pe ale mele.

În copilărie eram inseparabili. Şi credeam că aşa vom rămâne pentru totdeauna – mai ales Tim credea asta. Pe când aveam şase sau şapte ani, el vorbea despre viitor într-un fel care mă includea mereu şi pe mine. Spunea ceva de genul: *Când o să ne căsătorim, trebuie să cumpărăm o casă mare, cu cinci dormitoare.* Uneori aveam impresia că niciodată nu l-au părăsit gândurile acestea – ci doar a încetat să le mai verbalizeze.

— Brooke, spune el repede. Ce vârstă are Josh?

Închid ochii preţ de o clipă, sperând că poate când o să-i deschid totul va fi un vis cu totul ciudat. Apoi îi deschid.

Nu. Nu-i niciun vis.

— Are zece ani.

— *Zece?*

Tim îşi trece prin păr o mână tremurătoare.

— Are zece ani?

— Exact.

— Asta înseamnă că Shane este…?

Nu e nevoie să-şi termine întrebarea. Ştim amândoi ce gândeşte. Şi aş putea să-i spun adevărul. Merită să-l ştie.

— Da. Este.

— Oh, *Doamne.*

Tim arată de parcă e pe cale să i se facă rău.

— Habar n-aveam că tu…

— Ei bine, acum ştii de ce am plecat de-aici.

— Da, dar…

Se holbează la uşa casei.

— Josh ştie cine e tatăl lui?

— Nu. Şi aşa aş vrea să rămână lucrurile.

— Dar *Shane* ştie?

Scutur tare din cap.

— Nu. Nici vorbă.

Tim se uită iar spre uşă şi parcă ochii i se măresc tot mai mult, cu fiecare secundă.

— Isuse Cristoase, chiar *seamănă* cu Shane.

— Ştiu.

Îmi muşc buza.

— Seamănă cu Shane, dar n-are nicio legătură cu nimic din felul lui de a fi. E un copil tare bun.

— Oh, *Dumnezeule.*

Are exact reacţia pe care m-aş fi aşteptat s-o aibă. Tim nu l-a plăcut niciodată pe Shane, chiar dinainte să facă lucrurile acelea îngrozitoare. Ar fi trebuit să ştiu că aşa va reacţiona. Însă tot e greu să-l văd. Uneori, oamenii fac exact ce te aştepţi să facă şi, cu toate astea, încă reuşesc să te dezamăgească.

— Uite ce…

Tim face un pas înapoi.

— Cred că ar fi mai bine să plec. A fost… o idee proastă.

Nu se mai gândeşte la cum, atunci când ne vom căsători, o să construim în curtea din spatele casei un coteţ uriaş cu două etaje pentru căţei. Ceea ce e în regulă. Un coteţ pentru căţei nici nu era ceva practic.

Tim dă să plece, când Josh năvăleşte pe verandă. Pare uşor fără suflare şi e plin de firimituri pe la gură.

— Mamă, mamă, spune el. S-a stricat chiuveta din bucătărie.

Oh, minunat! Seara asta devine tot mai bună, cu fiecare minut ce trece.

— Eşti sigur?

Josh dă solemn din cap.

— Da. Când am dat drumul la robinet, a început să curgă încet şi apoi foarte repede şi m-am stropit tot!

Îmi lipseşte vechiul meu apartament din Queens. Aveam un proprietar şi un administrator, şi când se defecta ceva, nu trebuia decât să-i chem pe ei. Presupun că va trebui să găsesc o cale de-a repara chiuveta eu însămi.

— Tim? rostesc eu înainte să apuce să dea bir cu fugiţii. Nu ştii vreun instalator pe care aş putea să-l chem încoace?

Tim se uită spre casă, încruntându-se uşor.

— Dacă vrei, pot să arunc eu o privire.

— Ştii cum să repari o chiuvetă?

— Poate. Am început să mă pricep destul de bine la reparat chestii prin casă.

N-am de gând să-l refuz. Instalatorii cer mult şi, cu toate că ai mei mi-au lăsat casa asta, după ce am achitat toate taxele am rămas fără bani.

— OK, mulţumesc.

Tim mă urmează în casă. E ciudat, pentru că a fost aici de sute, dacă nu de mii de ori, dar nu pentru multă vreme şi nici după ce am crescut. N-am reuşit să schimb prea mult din mobila rămasă de la ai mei, dar oricum nu-i aceeaşi ca pe vremea când eram mici. Arată diferit, dar la fel în acelaşi timp. Cam ca Tim însuşi.

— Ai o trusă de scule?

Mă gândesc o clipă.

— Tata ţinea una prin garaj.

— O aduc eu! spune Josh.

Stânjeniţi, eu şi Tim rămânem pironiţi locului, în timp ce Josh aleargă în garaj să aducă trusa de scule a tatei.

Din fericire o găseşte repede. Se întoarce după un minut, cărând în braţe o trusă de scule neagră, care pare să cântărească mai mult decât el.

— În regulă, spune Tim. Hai să-i dăm drumul.

Se uită spre Josh, care-l priveşte cu ochii mari.

— Nu ştiu dacă mă descurc de unul singur. Crezi că m-ai putea ajuta?

— Da!

Pare mai încântat să repare chiuveta decât a fost să primească fursecuri.

———————

Petrec primele cinci minute privindu-i temătoare pe Tim şi Josh, dar apoi îmi dau seama cât de neplicticos este să te uiţi la unii cum repară o chiuvetă, aşa că plec în living să citesc. Se aud o grămadă de bubuituri şi ciocănituri, plus apa curgând intermitent. La un moment dat, jur că-i aud pe amândoi râzând.

Cam după o oră, Tim iese din bucătărie ştergându-şi mâinile pe blugi. Josh vine după el, o clipă mai târziu.

— Mamă, am reparat-o! Domnul Reese a reparat chiuveta!

Pe chipul lui Tim se aşterne un zâmbet.

— De fapt, Josh a făcut aproape toată treaba. Eu doar l-am supravegheat.

— Şi dumneavoastră m-aţi ajutat să strâng şurubul ăla.

— E adevărat. Aşa am făcut.

Josh îi zâmbeşte lui Tim.

— Acum puteţi repara şi mânerul ăla de la uşa de la etaj, care stă să cadă. Şi vă ajut eu.

Zâmbetul lui Tim păleşte.

— Ăăă, păi…

Mă ridic de pe canapea.

— Josh, domnul Reese n-are timp să repare toate cele pe la noi prin casă. Şi s-a făcut târziu.

Josh se întristează. Arată ca cineva care a primit vestea că i-a murit căţelul.

— Oh.

— Dar pot să trec mâine, adaugă Tim. Adică, dacă e OK şi pentru mama ta.

— Este OK pentru mine.

Ne privim în ochi.

— Dacă e OK şi pentru tine.

— Este OK pentru mine.

Josh se uită când la unul, când la altul, cu o expresie încruntată.

— Deci… o să reparăm mânerul de la uşă?

— Sigur, răspunde Tim. Mâine, OK?

Îl trimit pe Josh să se pregătească de culcare, iar eu îl conduc pe Tim la ușă. Chiar nu credeam că o să-l mai revăd după discuția pe care am avut-o. Dar acum pare că aproape a uitat. Deși sunt convinsă că nu-i așa.

Mă opresc în fața ușii, iar Tim iese din casă.

— Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut, îi spun.

— Nicio problemă.

Mă privește o clipă, gândindu-se la ce-ar putea spune mai departe.

— Ai avut dreptate, Brooke.

— Am avut? În legătură cu ce?

— Chiar *este* un copil bun.

Cu aceste cuvinte, se răsucește pe călcâie și pornește pe alee spre casa lui.

CAPITOLUL 23

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Mă trezesc brusc, speriată. Deschid ochii şi îmi ia o secundă să-mi amintesc unde mă aflu. Sunt acasă la Shane şi-l văd întins lângă mine, respirând adânc. Însă am auzit ceva. Un ţipăt. Sunt absolut sigură.

Mă uit la ceas. E trei dimineaţa.

— Shane.

Îl apuc de umărul gol şi-l scutur până deschide ochii.

— Am auzit ceva.

— Ha?

Se freacă la ochi cu dosul mâinii.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a auzit un…

Şi apoi îl auzim încă o dată. Un ţipăt care-ţi îngheaţă sângele în vine, doar că de data asta se aude limpede şi cuvântul rostit în urletul acela: — Brooke!

Shane se ridică iute în capul oaselor, dintr-odată treaz de-a binelea, la fel ca mine. Aruncă picioarele peste marginea patului şi sare în blugii lui lăbărţaţi. Îşi trage apoi un tricou peste cap, în timp ce eu mă chinui cu blugii mei mulaţi. Doar în şosete, se repede spre uşa dormitorului.

— Unde te duci? îl întreb temătoare.

Aruncă o privire spre mânerul uşii.

— Ţipă cineva la parter. Trebuie să văd ce se întâmplă.

— Nu te duci fără mine.

Nu e chip să mă lase singură în camera asta. Închid nasturii blugilor şi-mi trag hanoracul pe mine.

— Trebuie să rămâi aici, spune Shane. S-ar putea să fie periculos.

— Vreau să vin şi eu.

Shane deschide gura ca să protesteze iar, însă cuvintele îi sunt acoperite de un alt urlet: — Brooke!

Ieşim din cameră şi în capul scărilor dăm peste Kayla şi Tim. Arată amândoi de parcă s-ar fi îmbrăcat în grabă, la fel ca noi. Mă întreb ce făceau acolo. Să sperăm că dormeau.

— Aţi auzit şi voi? întreabă Tim, cu Kayla atârnată de braţ.

Shane dă din cap cu un aer foarte serios. Ne uităm cu toţii spre parter şi chiar de aici, de la etaj, vedem uşa de la intrare dată larg de perete. Stropii de ploaie udă covoraşul aflat chiar la intrare.

— Chelsea, murmur eu.

Chelsea trebuie să fi fost cea care ţipa. Din moment ce eu şi Kayla suntem aici, numai ea a rămas. Dar de ce m-ar striga pe mine? De ce nu l-ar striga pe Brandon, dacă s-a întâmplat ceva? Doar dacă…

Dacă Brandon i-a făcut vreun rău, o să-l ucid.

Shane coboară primul scările, sărind câte două trepte deodată. Tim îl urmează, iar eu sunt a treia. Kayla ezită, rămânând mult în spate, dar vine şi ea la o oarecare distanţă. N-o condamn. Nu e mare prietenă cu niciunul dintre noi şi, dacă dăm de necaz, probabil că nu vrea să fie implicată.

Shane ajunge primul la uşa de la intrare. Se sprijină în tocul uşii înclinându-se în afară, spre mica verandă. Apoi vede ceva care-l face să caşte ochii cât cepele şi face un pas înapoi.

Apoi se aud şi suspinele.

Tim este al doilea care iese pe verandă. Are cam aceeaşi reacţie ca Shane. În clipa asta, chiar sunt disperată să aflu ce naiba se petrece. Aproape că mă împiedic în picioare când trec pragul casei. Apoi, când ajung pe verandă…

Oh. Oh, Doamne…

Chelsea a îngenuncheat lângă Brandon, care zace întins pe spate pe nenorocita aia de verandă plouată, cu pieptul îmbibat de un sânge roşu-închis. Acelaşi lichid stacojiu îi picură şi din gură şi are ochii larg deschişi, privind ţintă spre nicăieri. Chelsea îl ţine de mână, suspinând necontrolat în timp ce ploaia curge în rafale peste amândoi.

— Ce s-a întâmplat? reuşesc să îngaim.

— Oh, Brooke!

Chelsea se ridică cu chiu cu vai în picioare şi se aruncă în braţele mele. Mi se atârnă de gât, chiar dacă e plină de sânge şi leoarcă din cap până-n picioare.

— Am coborât la parter pentru că Brandon nu mai era în pat. Am văzut uşa deschisă şi m-am uitat afară, şi atunci…

— E mort? schelălăie Kayla.

Arată de parcă e gata să vomite.

Tim îngenunchează lângă trupul inert. Așază degetele pe gâtul lui Brandon, căutând pulsul. Clatină din cap.

— S-a dus.

Chelsea se pornește să suspine și mai tare. Însă se ține de mine și simt că abia dacă mai pot s-o susțin în poziție verticală. În câteva clipe o să ne prăbușim amândouă.

— Du-o în casă, îmi spune Shane. Vedem acolo ce e de făcut.

Kayla mă ajută s-o bag pe Chelsea în casă și s-o așez pe canapea. O văd cum își îngroapă fața în palme, incapabilă să se oprească din plâns. O frec pe spate, iar Kayla își ia telefonul pe care-l abandonase pe măsuța de cafea, când observase că n-are semnal. Se uită la ecran.

— Tot nu avem semnal, mormăie ea.

Apoi ridică privirea spre ușă și strigă:

— Shane, ai spus că ai și un telefon fix, nu? Unde e? Trebuie să sunăm la poliție.

— Este lângă bibliotecă, strigă el.

Iute ca fulgerul, Kayla se îndreaptă într-acolo. Ridică un telefon fără fir. Apasă pe butoane, cu urechea lipită de receptor. Se încruntă, îndepărtează telefonul, apasă alt buton.

— Shane! strigă ea pe un ton vecin cu isteria. Telefonul nu funcţionează!

Bubuitul unui tunet cutremură casa, deși pare că furtuna s-a mai îndepărtat totuși, fiindcă tunetul nu mai e atât de puternic ca aseară.

— Shane! țipă Kayla.

După câteva secunde, Shane intră în casă, trântind în urma lui ușa din plasă. Este ușor îmbujorat și are părul și tricoul fleașcă. Se îndreaptă spre locul unde Kayla așteaptă cu telefonul și i-l smulge din mână. Kayla îl urmărește frângându-și mâinile.

— E mort, declară el. Probabil că furtuna a afectat liniile telefonice.

Kayla își plimbă ochii prin încăpere.

— Nu avem nicio cale de-a suna la poliție?

— Nu.

Ea clatină din cap.

— Atunci eu mă car de-aici. Chelsea, unde sunt cheile de la maşină?

Shane strânge buzele.

— Kayla, vrei să te liniştești un pic?

Un fulger luminează chipul micuț al Kaylei, făcând-o să arate aproape diavolesc.

— Nu, n-o să mă liniștesc deloc. Cineva tocmai a fost *ucis* în casa asta și nu avem nici curent, nici telefon. O să plec dracului de-aici exact în *clipa asta*. Dacă voi nu vreți să veniți, o să trimit o patrulă de poliție când ajung înapoi în oraș.

Shane se strâmbă.

— Kayla…

Kayla îi aruncă o privire sălbatică.

— Trebuie să plecăm, Shane. De ce nu vrei să ne lași să plecăm?

Kayla cam are dreptate. Nu vrem să părăsim scena crimei, dar trebuie să contactăm poliția. Și dacă liniile telefonice sunt picate, trebuie să mergem cu mașina până la secție. Părinții mei vor fi absolut terminați când vor afla ce-am făcut azi-noapte, dar nu pot să mă gândesc la asta acum. Tocmai a murit un om.

Și există o șansă foarte mare ca cineva din încăperea asta să fie criminalul.

Chelsea se ridică în picioare, cu ochii încă umezi de lacrimi.

— Kayla are dreptate. Trebuie să plecăm de-aici. Nu știu cine a făcut-o…

Ridică privirea ca să se uite la Shane, apoi la Tim, care zăbovește în prag.

— …Dar evident suntem în pericol. Trebuie să plecăm.

Sunt de aceeași părere.

Chelsea și Kayla își pun pantofii și hainele complet nepotrivite cu situația și pornesc hotărâte spre ieșire, ignorând ploaia care cade în perdele de apă. Îmi trag și eu încălțările, însă le simt inutile pentru râul înghețat care pare să se formeze dincolo de ușa casei. Pantofii mei sport se umplu îndată cu noroi și apă rece ca gheața. Abia aștept să ajung acasă și să scap de oroarea asta.

Însă, înainte să ne îngrămădim în Beetle ca să ne întoarcem acasă, o văd pe Chelsea că se oprește încremenită în loc. Aud cum inspiră adânc și după o secundă îmi dau seama la ce se uită.

Toate cele patru cauciucuri ale mașinii au fost tăiate.

— Ce mama dracului? icnește ea.

Ocolim mașina ei, îndreptându-ne spre Chevroletul lui Shane, dar și acolo situația este la fel. Cauciucurile sunt dezumflate până la jante.

— Ce naiba?

Shane se înfurie îngrozitor, cercetând dezastrul.

— Cine ar face una ca asta?

Kayla se dă în spate clătinând din cap, cu mâinile la piept.

— Cineva nu vrea să ne lase să plecăm de-aici.

— Kayla…

Tim întinde o mână spre ea.

— Uite, o să ne descurcăm noi cumva…

— Nu!

Kayla se trage violent de lângă el, cu ochii cât cepele.

— Unul dintre voi l-a ucis. Unul dintre voi a făcut asta, iar acum nu vrea să-i lase nici pe ceilalți să scape.

— Kayla, e o nebunie ce spui, intervine Chelsea.

— Chiar este? ripostează ea, luptându-se să-și rețină lacrimile.

— Da!

Chelsea își îndepărtează de pe față o șuviță udă din părul negru, oxigenat la vârfuri.

— Tim și Shane nu sunt criminali. *Nu* sunt.

— Atunci poate ești *tu*, i-o întoarce Kayla.

— *Eu?*

— Bineînțeles, de ce nu? La urma urmei, toată lumea știe că Brandon te înșela. Poate că v-ați ciondănit și lucrurile nu s-au terminat prea bine pentru el.

Buzele lui Chelsea se rotunjesc de uimire.

— Curvă ce ești…

Din ochiul drept al Kaylei se prelinge o lacrimă. O șterge cu dosul palmei, întinzându-și tot rimelul pe obraz. Ne săgetează cu privirea pe toți patru, respirând din ce în ce mai sacadat.

— Eu mă car de-aici – cu sau fără mașină.

— Kayla, nu… dă să spună Shane.

Însă e prea târziu. Kayla ne-a întors spatele și a luat-o la fugă în direcția opusă, pe aleea prost pavată a fermei; fiindcă apa îi ajunge până deasupra gleznelor, pare că înaintează printr-un mic pârâu. Probabil își făcuse socoteala că nu va sta mult pe-afară la petrecerea asta, pentru că e încălțată cu niște pantofi cu toc și platformă și poartă un pardesiu din piele cândva stilat, înainte să-l distrugă ploaia. Nici geaca și încălțările mele sport nu sunt mai de Doamne-ajută, dar tot sunt tentată s-o urmez.

Abia dacă reuşeşte să parcurgă vreo şase metri. Nu ştiu dacă s-a împiedicat în ceva, doar o văd cum plonjează cu nasul în apa noroioasă de pe jos. Tim înjură tare, apoi se repede după ea.

— Ia uite la Făt-Frumos cum se duce, bombăne Chelsea în barbă.

O săgetez cu privirea.

— Ce? Crezi că n-ar trebui s-o ajute?

Chelsea nu-mi răspunde – nu-i aud decât respiraţia sacadată. Şi ei i s-a întins machiajul pe toată faţa, dându-i o înfăţişare de nebună. Mă bucur că în seara asta m-am dat doar cu un ruj care s-a dus de tot de la cât m-am sărutat cu Shane.

La început, Kayla nu pare să vrea să accepte ajutorul lui Tim, dar în cele din urmă îi ia mâna şi-l lasă s-o ridice. Aruncă o privire plină de regret spre drumul din spatele ei, care se inundă tot mai tare, cu fiecare secundă, apoi îl urmează pe Tim înapoi spre fermă. E dificil să spun dacă are faţa udă de lacrimi sau de ploaie.

Shane rămâne în uşă şi o cercetează încă o dată cu privirea pe Kayla, când o vede urcând înapoi pe verandă.

— Eşti bine?

Ea îl priveşte, dar nu spune nimic.

— Hai să intrăm, ne îndeamnă Tim. Măcar înăuntru e uscat.

Auzindu-l, îmi dau seama în ce hal s-a udat în încercarea de-a o salva pe Kayla. De fapt, suntem cu toţii leoarcă. Arătăm ca o haită de şobolani înecaţi. Totuşi, Kayla a păţit-o cel mai rău când a alunecat în noroi. Părul ei negru e lipit de scalp şi haina arată ca şi cum va trebui să i-o jupuim de pe piele. E stropită toată cu noroi pe faţă, iar picăturile de mâzgă s-au amestecat cu dârele de machiaj.

— Ţi-ar plăcea chestia asta, nu? şuieră Kayla la el. Să mă ţii captivă în casă, fără cale de scăpare…

— Hei…

Tim ridică mâinile.

— Ziceam şi eu… nu vrem să ne îmbolnăvim stând în frig…

— Să ne îmbolnăvim!

Aruncă o privire îngrozită spre cadavrul lui Brandon, care zace în continuare pe verandă.

— A murit un om! Şi unul dintre *voi* a făcut-o! Trebuie s-o fi făcut…

— Kayla…

Tim face un pas prudent spre ea.

— Trebuie să te liniștești…

— N-o să mă liniștesc deloc!

Face un pas înapoi, împiedicându-se în tocuri.

— Nu am încredere în niciunul dintre voi. Așa că, până revine curentul, lăsați-mă naibii în pace.

Cu aceste cuvinte, se repede pe scări. Pașii ei se aud pe trepte, apoi zgomotul scos de ușa trântită a unuia dintre dormitoarele de sus răsună prin toată casa.

CAPITOLUL 24

ÎN PREZENT

În dimineaţa următoare, înainte să-mi încep orele de consultaţii, mă îndrept spre infirmerie ca să văd ce face Shane.

În timp ce străbat coridorul lung cu neoane care filează, aud că mă strigă cineva. Mă opresc, mă răsucesc pe călcâie şi-l văd pe Marcus Hunt care vine în fugă spre mine.

Minunat. Acum ce-o mai vrea?

Sper că nu începe să mă bată la cap cu întâlnirile. Nu mai pot să gestionez şi asta, pe lângă toate celelalte. Un lucru pe care-l pot spune cu siguranţă este că de acum înainte o să trec prin parcare cu sprayul cu piper în mână, nu rătăcit pe undeva, prin geantă. O pulverizare sănătoasă din chestia aia şi o să ştie că trebuie să mă lase în pace.

— Brooke.

Se opreşte derapând fix în faţa mea.

— Salut.

— Bună.

Încerc să-i evit privirea.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule poliţist Hunt?

Se trage de gulerul ţeapăn al uniformei albastre de gardian.

— Poţi să-mi zici pe nume.

Prefer să nu-i răspund.

— Cu ce pot să te ajut?

Scoate câteva coli de hârtie pe care le are îndesate în buzunarul pantalonilor. Mi le întinde – sunt acoperite cu scrisul lui ca plasa de păianjen. În susul primei foi este scris numele Malcolm Carpenter.

— Ştiu că încercai să faci rost de o saltea pentru Carpenter, spune el. Am primit una pentru cineva, acum vreo doi ani, şi mi-am amintit că astea au fost formularele pe care a trebuit să le completăm. Am încercat să scriu eu cât am ştiut, ca să te ajut.

Mă uit uluită la hârtiile din mâinile mele. M-am străduit să capăt salteaua aia fără mare succes, iar Dorothy parcă s-a pus intenţionat de-a curmezişul. Am încercat chiar să-l sun pe doctorul Wittenburg, care se pare că e medicul supraveghetor, cu toate că eu nu l-am văzut vreodată la faţă – şi n-am reuşit să dau nici de el.

— Uau, îi spun lui Hunt. Mulţumesc mult.

— Nicio problemă.

Îmi face cu ochiul.

— Doar suntem în aceeaşi echipă, nu?

— Mda…

Mă aştept să continue cu vreo invitaţie la un pahar, dar n-o face.

— În fine, eu trebuie să trec pe la infirmerie. O să-l externez pe Nelson dacă e totul în regulă.

Când menţionez numele lui Shane, privirea gardianului se întunecă brusc. Răsuceşte capul spre uşa infirmeriei, cu privirea clocotind. Îl urăşte pe Shane şi nu mi-e clar de ce. Potrivit lui Dorothy, Shane n-a făcut nimic îngrozitor de când este deţinut aici.

— Îmi pare rău că ai o problemă cu Shane Nelson, reiau eu. Dar cu mine se poartă absolut OK.

Mă rog, mai puţin faptul că odată a încercat să mă ucidă.

— Sunt convins că a fost drăguţ cu tine, da, bombăne Hunt.

— Şi dacă o să am îngrijorări cu privire la siguranţa mea, tu o să fii primul care află.

Privirile ni se întâlnesc.

— Promit.

Se gândeşte un pic la asta.

— Doar te rog să ai grijă.

— O să am.

Clatină din cap ca şi când n-ar crede, de fapt, că o să am grijă, ceea ce e corect. Orice rău ar fi încercat Shane să-mi facă acum mulţi ani, nu cred că va încerca acum, înconjurat de gardieni capabili să-l împuşte, dacă e nevoie. Şi adevărul este că zilele astea, când mă uit la el, este greu să-mi imaginez că a fost vreodată capabil să mă rănească. Chiar şi în perioada când ne vedeam în sala de judecată, când în mintea mea era încă proaspătă amintirea felului cum nu mai puteam trage aer în piept, îmi era dificil să mă uit la Shane şi să mi-l imaginez încercând să mă ucidă. Acolo, în boxă, nu-l

vedeam decât pe Shane – băiatul de care mă îndrăgostisem pe terenul de fotbal.

În continuare nu reușesc să deslușesc ce anume l-a determinat să facă toate lucrurile alea îngrozitoare. Personalitate disociată? Un moment de nebunie? Dar nici nu mai contează. Orice-ar fi fost, acum plătește prețul.

Infirmeria din Penitenciarul Raker este, de fapt, un salon micuț cu șase paturi, unde putem administra tratamente medicale de bază. Putem pune perfuzii cu antibiotice sau cu fluide și putem monitoriza pacienții care sunt prea bolnavi ca să stea printre ceilalți, dar nu îndeajuns de bolnavi încât să fie trimiși la spital. Aici mă opresc prima dată dimineața, înainte de a începe treaba, și mai vin o dată înainte de a pleca acasă.

În acest moment, Shane e singurul deținut internat la infirmerie. Stă întins pe unul dintre cele șase paturi, cu ochii închiși și cu vânătaia de pe frunte mult mai violacee decât era ieri. Chiar dacă Dorothy a spus că nu trebuie să fie încătușat, îl găsesc cu un picior legat cu lanț de cadrul metalic al patului.

La biroul din infirmerie dau peste o asistentă tânără cu chipul luminos, pe nume Charlene. Mă îndrept spre ea și dau din cap spre paturi.

— Nelson a fost OK peste noapte?

— Da, n-au fost probleme.

Nu mă pot abține să o întreb.

— De ce e legat de pat?

Charlene ridică din umeri.

— A trecut Hunt pe-aici ieri, înainte să plece spre casă, și l-a încătușat. Nu știu de ce. În cea mai mare parte, omul doarme. Nu s-a trezit decât la micul-dejun. I-am dat niște Tylenol pentru durere de cap și a fost chiar drăguț. Foarte politicos.

— Bine, spun eu.

— Și este și simpatic, nu?

Chicotește, îmbujorată.

— Ar trebui să ies mai mult la întâlnire, ha?

— Da…

Se uită spre al treilea pat, unde Shane pare adormit.

— Mă întreb ce-a făcut de a ajuns aici.

Charlene este prea tânără ca să își amintească agitația stârnită de procesul lui Shane, chiar dacă este și ea tot din împrejurimile orașului Raker. Dar nu eu o să fiu aia care să-i dea indicii.

— Nu… nu știu.

— Înainte îi căutam pe Google, continuă ea. O grămadă din tipii ăștia de aici au făcut ceva îndeajuns de grav ca să ajungă la știri. Dar mereu e aiurea de tot când afli. Mai bine să nu știu.

— Da. Știu ce zici.

O las pe Charlene să-și completeze hârtiile și mă îndrept spre patul unde Shane pare să doarmă în continuare. Mă uit preț de o clipă cum suflă ușor printre buzele întredeschise. Sperasem ca foiala mea pe lângă pat să-l trezească, dar nu. Așa că trebuie să întind mâna și să-l ating pe umăr.

Văd cum îi flutură pleoapele, se întinde și se freacă la ochi cu nodurile degetelor. După ce își ia mâinile de pe față, clipește la mine. Mă vede și face ochii mari, trăgând iute aer în piept.

— Brooke…

— Shane?

Clipește din nou.

— Oh, îmi pare rău. Eu… A fost ciudat să mă trezesc și să te văd lângă mine. A fost, știi tu, un fel de déjà-vu.

— Da, înțeleg, spun eu cu o grimasă. Cum te simți?

Cască și folosește butonul ca să-și ridice un pic capătul patului.

— Cam ca și când m-aș fi lovit cu țeasta de un birou.

Îmi zâmbește reținut.

— Sunt OK. Am doar o durere de cap.

— Cât de tare te doare, pe o scală de la unu la zece?

— Nu știu. Poate patru. Cinci?

— Greață? Amețeală? Confuzie?

— Nu, sunt bine.

Se străduiește să-și regleze poziția în pat, frustrat de cătușele care-i blochează glezna dreaptă.

— Doar durerea de cap. Atât.

Cobor privirea spre cătușele de pe gleznă.

— Pot să-i zic lui Hunt să ți le scoată.

— Nu, flutură el din mână. Cinstit vorbind, m-am obișnuit deja cu chestiile astea. Nu e mare lucru. Și dacă o să tot insiști pe tema asta, n-o să facă decât să mă urască și mai mult.

— Bine. Dacă spui tu…

Fac un control neurologic, să mă asigur că nu există nimic îngrijorător care să-mi impună să-l trimit pe Shane să facă un CT. Dar pare în regulă, așa cum a zis. Nu e decât vânătaia de pe frunte. Totuși, observ felul în care tresare când îi aprind pixul cu lanternă în ochi. Îl doare capul mai tare decât spune.

— Vrei ceva mai puternic pentru durerea de cap?

Își masează tâmplele cu degetele.

— Nu, e în regulă. Am luat un Tylenol. Mă descurc.

N-am idee de ce a scris Elise în dosar „caută droguri”. E clar că tipul are dureri și nici măcar nu vrea să ceară ceva.

— Mi se pare că te cam chinui. Pot să-ți dau un Fioricet, dacă vrei.

Dă recunoscător din cap.

— OK, sigur. Aș lua un Fioricet.

— Nicio problemă.

— De asemenea…

Mă fixează cu ochii lui căprui.

— Promit că nu mai aduc niciodată vorba despre lucrurile de care am vorbit ieri.

Încordez maxilarul.

— Bine.

— Știu ce crezi despre mine, continuă el, și știu ca orice ți-aș zice nu o să mă iei în serios…

— Shane…

— Dar este un lucru pe care trebuie să ți-l spun…

Vorbește repede, ca și când s-ar teme că o să plec înainte să termine, ceea ce este foarte posibil.

— Nu m-aș ierta niciodată dacă nu ți-aș spune…

— Te rog, Shane, nu face asta…

— Trebuie să te ții departe de Reese.

Mă privește țintă cu ochii lui ușor injectați, larg deschiși.

— Fă-o pentru mine. OK?

— Shane…

— Nu-mi pasă dacă tu crezi că sunt… un ucigaș, se îneacă el cu vorbele. Doar… trebuie să te ții departe de Tim Reese. E foarte periculos. *Te rog*, Brooke.

Mă uit în ochii lui şi citesc în ei frica adevărată. Simt un fior pe şira spinării. Nu ştiu de ce-l consideră periculos pe Tim. Este evident că nu reprezintă absolut niciun pericol. N-aş putea crede în veci una ca asta despre el. Probabil că Shane ştie să se prefacă bine.

Asta trebuie să fie.

— Bine, spun eu.

— Sigur?

— *Da.*

Se lasă iar pe spate, pe pat, şi trăsăturile i se relaxează.

— Îţi mulţumesc, Brooke.

N-ar fi prima dată când îl mint.

CAPITOLUL 25

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Chelsea stă în genunchi, aplecată peste cadavrul lui Brandon, suspinând încet. Întinde mâna și îl mângâie pe mandibula moale. Noi, restul, stăm pe verandă, iar băieții se foiesc stânjeniți. Shane trebuie să fie și el foarte afectat – Brandon era cel mai bun prieten al lui –, dar nu a spus mare lucru de când am descoperit cadavrul. Nu că m-aș aștepta ca un băiat să înceapă să bocească așa cum face Chelsea.

O văd ridicând spre noi chipul brăzdat de lacrimi.

— Ce facem cu cadavrul?

Shane și Tim schimbă o privire.

— O să-l lăsăm unde e, spune Shane.

— Adică îl lăsăm așa? răbufnește Chelsea, ridicându-se în picioare. Aici, în frig?

Nu spun ce gândesc și ceilalți, și anume că pe Brandon n-o să-l deranjeze frigul. De acum înainte.

— Am niște pături în plus în dulapul cu lenjerii, se oferă Shane, dacă vrei să-l acoperi.

Chelsea ezită o secundă, apoi dă din cap. Shane intră în casă, în timp ce noi trei îl așteptăm pe verandă. Tim stă la câțiva centimetri de mine – atât de aproape, încât pot să-i simt căldura corpului. Întinde mâna și mă atinge, strângându-mi degetele doar pentru o fracțiune de secundă, înainte ca ușa să se dea de perete și Shane să-și facă apariția cu pătura promisă.

Pătura e din lână albastră precum cerul și pare destul de aspră, doar că lui Brandon n-o să-i pese prea tare. Chelsea îi acoperă cu grijă partea de jos a corpului, ezitând o clipă, de parcă n-ar fi fost sigură dacă să i-o tragă sau nu peste cap. Până la urmă îi acoperă și fața, transformându-și iubitul în nimic mai mult decât o moviliță întunecată la culoare, răsărită pe veranda casei.

Își apasă vârfurile degetelor pe buze, apoi le întinde spre el.

— Te iubesc, scumpule.

Dar chiar îl iubeşte? Chiar da? Nu mai demult de ieri, când am vorbit la telefon, mi-a zis textual: *Îl urăsc pe nenorocitul ăla infidel.*

Ne priveşte pe toţi ca şi când s-ar aştepta să intrăm în joc. Eu abia dacă-l ştiam pe Brandon, şi puţinul pe care-l ştiam despre el nu îmi plăcea deloc. Dar nu vreau s-o las pe Chelsea să aştepte, aşa că murmur: — O să ne fie dor de tine, Brandon.

— O să ne lipseşti, intervine şi Tim după o secundă, chiar dacă şi lui îi displăcea Brandon la fel de mult ca mie.

Chelsea se uită la Shane, care are ochii sticloşi.

— O să descoperim cine ţi-a făcut asta, omule, spune Shane. Şi o să-l facem să plătească.

———————

Acum, că ne-am luat la revedere de la Brandon, Chelsea consimte să intrăm în casă şi să vedem ce avem de făcut în continuare. Din nefericire, opţiunile noastre sunt limitate. Liniile telefonice sunt moarte, fie din cauza furtunii, fie dintr-o cauză mai sinistră de-atât. Ambele maşini au cauciucurile tăiate. Iar furtuna de afară încă loveşte cu furie, parcă nedomolită.

— Kayla nu a avut prea mult noroc în încercarea de-a ajunge la drumul principal.

Chelsea stă în mijlocul livingului, storcându-şi pletele lungi.

— Dar fac prinsoare că unul dintre voi, băieţi, ar putea ajunge. Nu e atât de departe, nu? Cam cât, un kilometru şi jumătate?

— Vreo doi kilometri, se crispează Shane. Şi aţi văzut cât de alunecos e pe jos, aşa că e un drum dificil, însă ce mă îngrijorează mai mult este că, pe vântul ăsta, e posibil să fi căzut şi nişte stâlpi de înaltă tensiune. Un pas greşit şi te electrocutezi.

Minunat. Deci opţiunile noastre sunt să rămânem aici cu un criminal bântuind prin preajmă sau să riscăm să ne înecăm ori să fim electrocutaţi.

— Cred că ar trebui să stăm liniştiţi până când se potoleşte furtuna, spune Shane. Până la urmă, s-ar putea să-şi revină reţeaua de telefonie mobilă. Şi o să se usuce şi drumurile.

Mă uit la Tim cu sprâncenele ridicate. El lasă să-i scape un oftat lung.

— Sunt de acord. Nu e sigur să bănănăim acum pe afară.

Amândoi par să voteze ferm pentru a rămâne pe loc. Mă uit spre Chelsea, care e murată din cap până-n picioare. Mascara i s-a întins în dâre prelungi pe obraji, chiar dacă folosește mereu produse rezistente la apă. Presupun că mascara rezistentă la apă nu rezistă și la furtună.

— Brooke, spune ea, pot să-ți vorbesc o clipă?

Le aruncă o privire băieților.

— *Numai ție.*

Nu așteaptă răspuns. Mă apucă de braț și mă scoate din cameră, lăsându-i pe Shane și Tim să se uite lung după noi. Nu se oprește până nu ajungem la ușa din spate, pe care o deschide și mă trage afară, trântind-o după ea.

— Chelsea, e frig ca dracu'!

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Putem merge înăuntru?

— Nu.

Chelsea se uită aproape acuzator spre ușă.

— Sunt speriată de moarte, Brooke, serios. Cineva i-a făcut asta lui Brandon. Persoana aia… Brandon era înjunghiat. Cineva l-a înjunghiat până l-a omorât! E mort!

— Știu…

Se șterge la ochi cu dosul mâinii.

— Nu suntem în siguranță aici. Știi asta, nu? Trebuie să plecăm de-aici.

— Ai văzut ce-a pățit Kayla când a încercat să fugă…

Cu mascara prelinsă pe obraji, privirea ei pare de-a dreptul sălbatică.

— Ce să zic, Kayla e cea mai slabă majoretă din echipă – abia dacă face față la antrenamente. Dar noi două – fac prinsoare că putem reuși. Și dacă nu noi, băieții în mod sigur.

— Dar ai auzit ce-a zis Shane despre firele de înaltă tensiune…

— Sau poate că el nu vrea să plecăm. La asta te-ai gândit?

Da, m-am gândit. Dar tot are sens ce-a zis. N-am niciun chef să mă plimb prin nenorocirea de-afară, mai ales fără încălțăminte potrivită. Nu așa se pricopsesc oamenii cu degerături?

— Shane nu e un criminal, spun eu hotărâtă. Pe Brandon l-a ucis probabil vreun vagabond care hoinărea prin zonă. Nu se poate să fi fost unul dintre noi.

Chelsea înghite, încercând să tragă aer în piept. Pare în pragul unui atac de panică.

— Chels? mă încrunt eu. Chelsea, trebuie să respiri. Respiră de câteva ori adânc, bine?

— Sunt bine.

Închide ochii, concentrându-se la respirație.

— O să fiu bine.

Nu știu ce să fac. Nu se zice că în situații din astea ar trebui să-ți bagi capul între picioare? Dar Chelsea se pare că reușește să țină lucrurile sub control. Se sprijină de mine și respiră adânc, până când umerii i se relaxează. Rămân afară cu ea, chiar dacă e destul de frig. Deși acum, că am rămas fără curent electric, s-a făcut destul de frig și înăuntru. Însă cel puțin acolo nu ne împroașcă vântul cu picături reci de ploaie.

— Ți-ai revenit? o întreb când, într-un sfârșit, deschide ochii.

Dă din cap, în semn de încuviințare.

— Trebuie să intrăm în casă.

Nu e o întrebare. Dacă ea nu vrea să vină cu mine, eu o să intru oricum.

— Nu putem sta aici, afară.

Mă privește o clipă, apoi dă din cap. Răsucesc mânerul și deschid ușa, iar aerul uscat din bucătărie mă face să mă simt indecent de recunoscătoare. Este întuneric și sărim amândouă cât colo când auzim ușa bucătăriei deschizându-se.

— Brooke?

E vocea lui Tim – sunt ușurată. Deși știu că Shane nu e un ucigaș, nu e nimeni pe lume în care să am mai mare încredere decât Tim Reese.

— Tu ești?

Dau din cap, dar apoi îmi dau seama că probabil nu mă vede. În cameră sunt numai umbre.

— Da, ne-am întors. Unde e Shane?

— A ieșit să vadă dacă poate prinde semnal la telefon.

Chelsea mă trage de braț.

— Trebuie să mă așez, Brooke.

O văd că a început iar să tremure îngrozitor, așa că o ajut să traverseze bucătăria și să ajungă în living. Tim mă ajută s-o susțin și o ducem până pe canapea. Se întinde acolo, cu mâna așezată peste față. Oricum se va termina povestea asta, Chelsea nu va mai fi niciodată aceeași. Faptul că și-a găsit prietenul mort și-a pus din greu amprenta asupra ei.

— Hei, mă bate Tim uşor pe umăr. Pot să-ţi vorbesc o secundă în bucătărie?

În întuneric, mijesc ochii spre Chelsea. Deocamdată pare în regulă.

— Bine. Dar nu vreau s-o las prea mult singură.

Tim mă conduce spre bucătărie. În timp ce dispărem pe uşă, îmi trece ca un fulger prin minte gândul că niciunul dintre noi n-ar trebui să rămână singur în momentul ăsta. Ar trebui să stăm cu toţii, împreună. Şi cu toate astea am lăsat-o pe Chelsea singură în living, iar Shane bântuie pe afară, tot de unul singur.

Dacă i s-a întâmplat ceva? Dacă zace mort pe pământ, la fel ca Brandon?

— Deci, m-am mai uitat o dată sub pătură, îmi spune Tim, cutremurându-se. Pare că Brandon a fost ucis prin înjunghiere.

— Aşa… aşa a fost?

Chipul lui Tim este atât de aproape de-al meu, încât îi disting toate trăsăturile chiar şi pe întuneric. Doar pistruii nu-i pot vedea; de obicei sunt uşor vizibili când mă aflu lângă el.

— Dar nu era niciun cuţit lângă el. Sau nu l-am putut găsi eu, în orice caz.

— Oh…

Tim îmi arată din cap spre blatul de bucătărie.

— M-am temut că oricine-o fi fost se va întoarce, aşa că am venit în bucătărie, să iau un cuţit. Şi ghici ce? Au dispărut toate.

Mă holbez la el.

— Poftim?

— Vezi? Destul de ciudat. Pe blat este un suport de cuţite, dar e gol.

Mă cutremur şi mă strâng în braţe.

— Păi şi ce înseamnă asta?

— Aş zice că înseamnă că oricine-a făcut chestia asta a plănuit în avans să scape de toate armele din casă.

— Tim.

Simt că mă înec.

— Ce zici acolo?

— Cred că ştii exact ce zic, Brooke.

CAPITOLUL 26

ÎN PREZENT

A trecut o lună de când a început școala și Tim Reese a devenit un musafir constant la noi în casă.

După ce a reparat chiuveta și mânerul de la ușă, el și Josh se pare că s-au înhămat la o listă aparent nesfârșită de proiecte de remediat diverse prin casă. În definitiv, e o locuință destul de veche, așa încât e nevoie de o grămadă de reparații. Și după ce au terminat de rezolvat tot, le-a venit ideea să mestereasc o mică bibliotecă pentru camera lui Josh. În weekendul acesta au în plan s-o vopsească. (În verde neon, se pare.) Deși mi-a fost teamă să mă mut aici, acum toate reținerile mele au dispărut. Munca la închisoare are zile bune și zile rele (nu l-am mai văzut pe Shane nici măcar o dată în ultima lună, dar e tot *acolo* și nicăieri altundeva, evident), însă trebuie să spun că nu l-am mai văzut niciodată pe Josh atât de fericit cum este de când am venit aici. Îi place nespus la școală și, mai important de-atât, s-a atașat de Tim într-un fel care efectiv m-a surprins.

În seara asta, când ajung acasă, simt aroma delicioasă de usturoi și unt. Sunt destul de sigură că astea sunt ingredientele preferate ale lui Margie, din câte există pe pământ. Și nu există miros mai plăcut care să te întâmpine când ajungi acasă.

O găsesc pe Margie în bucătărie, aranjând o tavă de creveți în sos de unt cu usturoi. Îmi vine pur și simplu să-i înfulec dintr-odată, atât de bine arată.

— Am făcut în plus, îmi spune Margie, fiindcă presupun că drăguțul ăla de Tim o să vină la voi la cină.

Dau să protestez, dar îmi dau seama că în ultimele săptămâni Tim a venit la cină de cel puțin șase ori. Și pe noi ne-a invitat acasă la el de trei ori.

— Da, a zis că e posibil să vină, bombăn eu.

Margie râde.

— Nu trebuie să fii jenată că ai un iubit, Brooke.

— Nu e iubitul meu.

Margie mă priveşte neîncrezătoare. Clatin din cap.

— Chiar *nu* este. Suntem doar prieteni.

E adevărat. În ultima lună, Tim a petrecut o grămadă de timp pe aici, dar nu s-a întâmplat nimic între noi. N-a încercat să mă sărute. Acum câteva zile, când ne-am uitat împreună la un film, n-a căscat şi apoi n-a încercat să-mi pună braţul pe după umăr. Suntem prieteni – aşa cum am fost mereu. Când şi-a dat seama că eu şi Shane avem un copil împreună, probabil că orice ar fi simţit pentru mine s-a evaporat.

— Totuşi, ar trebui să te avertizez, spune Margie, că Josh pune nişte întrebări foarte interesante despre el.

Oh, nu. Ce-o mai însemna şi *asta?*

După ce pleacă Margie acasă, mă îndrept spre living, unde Josh se joacă pe Nintendo. Este cu totul concentrat la joc şi cu vârful limbii un pic afară din gură. Expresia asta îmi este ciudat de familiară; îmi ia o clipă până îmi dau seama, tresărind, că Shane făcea exact aceeaşi faţă când se concentra la ceva.

— Hei, Josh.

Mă aşez alături de el pe canapea.

— Cum a fost azi la şcoală?

Nu-şi ia ochii de la joc.

— Bine. Azi vine Tim la cină?

La şcoală, Josh trebuie să-i spună „domnul Reese”, lucru care-l face să chicotească de fiecare dată, dar acasă e doar „Tim”.

— Josh…

Mă mut câţiva centimetri mai aproape de el.

— Margie mi-a zis că i-ai pus nişte întrebări despre Tim.

Josh pune pauză la joc şi aruncă într-o parte controlerul. Nu am idee ce-i în mintea lui. Probabil crede că Tim e iubitul meu, exact aşa cum crede şi Margie. O să-i spun adevărul adevărat, deşi nu ştiu dacă o să-l dezamăgească sau o să-l facă să se simtă uşurat.

— Ei bine, spune el, mă întrebam…

— Da?

Trage adânc aer în piept.

— Tim e tatăl meu?

Mă simt de parcă mi-ar fi dat cineva un pumn în vintre. Habar n-aveam că se gândeşte la asta.

— Josh…

— Fiindcă vă cunoșteați de dinainte să pleci de aici, subliniază el. Și erați chiar foarte apropiați. De asemenea, este și foarte drăguț…

Mă privește cu o expresie plină de speranță. Mi-aș dori mai mult ca orice pe lume să-i pot spune că Tim e tatăl lui. Îmi doresc ca Tim *să fi fost* tatăl lui. Sau ca tatăl lui să fie o ființă umană decentă, cu care să am o șansă oricât de mică să rămân… sau măcar să-mi las fiul să petreacă niște minute în prezența lui.

— Îmi pare rău, scumpule. Tim nu e tatăl tău.

Josh pare zdrobit. Pare atât de trist, încât o parte minusculă din mine își dorește să fi mințit pur și simplu și să înfrunt consecințele mai târziu. Însă, desigur, nu puteam face asta. A trebuit să-i spun adevărul.

Dau să-l iau pe după umeri, dar tocmai atunci țârâitul soneriei de la intrare răsună în toată casa. Când îl aude, Josh apucă iar controlerul de la Nintendo și pornește jocul.

— Vreau să termin nivelul ăsta înainte de cină.

— Josh, aș vrea să mai discut cu tine despre asta… Știu că ești dezamăgit…

— Nu, nu sunt, spune el cu ochii în ecranul televizorului. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Bine. Nu am nicio șansă să câștig competiția cu Nintendo, așa că aș face bine să mă duc să răspund la ușă. Desigur, Tim trebuie să fie, pentru cină. Ar trebui să-i dau o cheie și cu asta basta. N-om fi noi într-o relație, dar într-un fel e normal să-i dai vecinului o cheie de rezervă. Pentru atunci când rămâi încuiat în casă sau lucruri de genul ăsta. Adică singura persoană care mai are cheia este Margie, iar ea locuiește în orașul vecin.

În prag dau de Tim; este îmbrăcat cu aceiași pantaloni de doc și în cămașa de la job, dar fără cravată. A întins brațele, fiindcă de fiecare dată când vine ne îmbrățișăm în ușă. Așa fac prietenii, nu? Ne îmbrățișăm. Nu e ca și când ne-am saluta sărutându-ne de mama focului.

— Hei, Brooke, spune el. Miroase grozav aici.

— Mulțumesc, îi răspund, cu toate că nu eu am gătit creveții.

Totuși, în casă miroase frumos. Simt aroma aceea până pe coridor. Și abia când sunt în brațele lui Tim simt și un alt miros. Ceva extrem de familiar, dar nici pe departe atât de plăcut ca usturoiul și untul.

Este parfum de *lemn de santal.*

Mă trag înapoi de lângă Tom, cu nasul încreţit de dezgust.

— Oh, Dumnezeule mare, ce porţi?

Tim face ochii mari şi se apucă de gulerul cămăşii.

— Asta? E doar o cămaşă din bumbac.

— Nu! Vreau să zic mirosul ăla!

— Mirosul?

Îşi trece palma peste obrazul proaspăt ras.

— M-am bărbierit înainte să vin la voi şi m-am dat cu nişte aftershave. Dar…

Parfumul de lemn de santal îmi este întipărit în nări. De fiecare dată când îl respir, simt zalele acelui colier strângându-se pe gâtul meu. Mă dau un pas în spate.

— Te rog, du-te şi spală-l. Acum.

— Dar…

— Acum. *Te rog.*

Tim porneşte supus spre baie. Aud apa curgând şi stă acolo câteva minute, ceea ce consider un semn bun – înseamnă că face un efort serios să scape de tot after-shave-ul ăla. Când iese, arată uşor trandafiriu.

— OK, îmi spune el. Cred că s-a dus.

Trag aer în piept, ca să verific. Nu-l mai simt. Slavă Domnului!

— Mulţumesc.

— Sigur.

Între sprâncene are o cută adâncă.

— Nicio problemă…

Ei bine, acum crede probabil că mi-am ieşit din minţi. Trebuie să-i explic. Spre deosebire de alţi tipi, el o să înţeleagă.

— Când Shane a încercat să… ştii tu… se dăduse cu after-shave din ăsta, cu aromă de santal. Şi acum îmi face rău mirosul.

— Oh!

Tim îşi freacă bărbia.

— Isuse, Brooke, îmi pare foarte rău. Habar n-am avut. Am primit în dar aftershave-ul, dar o să-l arunc imediat.

— Nu trebuie să faci asta…

— Ba evident că trebuie.

Îmi aruncă un zâmbet în colţul gurii.

— Este în regulă. Oricum urăsc after-shave-ul.

Îi întorc zâmbetul.

— Păi, şi atunci de ce te-ai dat cu el?

— Nu ştiu. Probabil că încercam să-l impresionez pe Josh.

Rămânem acolo, în hol, uitându-ne unul la altul preţ de o clipă; apoi între noi se simte o descărcare bruscă de energie. Îi cercetez chipul, întrebându-mă dacă a simţit şi el. Chiar şi atunci când mi se pare că Tim e doar un bun prieten, mă întreb totuşi dacă există o posibilitate să mă înşel şi să fie mai mult de-atât.

Desigur, cât timp nu se mai dă în viaţa lui cu after-shave-ul cu parfum de santal.

CAPITOLUL 27

După ce terminăm cina, Josh își duce farfuria la chiuvetă și apoi se întoarce spre Tim: — Putem să ne jucăm cu mingea în curte?

Sunt ușurată că pare să-l placă pe Tim chiar dacă nu e tatăl lui. Însă, oricât de mult aș vrea ca ei să petreacă timp împreună, trebuie să intervin.

— Ți-ai făcut temele?

Josh își ferește privirea.

— Nu…

— Ei bine, acum ai răspunsul.

Josh mârâie, dar Tim îmi susține decizia – îmi place la nebunie să mai am un adult de partea mea.

— Termină-ți temele, spune Tim, și mâine putem să mergem în parc cu bâta de baseball. Și acolo putem să exersăm *pe bune*, fără să spargem vreo fereastră.

Josh dă din cap foarte dornic de escapadă și se grăbește pe scări, spre camera lui. Tim l-a mai dus de câteva ori în parc, între proiectele lor de reparații prin casă. Mă simt oarecum vinovată că familia mea îi acaparează tot timpul destinat vieții sociale. La urma urmei, *n-are* o parteneră. Noi doi, evident, nu suntem într-o relație. N-ar trebui să stea după noi weekend de weekend, reparând chestii pe la mine prin casă și ducându-mi copilul în parc.

— Nu trebuie să faci asta, îi spun după ce aud trântindu-se ușa de la dormitorul lui Josh.

Deși, dacă-mi spune acum ca n-o să-l ducă pe Josh în parc mâine, s-ar putea să încep să plâng. Am încercat să-l duc și eu într-o zi, dar sunt extrem de nepricepută. N-aș putea prinde nenorocita de minge nici dacă ar depinde viața mea de asta, așa că petrec cea mai mare parte din timp fie ferindu-mă de ea, ca să nu mă lovească, fie fugind s-o recuperez, cât timp Josh așteaptă s-o lovească.

— Mă distrez și eu, spune el, ridicând un umăr. Știi, *chiar* lovește tare de tot. Poate să trimită mingea aia mai departe decât pot eu.

— Anul trecut a dat cele mai multe lovituri câştigătoare din Liga Mică, spun eu cu mândrie.

— Te cred. Este atletic.

Chiar dacă e un compliment, comentariul lui Tim îmi cade greu la stomac. Fiindcă şi Shane a fost atletic. Fundaşul vedetă şi tot tacâmul. Dacă Josh o să-şi dorească vreodată să intre în echipa de fotbal, o să fac tot ce-mi stă în putere să se răzgândească.

Tim adună farfuriile rămase pe masă şi le aduce la chiuvetă. Dă drumul la apa caldă şi apucă recipientul cu detergent de vase.

— Mă descurc, insist eu. Nu sunt decât două-trei farfurii.

— Vreau să te ajut.

Îmi ia din mâini tigaia care a fost în cuptor şi o aşază în chiuveta plină până la refuz.

— Hai, serios, cât de nesimţit aş fi să vin aici, să iau cina gratis şi apoi să mă car?

— Sinceră să fiu, ai făcut reparaţii prin casa asta cât să plăteşti cina pe un an.

Din chiuvetă se ridică aburi, în timp ce el freacă zdravăn tigaia.

— În niciun caz. Poate am plătit-o *cel mult* pe o jumătate de an.

Îl plesnesc în joacă peste braţ. Sau încerc s-o fac, pentru că rămân un pic cam mult cu mâna pe bicepşii lui. Probabil că… ştiţi voi, trage de fiare. Tim se uită la mine cu sprâncene ridicate efectiv până la linia părului. Preţ de o clipă rămânem aşa, privindu-ne ţintă în ochi. Apoi întinde mâna şi închide robinetul. Se şterge pe mâini pe un şervet.

Apoi mă trage spre el şi mă sărută.

Îl las s-o facă. OK, nu doar că îl las. Mai degrabă îl apuc de guler şi-l trag mai aproape de mine, ca şi când nu m-aş mai fi sărutat cu nimeni în ultimii zece ani, ceea ce e înfricoşător de aproape de realitate. Timp de un minut întreg rămânem acolo, în bucătărie, sărutându-ne de parcă ar veni sfârşitul lumii. Atât îmi ia ca să-mi amintesc că fiul meu este sus, în camera lui; îl împing uşor pe Tim.

E roşu ca racul şi mă priveşte ca şi când, dacă aş rosti cuvântul acela, ar fi gata să ne repezim direct la mine în dormitor.

— Isuse, Brooke, spune el.

Am nevoie de o secundă ca să-mi trag sufletul, apoi spun: — Credeam că vrei să fim doar prieteni.

— Da, mă rog, ăla a fost rahatul de fațadă și știai și tu asta.

— Nu, nu știam.

Mă fulgeră cu privirea.

— Haide, zău. Sunt îndrăgostit de tine de când aveam patru ani.

Simt că mă lasă inima. Da, știam într-o oarecare măsură că Tim simte ceva pentru mine. Chiar dacă se vedea cu alte fete, niciodată nu se uita la ele cum se uita la mine. Însă eu n-am simțit niciodată același lucru pentru el. Cel puțin, nu până de curând.

— Eu doar…

Mă uit spre scări, sperând că ușa de la camera lui Josh este închisă.

— Împărtășim un lucru atât de frumos. Josh te adoră. Și ești cel mai bun prieten al meu. Mă simt de parcă… Mi-e frică să nu stric totul, înțelegi?

— Sunt de acord – împărtășim un lucru frumos.

Îmi ia mâna într-a lui și, din nou, îl las s-o facă.

— Dar cred c-am putea împărtăși un lucru *și mai frumos.*

Are dreptate, desigur. Oricât de minunat a fost să-l am în preajmă în ultima lună, ar fi și mai bine dacă l-aș avea mai mult pe-aici. Dacă prietenia noastră ar evolua spre ceva mai mult. Eu și Tim – am putea avea totul.

— Viața mea e pur și simplu atât de aglomerată între serviciu și Josh, subliniez eu. Poate ți-ar fi mai bine alături de o femeie cu o viață mai simplă. Ai putea să te vezi în continuare cu chelnerița aia de la Shamrock. Kelli parcă o chema, nu?

Kelli era un pic nebună, dar categoric îl plăcea mult de tot și în mod cert nu avea un fiu de zece ani făcut cu un fost iubit, acum încarcerat.

— Brooke, ascultă-mă.

Tim mă strânge de mână, privindu-mă în ochi.

— Nu te-am mai văzut de zece ani. În tot acest timp, am ieșit la întâlnire cu un număr considerabil de femei. Dar n-a mers defel – pur și simplu n-a funcționat. Și asta pentru că nu mă puteam împiedica să mă gândesc la tine. Cu oricine altcineva mă vedeam, n-ar fi fost corect pentru femeia aia.

Văd cum i se mișcă mărul lui Adam.

— Niciodată n-am simțit pentru nimeni ce simt pentru tine.

Cred că o să-mi vină să plâng. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Tim este atât de dulce și sexy și se poartă grozav cu băiatul meu. Ar trebui să mă arunc efectiv în brațele lui și pur și simplu să mulțumesc stelei mele norocoase.

Dar, dintr-un motiv sau altul, nu pot să nu aud în minte vocea lui Shane Nelson.

Ține-te departe de Tim Reese. E periculos.

Te rog, Brooke.

Este ridicol, firește. Am știut asta și când a spus-o și o știu și acum. Dar nu pot scăpa de senzația că lucrurile astea pur și simplu au mers un pic cam prea bine. Că Tim este un pic cam prea fără cusur. Mai ales pentru cineva ca mine.

— Brooke?

Îl văd cum se încruntă.

— Uite, nu vreau să te presez. Dacă nu vrei asta, putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat. Dacă vrei să fim doar prieteni, e bine și așa. Adică, na, nu-i *bine*. Ar fi absolut nasol. Dar…

— Tacă-ți gura, îi spun.

Nu sunt sigură dacă vorbesc cu Tim sau cu vocea lui Shane din capul meu. Dar nu contează.

— Ai dreptate.

Văd cum un zâmbet îi luminează chipul.

— Am dreptate? În ce privință?

— Dacă n-am fi împreună *ar fi* absolut nasol.

Îl trag de cămașă și îmi lipesc buzele de-ale lui. Îmi răspunde la sărut cu aceeași dorință. Și, în tot timpul ăsta, ignor ușoara adiere de lemn de santal care mai adastă în gulerul cămășii sale.

CAPITOLUL 28

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Tim îl urăşte pe Shane. Crede că ar trebui să mă despart de el. Dar acuzaţia pe care i-o aduce întrece o anumită limită. Îmi acuză iubitul de crimă.

— Tim, şoptesc eu, tu crezi că Shane…?

Lui Tim îi lucesc scurt ochii, când un fulger luminează încăperea.

— E casa lui. Dacă cineva putea plănui asta…

— Dar de ce ar face aşa ceva?

— De ce ar bate un copil nevinovat? Fiindcă e un om îngrozitor. Asta tot încerc să-ţi spun, Brooke.

Simt cum mi se înmoaie genunchii. Shane nu este un om îngrozitor. Tim nu-l cunoaşte aşa cum îl cunosc eu. Dacă s-ar fi aflat cu noi în dormitor şi ar fi văzut cât de dulce, grijuliu şi iubitor a fost Shane, n-ar spune aşa ceva. Shane n-ar face rău nimănui.

— De ce l-ar ucide pe Brandon? E cel mai bun prieten al lui.

— Cel mai bun prieten? clatină Tim din cap. Nu cred că vreunul dintre nemernicii ăia doi au capacitatea de-a arăta acel gen de loialitate. Sunt prieteni, dar se urăsc reciproc.

— Nu cred aşa ceva.

— Crezi ce vrei.

— Spune-mi o chestie.

Îl privesc cu ochii mijiţi.

— Când v-aţi înghesuit în colţ mai devreme, tu cu Shane, despre ce aţi vorbit?

Rămâne tăcut preţ de o clipă.

— Poftim?

— Când am intrat în casă, la venire, voi doi aţi vorbit ceva. Ce i-ai zis?

Chiar şi în întunericul din bucătărie, văd cum i se zbate un muşchi în obraz.

— I-am zis doar că ar face bine să se poarte frumos cu tine.

— Înțeleg.

— Ascultă-mă.

Mă prinde strâns de încheietura mâinii.

— Asta nu-i o joacă. Shane e periculos. Și cât ai fost afară, am căutat prin casă să văd dacă pot găsi ceva pe post de armă.

Abia atunci observ obiectul din cealaltă mână a lui Tim, pe care-l avusese cu el încă de când intrasem cu Chelsea în casă. Mijesc ochii în întuneric. E o bâtă de baseball.

— E mai lungă decât un cuțit, spune el. Dacă încearcă să mă atace, o să-l pocnesc direct în cap.

— Bine.

Dacă Tim îi face vreun cucui lui Shane, n-o să fie cel mai rău lucru care s-a întâmplat în noaptea asta.

Îmi aruncă o privire lungă.

— Hai să ne asigurăm că rămânem împreună, OK? N-o să permit să ți se întâmple ceva.

Îl cred.

Când ne întoarcem în living, o găsim pe Chelsea întinsă în continuare pe canapea și partea bună este că nu vedem să aibă pieptul înecat în sânge și nici străpuns de vreo lamă de cuțit. Shane este și el acolo, scuturându-și apa de pe haine și din păr. Abia dacă îl zăresc, dar tot îmi dau seama că s-a udat până la piele.

— Ai reușit să prinzi semnal? îl întreb eu.

— Nu, îmi pare rău.

Tropăie cu pantofii de sport, încercând să-i scuture nițel de apă și noroi.

— Cred că suntem blocați aici până dimineață.

Chelsea se chinuie să se ridice în șezut pe canapea.

— Sper să fie bine și Kayla sus.

Trag de pandantivul în formă de fulg de nea de la gât.

— Poate ar trebui să vedem ce face?

— De ce? întreabă Shane. Nu ne vrea în preajma ei.

— Știu, dar era speriată rău, pledează Chelsea. Probabil că s-a liniștit până acum. E mai bine să nu stăm singuri, nu?

Urmează o tăcere lungă, timp în care analizăm sugestia lui Chelsea. Kayla o luase razna ceva mai devreme și nu pot spune că sunt dornică s-o

văd în clipa asta, când eu însămi simt că o iau un pic razna. Însă, pe de altă parte, și eu sunt îngrijorată pentru ea. Când oamenii se supără în halul ăla, pot face tâmpenii.

— O să ciocănim la ușă, nimic mai mult, spune Tim. Dacă ne zice să ne cărăm, o lăsăm în pace.

Nimeni nu vrea să rămână în living, așa că mergem cu toții sus, spre dormitoare. Scara este întunecată și mă țin de balustradă ca să nu cad. Chiar dacă nu se zărește nimic, simt prezența lui Tim lângă mine, păzindu-mă cu bâta aia de baseball pe care-o ține strâns în mâna dreaptă.

Kayla s-a întors în dormitorul unde dormea împreună cu Tim când țipătul lui Chelsea ne-a trezit pe toți. Cel puțin așa aș deduce pe baza faptului că aceea e singura ușă închisă. Chelsea e prima din șir și înaintează prudent pe coridor, până când ajunge la ușa închisă. După o ezitare, bate cu pumnul în ea.

Niciun răspuns.

— Kayla? strigă Chelsea. Ești OK?

Din nou, niciun răspuns.

Chelsea își drege vocea.

— Nu vrem să intrăm peste tine. Nu vrem decât să ne spui că ești OK

Face o pauză.

— Kayla?

În fâșia de lumină care pătrunde prin fereastra de la etaj, îl văd pe Tim uitându-se la mine. Privirile ni se întâlnesc și clatină din cap. Aproape că aud cum leagănă bâta de baseball.

Chelsea se răsucește spre noi.

— Nu răspunde. Ce să facem?

— Ușa nu are cheie, nu putea s-o încuie, spune Shane.

— Eu…

Lui Chelsea îi tremură vocea.

— Nu pot face asta.

Nu mai apucăm să dezbatem nimic, căci Shane o dă la o parte. Mânerul se răsucește cu un pârâit și, o clipă mai târziu, ușa se deschide larg.

Chiar dacă în cameră este întuneric, parcă nu e chiar atât de beznă ca pe hol, așa că ochii ni s-au obișnuit deja. Ceea ce înseamnă că pot vedea detalii pe care altminteri nu le-aș deslușI. Precum biblioteca din colț. Sau patul din mijlocul camerei.

Sau pe Kayla întinsă în pat, cu pieptul plin de sânge proaspăt şi cu ochii aţintiţi în tavan.

CAPITOLUL 29

ÎN PREZENT

Domnul Fanning și-a rupt un deget.

Nu știu cum a reușit. L-am întrebat înainte de a-l trimite la radiologie pentru radiografie, dar a ocolit răspunsul. Radiografia a arătat o fractură la falanga din mijloc a degetului mic și am sunat la secția de radiologie a spitalului local care ne furnizează rapoartele oficiale pentru radiografii ca să confirm că fractura n-a trecut prin încheietură și că n-a avut loc cu deplasare. Pare o fractură simplă – care poate fi tratată ușor cu o orteză improvizată, prin bandajarea strâns împreună cu degetul vecin.

După ce termin conversația cu cei de la radiologie, ies din cabinet și-l găsesc pe domnul Fanning așezat pe unul dintre scaunele de plastic de pe culoar, făcând glume cu gardianul Hunt. Sunt surprinsă să-l văd pe Hunt în relații atât de bune cu Fanning, căci el se poartă aspru cu cei mai mulți dintre deținuți.

— Domnule Fanning, spun eu. Intrați, vă rog.

Deținutul se ridică de pe scaun mârâind ușor. Are vrei cincizeci de ani și o burtă mare, pe care salopeta kaki stă să pocnească. Această grăsime abdominală mă face să cred că în vreo cinci ani îl paște un infarct. Din fericire, până când va începe el să aibă durerile alea nasoale în piept, eu mă voi fi mutat deja în altă parte, la un job mai bun.

Presupun că Hunt nu-l consideră pe Fanning o amenințare de securitate, pentru că închide ușa aproape de tot. Fanning se urcă pe patul de consultații, ținându-și cu grijă mâna dreaptă. Nu e o fractură urâtă, dar e nasol pentru el că s-a întâmplat la mâna dominantă.

— Deci e rupt?

Pungile de sub ochi par să i se adâncească.

— E rupt, nu?

— E rupt, îi confirm eu. Dar e o fractură minoră. O putem trata aici.

Fanning îşi priveşte neîncrezător mâna dreaptă. Degetul mic s-a învineţit aproape complet şi nici inelarul nu arată grozav, dar măcar ăla nu e rupt. A avut noroc că nu purta inele, fiindcă probabil ar fi trebuit să le tăiem.

— O să se vindece bine, îl liniştesc eu. Promit. Trebuie doar să-l imobilizăm.

— OK, Brooke, spune el. Dacă zici tu.

Mă bucur că e de acord cu soluţia propusă de mine. Nu e prea uşor pentru un deţinut să ceară o a doua opinie, mai ales de când se pare că n-am un medic care să-mi ţină spatele. Deţinuţii au şi ei drepturi şi, dacă apelează la un avocat, am putea avea neplăceri. Însă cei mai mulţi dintre ei ori nu ştiu că pot face asta, ori nu le pasă prea tare. În orice caz, eu încerc să-i tratez cât pot mai bine.

Iau din sertar o faşă, ca să-i prind laolaltă al patrulea şi al cincilea deget.

Fanning mă urmăreşte cu o expresie tot mai îngrijorată.

— Asta e tot ce-o să faci?

Răsucesc banda în jurul degetelor.

— Ăsta-i tratamentul standard. E o fractură simplă – nu trebuie decât s-o imobilizăm.

— Şi o să se vindece?

— Categoric.

Fanning se strâmbă de durere când îi întind degetele, ca să înfăşor egal banda.

— Nenorocitul ăla de Nelson.

Ridic iute capul.

— Poftim?

— Nimic, spune Fanning cu o expresie de panică subită în privire. Nu contează.

— Domnule Fanning.

Mai înfăşor o fâşie de bandă peste degete.

— Puteţi să-mi spuneţi, vă rog, cum s-a întâmplat incidentul?

— Ţi-am spus deja.

Îşi fereşte privirea.

— Mi-am prins mâna în uşă. Jur.

Firește că ar putea spune adevărul. Poate chiar şi-a prins mâna în uşă şi aşa şi-a rupt degetul. Însă întrebarea este dacă îi ţinea cineva mâna acolo cu

forța, când s-a închis ușa aia. Dacă da, persoana respectivă știa ce face. Voia să-i zdrobească cele două degete de la mâna dominantă, să i le facă fărâme.

Și de ce a rostit numele *Nelson?*

Pe de altă parte, Nelson nu e vreun nume rar. Dar nu, nu-mi amintesc să mai fi găsit, când m-am uitat în arhivă, vreun alt dosar în care să apară numele de familie Nelson. Însă ar putea fi *prenumele* cuiva. Nu?

Mă asigur că banda cu care i-am legat degetele îi permite să le îndoaie, apoi domnul Fanning e liber să plece. Ține mâna în sus, încă circumspect față de ideea că o rolă de bandă elastică ar putea să-i vindece fractura, dar acceptă tratamentul.

— Vă aștept să reveniți într-o săptămână, îi spun. Ca să vedem cum se vindecă.

Dă din cap.

— Mulțumesc, Brooke. Apreciez ajutorul.

— Doar să nu vă mai trântiți și alte uși peste mâini, ne-am înțeles?

Tresare.

— Da. O să încerc – crede-mă.

Fanning coboară de pe pat și îl chem pe Hunt înăuntru, ca să-l ia și să-l escorteze înapoi în celula lui. Mă uit după ei cum dispar pe culoar și nu mă pot abține să mă întreb cum s-a pricopsit cu fractura aia.

Nenorocitul ăla de Nelson.

N-avea cum să se refere la Shane. Poate că Shane era periculos afară, dar nu și aici. Mai mult, se pare că în închisoare a devenit țintă. Categoric nu se distrează rupând degetele oamenilor.

Însă adevărul este că nu știu absolut deloc de ce e capabil.

CAPITOLUL 30

Tim a venit pe la noi în weekend ca să construiască împreună cu Josh o căsuță pentru păsări.

Cel puțin asta mi-a spus Josh cam de o mie de ori în ultima oră. Serios, credeam că, pe măsură ce cresc, copiii devin *mai puțin* enervanți. Însă e simpatic când se entuziasmează așa. M-am temut ca Josh să nu se îndepărteze de Tim la aflarea veștii că nu era tatăl lui secret, dar nu a fost deloc așa. Ba mai mult, în ultimele săptămâni au devenit și mai apropiați.

Și la fel și eu cu Tim.

La ora unsprezece, sâmbătă dimineața, Tim sună la ușă. Am făcut schimb de chei *din motive de siguranță*, ca între vecini, dar de obicei sună la ușă. Apreciez acest gest. Trebuie să menținem niște limite. Adică da, ne cunoaștem atât de bine, încât i-ar fi destul de ușor să intre pur și simplu în casă. Însă o luăm mai ușor în mod intenționat.

Deschid ușa și dau peste Tim în prag, cu un mănunchi de scânduri pe brațul drept și cu o carte groasă în cealaltă mână. Se uită peste umărul meu.

— Josh e sus?

— Da.

Dă din cap și se apleacă să mă sărute. Facem eforturi ca Josh să nu se prindă că suntem mai mult decât prieteni. O să-i spunem până la urmă, dar gândul ăsta mă sperie deocamdată. N-am avut niciodată o relație destul de importantă încât să-i vorbesc și fiului meu despre ea. Este un pas foarte important. Din fericire, Tim m-a înțeles. N-are nicio problemă să mai așteptăm.

Se desprinde de mine imediat ce-l aude pe Josh coborând nerăbdător scările. O secundă mai târziu, dă buzna în cameră.

— O să facem o căsuță pentru păsări!

— Așa e!

Tim lasă jos scândurile, apoi ridică volumul pe care-l ține în mâna cealaltă.

— Dar mai întâi am o surpriză pentru tine…

Arunc o privire la cartea adusă de Tim. Când văd coperta, simt cum mă lasă inima. Este albumul nostru din liceu.

De ce naiba ar aduce Tim chestia aia aici? Eu nici nu mai știu ce am făcut cu exemplarul meu – nici nu cred că l-am văzut vreodată, din moment ce m-am mutat înainte să se termine anul școlar și am avut parte de homeschooling pentru perioada rămasă până la finalul anului. Însă albumul nostru din liceu este ultimul lucru la care vreau să mă uit. Și ultimul lucru pe care îmi doresc să-l vadă Josh.

Oh, Dumnezeule mare, dacă vede vreo fotografie a lui Shane și observă asemănarea dintre ei?

— Ăsta e albumul nostru din liceu, îi spune Tim lui Josh. Vrei să vezi ce fețe de tocilari aveam eu și maică-ta când eram puști?

Nivelul de panică îmi crește până la cer.

— Tim…

— Nu-ți face griji, îmi murmură el la ureche. El nu apare în album.

Oh. Păi da, presupun că are sens să nu-l fi băgat în album pe elevul responsabil de crime multiple. Măcar asta e o ușurare.

Josh este ciudat de dornic să răsfoiască albumul. Stăm așezați la masa din bucătărie, iar el dă pagina exact la portretul meu, făcut cu o lună înainte ca viața să mi se schimbe pentru totdeauna. Nu e deloc rea fotografia. Nu aveam o freză penibilă, de tot râsul, iar cămașa albă pe care mama m-a obligat s-o port la ședința foto din ziua aia arată apretată și serioasă. Pe chip mi se citește o anumită blândețe pe care n-o mai văd acum, când mă uit în oglindă. A dispărut în noaptea aia.

— Uite! E Tim! strigă Josh.

Ridică albumul lângă fața lui Tim.

— Ce diferit arăți! Erai așa de slab!

— Da, da…

Reușesc să zâmbesc.

— Erai drăguț foc pe vremea aia.

— Oh, da?

Tim mă strânge de genunchi pe sub masă.

— Nu mi-am dat seama că așa mă considerai.

Chiar *era* drăguț. Dar nu era *sexy,* așa cum era Shane pe atunci. Între ei doi, era limpede după cine vor fi înnebunite fetele.

Josh continuă să dea paginile, cercetând fotografiile cu tot mai mare curiozitate. Când ajunge la litera „N” îmi țin respirația. Însă Tim are dreptate. Pe Shane nu l-au băgat în album.

Mă uit peste umărul lui Josh, ca să revăd toate chipurile acelea de demult. Dând paginile înapoi, trece de Brandon Jensen și mi se strânge inima când văd sub numele lui cuvintele „În Memoriam”. Nu așa ar fi trebuit să stea lucrurile.

— Stai, spun eu. Stop.

Josh încremenește cu mâna pe pagina de la litera „H”. Îi trag albumul din față și mă uit pe partea dreaptă a paginii. Privesc țintă fotografia din colțul de jos. Numele scris dedesubt, cu litere groase de tipar.

Marcus Hunt.

Oh, Dumnezeule, este gardianul Hunt.

Nu l-aș fi recunoscut niciodată dacă n-aș fi știut că el este. Pe atunci avea păr – subțire și auriu, ca puful de pe un pui de găină. Mi-l amintesc vag, parcă era un băiat înalt și deșirat, cu ochelari groși.

De ce nu mi-a spus Hunt că am fost în același an la liceu?

Bat cu arătătorul în fotografie.

— Tim, tu ți-l amintești pe tipul ăsta?

— Da. Mark Hunt. Mi-l amintesc.

Clatin din cap.

— Mi-e cam dificil să mi-l amintesc.

— Era cam ciudățel.

Tim coboară vocea până când abia dacă aud ce-mi zice.

— Niște jucători de fotbal pe care s-ar putea să-i fi cunoscut l-au bătut odată până l-au băgat în spital.

Și, dintr-odată, totul are sens. De ce-l urăște Hunt atât de tare pe Shane. De ce și-a făcut o cauză din a-l tortura.

Nemernicul ăla m-a mințit. Și am de gând să mă asigur că o să știe că știu ce face.

CAPITOLUL 31

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Kayla e moartă.

Este evident – îmi dau seama imediat de asta. O știu înainte ca Tim să meargă să-i ia pulsul cu mâna tremurândă și strângând zdravăn bâta în cealaltă. O știu înainte ca Chelsea să se prăbușească la pământ, îngenunchind cu fața aproape lipită de podea. Simt că-mi vine să fac același lucru.

Stăpânește-te. Trebuie să te stăpânești, Brooke.

Tim se îndepărtează de cadavrul Kaylei. Arată și mai tulburat decât atunci când l-am descoperit pe Brandon. Până la urmă, acum câteva ore se săruta cu fata asta. Chiar trebuie să fie șocant.

Iar situația e diferită. Când l-am găsit pe Brandon mort în afara casei, părea posibil ca prin zonă să fi trecut vreun psihopat oarecare cu care Brandon să se fi încăierat, poate, din cauză că așa era el. Dar aici e altceva. Kayla se afla *în casă*. Ceea ce înseamnă că oricine a ucis-o s-a aflat înăuntru.

Și că probabil se află încă aici.

— Tu!

Shane îl arată cu degetul pe Tim.

— Tu ai făcut asta!

— Eu?

Tim duce mâinile la piept.

— Ai luat-o razna?

— Tu ai rămas singur când fetele au ieșit din casă și eu m-am dus să prind semnal la telefonul mobil, spune Shane cu voce răgușită. Tu ești *singurul* care a avut ocazia să facă asta. Tu ai fost.

Este foarte corect ce spune. Tim e singurul care a avut ocazia. Însă n-ar putea fi el. Nu Tim. Niciodată. Mai degrabă aș putea crede că eu însămi am ucis-o pe Kayla.

— De ce-aș fi făcut una ca asta? ripostează Tim.

— Nu știu. Pentru că ești nebun de legat? continuă Shane. Poate te-o fi respins și te-ai enervat.

— E absolut ridicol! se răstește Tim, cu ochii ieșiți din orbite. Și tu ai fost singur afară în tot timpul ăla. Poate că tu ai făcut-o! Ai intrat în casă pe fereastră și ai înjunghiat-o, în timp ce eram cu toții la parter.

— Hai, las-o – suntem la etaj. Cine crezi că sunt, Omul Păianjen?

Din nou foarte corect.

Tim face un pas către Shane, ridicând bâta în aer.

— Nu știu cum mama dracului ai făcut-o. Poate ai avut o scară – habar n-am. Dar n-am făcut-o eu, nici Chelsea și nici Brooke. Așa că tu trebuie să fi fost.

— Ai grijă, Reese.

În vocea lui Shane se distinge un ton amenințător.

— Ar fi bine să te gândești serios înainte să te repezi cu chestia aia la mine.

— O s-o fac dacă-mi dai motive.

Inima îmi bubuie nebunește în piept. Întorc capul spre Chelsea, care a reușit să se pună pe picioare. Schimbăm câteva priviri în întuneric. Nu știu ce urmează să se întâmple, dar o să fie ceva nasol. Încerc să-mi dau seama ce aș putea spune ca să pun ordine în lucruri, dar s-a ajuns deja prea departe.

— Brooke.

Vocea lui Tim mă smulge din gânduri.

— Tu mă crezi, nu? N-aș face rău nimănui. Shane… El trebuie să fi făcut asta.

Shane întoarce capul către mine.

— Brooke, doar nu m-oi crede în stare să ucid pe cineva. Tim a fost ăla care a rămas în casă!

Deschid gura, chiar dacă nu știu ce urmează să zic. Însă înainte de a spune ceva greșit, o mână mă prinde de braț. Este Chelsea.

— Puteți să vă duceți dracului amândoi! scuipă ea vorbele către băieți. Haide, Brooke.

O las pe Chelsea să mă tragă afară din cameră, în timp ce Shane și Tim se holbează la noi. Mă trage spre dormitorul lui Shane și trântește ușa în

spatele nostru, apoi se sprijină cu toată greutatea în ea pentru o clipă, respirând greu.

— Nu știu cine a ucis-o, spune ea încercând să-și alunge lacrimile. Dar categoric a fost unul dintre ei. O să stăm aici până când vine cineva după noi. Ajută-mă să baricadez ușa.

Mă uit spre ușă, neștiind ce ar trebui să fac în continuare. Chelsea are dreptate. Nu mai este altcineva în casă în afară de noi, ceea ce înseamnă că Tim sau Shane trebuie s-o fi ucis pe Kayla. Ceea ce înseamnă că singura cale de a fi în siguranță este să stăm departe de ei.

Dar mai înseamnă și că unul dintre ei nu *este* criminalul. Și că, efectiv, l-am lăsat pe omul ăla singur cu ucigașul.

— Chelsea, încep eu.

— Brooke! răspunde ea cu voce sugrumată. Vrei să apuci dimineața sau nu?

Vreau să apuc dimineața. Sigur că vreau. Dar așa a vrut și Kayla și s-a baricadat și ea în cameră. Iar acum e moartă.

Totuși, o să urmez planul ăsta, ca să-i fac pe plac lui Chelsea. Biblioteca lui Shane este prea grea ca să poată fi mutată, așa că ne apucăm să construim un zid de cărți în fața ușii. În realitate, nu sunt convinsă că băieții n-ar putea trece cu ușurință de el, dar e mai bun decât nimic.

La un moment dat auzim o bătaie în ușă.

— Brooke? Chelsea?

Este vocea lui Shane.

— Cară-te de-aici! urlă Chelsea. Nu ieșim până dimineață!

Nu prea știu în ce fel o să funcționeze planul ăsta. Amândouă telefoanele noastre sunt la parter, așa că, dacă unul dintre băieți chiar vrea să ne ucidă, tot o s-o poate face în zori, îndată ce ieșim din cameră.

— Haideți, fetelor – e o nebunie! strigă Shane prin ușă. Ieșiți de-acolo. Suntem mai în siguranță dacă rămânem împreună.

— Nu ieșim deloc, Shane.

Chelsea își încrucișează brațele la piept.

— Îți pierzi vremea.

Cu toate astea, o parte din mine știe că el are dreptate. Am putea fi mai în siguranță dacă stăm toți patru împreună. La urma urmei, criminalul nu ne poate răpune pe toți deodată. Singura lui șansă este să ne doboare unul câte unul.

— Brooke?

De data asta, este vocea lui Tim.

— Ești bine?

Lipesc degetele de tăblia ușii.

— Da. Sunt bine.

Tace pentru o clipă.

— Cred că ar trebui să rămâneți în cameră. Amândouă.

Este ceva în felul în care o spune – un tremur în voce – care mă face să mă îndepărtez de ușă, cu mâinile tremurând. Tim are dreptate. Trebuie să rămânem în camera asta pentru restul nopții.

Este singura noastră șansă.

CAPITOLUL 32

ÎN PREZENT

Dimineața, la serviciu, Marcus Hunt mă întâmpină cu o cană de cafea.

A devenit un obicei al nostru. Înainte de a-mi aduce primul pacient, trece pe la cabinetul medical cu o cană de cafea fierbinte, pentru mine. Nu e nimic deosebit. Doar o cafea din termosul pe care-l au ei în sala de pauză a gardienilor. Însă e frumos din partea lui și o cană cu cafea e mereu de apreciat dimineața, la prima oră.

Mama ar spune că băieții nu fac niciun gest frumos pentru tine dacă nu așteaptă ceva la schimb. Desigur, ea nu se mai află prin preajmă ca să-mi țină predici, dar poate că în cazul ăsta ar avea un pic de dreptate. M-am gândit la un mod de a-i spune lui Hunt mai pe ocolite că am un iubit.

Însă astăzi sunt prea enervată ca să mai am timp și de politeţuri, și să-i cruț sentimentele.

— Uite aici lapte și zahăr.

Hunt are cana cu cafea în mâna stângă, iar în dreapta ține câteva pachețele de zahăr și câteva cutiuțe cu lapte.

— Știu că-ți place să ți-o prepari singură.

Îmi dreg vocea.

— Putem vorbi un minut? *Singuri.*

Lui Hunt i se luminează ochii.

— Desigur, Brooke.

Minunat. Crede c-o să mă giugiulesc cu el.

Intrăm în cabinetul medical și închid ușa după noi. O voce din fundul minții îmi spune că s-ar putea să nu fie cea mai bună idee să rămân singură cu tipul ăsta, mai ales că am de gând să-l înfrunt, dar nu putem avea această conversație pe culoar. Din păcate, asta îi alimentează clar ideea că sunt topită după el.

— Marcus, încep cu voce joasă. De ce nu mi-ai spus că ai fost cu mine în an la liceu?

Încremenește cu gura căscată, incapabil să rostească vreun cuvânt.

— Să nu spui că n-ai fost. M-am uitat prin album și ți-am văzut poza. Ai fost cu mine în an. Trebuie să fi știut încă din prima zi cine sunt.

Dă să spună ceva, așa că adaug:

— Să nu minți.

— Bine.

Umerii i se prăbușesc ușor.

— Da, m-am prins imediat. Adică e destul de greu s-o uiți pe fata care aproape a fost ucisă de iubitul ei, în ultimul an de liceu.

— De asemenea, nu ai pomenit niciodată de bătaia pe care-ai încasat-o de la Shane și amicii lui.

Îmi încrucișez brațele peste piept.

— Că te-au băgat în *spital*. Și că de atunci nutrești o ură nedomolită împotriva lui, iar acum îl faci să plătească pentru ce ți-a făcut și el ție.

— Asta, spune Hunt, e o exagerare.

— Serios? Spune-mi ce a făcut aici, în pușcărie, ca să merite un asemenea tratament din partea ta.

Pe chipul lui Hunt trece o umbră întunecată.

— Nu trebuie *să facă* nimic aici. Știu deja ce fel de persoană este. E genul care m-ar lovi în coaste râzând de suferința mea.

Îl văd cum strânge pumnii.

— Știi și tu de ce este capabil omul ăsta, Brooke. Nu înțeleg de ce-l aperi.

Observația lui e foarte corectă. Ar trebui să-l urăsc pe Shane. Ar trebui să fiu mulțumită să-l văd închis aici, cu mâinile și picioarele încătușate. Ar trebui să vreau să-l văd suferind după ce am trecut prin ce-am trecut din cauza lui.

Însă de când l-am văzut zăcând pe patul ăla de infirmerie, toată furia pe care-o simțeam împotriva lui parcă s-a evaporat complet. Poate din cauză că este tatăl băiatului meu. Sau poate c-o fi din alt motiv.

Când am depus mărturie împotriva lui Shane, eram foarte sigură că el a încercat să mă sugrume cu lanțul de la gât, că el a încercat să mă omoare. Însă cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devin mai puțin sigură. În noaptea aia s-a întâmplat ceva ce-mi scapă. Un mic detaliu pe care l-am trecut cu vederea.

Sunt sigură de asta.

Hunt se apleacă spre mine – cam prea aproape.

— Aş putea să-l fac să plătească zdravăn pentru ce a încercat să-ţi facă. Nimeni de afară nu dă nici doi bani pe el. O să-i fac orice-mi ceri. Pot să-l arunc în carceră săptămâni întregi – sau luni. Pot să pun să-l bată atât de rău, încât să nu mai poată *să meargă* în veci. Doar să zici.

Îmi face cu ochiul.

— Nelson crede că-l torturez, dar habar n-are el.

Mi se strânge inima.

— Nu vreau să faci asta.

— Ce anume?

— *Nimic* din toate astea.

Îmi înghit un nod din gât.

— Vreau… vreau să-l laşi în pace pe Shane.

— Poftim?

— Trebuie să încetezi.

Ridic vocea, încercând să par mai încrezătoare decât mă simt.

— Trebuie să-l tratezi ca pe o fiinţă umană. Şi să începi s-o faci *chiar de-acum.*

Înclină capul într-o parte.

— Nu cred că eşti în poziţia să-mi dai mie ordine. Tu eşti aia care ţi-ai luat job în locul unde e deţinut bărbatul care a încercat să te ucidă. Ce crezi c-ar zice Dorothy dacă ar afla de asta?

Uau, încă un punct de vedere foarte pertinent. Tipul ăsta e pe cai mari.

— De fapt, spune el, dacă vrei să-ţi păstrezi jobul, poate ar trebui să-ţi faci niţel timp să ieşi cu mine la un pahar după serviciu.

Ridic bărbia la el.

— Nu pot, am un iubit.

— Te referi la Tim Reese?

Hunt râde când îmi vede expresia de şoc de pe faţă.

— Haide, tipul ăla e în fiecare seară la tine acasă. Nu trebuie să fii Sherlock Holmes.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Dintr-odată îmi pare foarte rău că am deschis discuţia asta. Şi îmi pare şi mai rău că sunt singură cu el în cabinet.

— M-ai spionat?

Ridică din umeri.

— Am trecut de câteva ori pe lângă casa ta. L-am recunoscut pe Tim din liceu. O alegere plicticoasă, dar sigură. De asemenea…

Zâmbește, dezvelindu-și dinții ușor îngălbeniți.

— Mi s-a părut foarte interesant faptul că ai un copil în clasa a cincea. Ești cam tânără pentru un copil de vârsta asta, nu? Cu cine te vedeai acum zece ani, oare?

Oh, nu. Nu, nu, nu…

— Fac pariu că Nelson ar fi *foarte* interesat să audă povestea, rostește el gânditor. Ba chiar mi-ar plăcea să-i văd fața când află, înțelegi?

— Te rog, nu-i spune, suspin eu. Te rog.

Hunt îmi aruncă un zâmbet de-mi vine să-i trag un pumn în nas.

— Nu te teme, Brooke, spune el. Secretele tale sunt în siguranță cu mine. Dar ai putea să fii și tu un pic mai drăguță și să te porți mai frumos. Pentru început, ai putea să-mi aduci *tu mie* cafeaua în fiecare dimineață.

— Bine, mă răstesc eu.

Îmi aruncă o privire lungă și mă pregătesc mental și pentru ale cereri. Dar acestea nu vin. Hunt se mulțumește doar să dea din cap spre mine.

— Ce păcat, Brooke, murmură el. Și toate astea pentru gunoiul ăla.

Cu aceste cuvinte, deschide violent ușa cabinetului și iese furtunos.

CAPITOLUL 33

Obiectivul meu zilnic este să-l fac pe gardianul Steve Benton să zâmbească.

La Benton mă opresc prima dată dimineaţa, când intru în penitenciar. Nu pot spune că nu mai simt deloc o mică tresărire de spaimă ori de câte ori trec prin curtea puşcăriei, cu turnurile de observaţie ale gardienilor aliniate pe lângă gard.

Nu i-am văzut niciodată pe paznicii de sus cu arme, dar ştiu că sunt acolo. Gata să tragă, dacă e nevoie.

Însă după ce intru încep aceeaşi rutină de fiecare zi. Trec de sala de aşteptare, unde Jan, de la recepţie, mă cunoaşte deja şi apasă imediat butonul ca să-mi deschidă poarta din zăbrele, făcându-mi semn cu mâna să intru – abia dacă mai tresar când şi când la auzul zgomotului aceluia. Iar următoarea oprire este la controlul de securitate efectuat de gardianul Benton.

— Bună dimineaţa! ciripesc eu aşezând geanta pe masa din faţa lui, ca să trec prin detectorul de metal. Ce mai faci?

Benton mârâie:

— Bine. Tu?

— Oh, ca de obicei.

Trec prin detectorul de metal ţinându-mi respiraţia, aşa cum fac de fiecare dată. Nu are niciun sens, dar mi-a intrat în reflex.

— Ieri m-a vizitat domnul Barrett – îl ştii, tipul care era prof de engleză pe când era în libertate? Mare cuceritor mai e.

Ridică privirea spre mine, cu un oarecare interes.

— Oh, serios?

Dau din cap.

— Mi-a zis că vrea să se însoare cu mine după ce iese de-aici.

— Aşa a zis?

— Da, însă din nefericire nu poţi face propuneri cât eşti la popreală[2].

E o glumă de doi lei. Însă, într-o oarecare măsură, e adevărat – domnul Barrett *era* profesor de engleză şi a flirtat cu neruşinare. Dar gluma asta răsuflată de pe vremea lu' mamaie a fost numai şi numai spre amuzamentul lui Benton – şi merită când văd cum buzele îi tresar un pic. *Aproape* un zâmbet. O să o consider o victorie şi salt un pic în mers când pornesc pe culoar spre cabinetul/biroul meu.

Asta până când dau cu ochii de Dorothy, care mă aşteaptă la intrare, cu braţele ei cărnoase încrucişate la piept.

Minunat! Acum ce mai e?

— Brooke, spune cu asprime. Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

Mă uit la ceas.

— În scurt timp am consultaţii.

— N-aş vrea să stăm de vorbă aici. Hai în biroul meu.

Îndoaie degetul spre mine şi o urmez fără o vorbă spre birou. Am fi putut discuta în cabinet, unde aş fi fost oarecum pe teritoriul meu. În schimb, Dorothy o să stea aşezată la ea la birou, iar eu pe taburetul din faţa lui, ceea ce o să mă facă să mă simt ca un copil mustrat de director. Îmi muncesc creierul să-mi dau seama ce-aş fi putut face de-a supărat-o aşa tare. Dar, cinstit vorbind, ar putea fi orice. Nu e nevoie de prea mult ca s-o scoţi din fire – până acum m-am străduit cât am putut să nu-i stau în cale.

Dorothy îşi aranjează scaunul ergonomic din piele, sfredelindu-mă cu privirea.

— În dimineaţa asta am avut o livrare. O saltea care reduce presiunea.

În ciuda situaţiei, simt o tresărire de bucurie. Au trecut săptămâni întregi de când am completat formularele date de gardianul Hunt şi, după câteva convorbiri telefonice absolut frustrante, cam începusem să-mi pierd speranţa.

— A venit salteaua pentru domnul Carpenter?

— Brooke.

O văd cum buzele i se strâng într-o linie dreaptă şi subţire.

— Ţi-am spus deja că nu avem resursele necesare pentru a asigura fiecărui deţinut o saltea moale, special personalizată. O să falimentezi închisoarea.

— Domnul Carpenter nu este orice deţinut. Este paraplegic şi are la sacrum o escară de decubit nevindecabilă. Salteaua aia e tratament medical.

— O saltea confortabilă *nu* este tratament medical.

Când am început munca aici, mi s-a părut că Dorothy îmi era cunoscută de undeva. Brusc, îmi dau seama de cine-mi amintește – de *mama*. În timp ce mă holbez peste masă la chipul ei pătrățos și la bărbia bronzată, ușor ridicată în aer, nu mă pot abține să nu-mi amintesc felul în care mama mă ținea din scurt permanent. Întotdeauna considera că știe mai bine decât mine și nu suporta s-o contrazic vreodată – se făcea ca ea sau nu se făcea deloc.

Nu se poate să-ți pui problema să păstrezi copilul monstrului ăla. N-o să îngădui așa ceva.

Însă eu am păstrat copilul. De data aia, n-am mai lăsat-o să mă preseze cum voia. Și n-o s-o mai las nici pe Dorothy s-o facă. M-am săturat să fiu permanent victimă.

— Este o saltea care reduce presiunea.

O privesc țintă, fără să clipesc.

— Fără salteaua aia, sunt sigură că va sfârși la spital și poate chiar va fi nevoie de o operație pentru remedierea problemei.

Dorothy pufnește.

— Ia, te rog, nu mai fi așa dramatică. Cât a trecut de când ți-ai terminat școala? Cinci minute? Când o să ai vechimea mea, o să știi ce le trebuie pacienților, nu ce își *doresc* și-atât.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Strâng pumn mâna dreaptă și trebuie să mi-o îndes între genunchi. Serios, sunt șocată că nu și-a încasat-o până acum de la vreun deținut. Sau poate că și-a încasat-o. Și dacă s-a întâmplat vreodată, tare mult mi-ar fi plăcut să fi fost și eu prezentă.

— Ascultă, Dorothy, poate că n-oi fi eu atât de experimentată ca tine, dar știu destule încât să-mi dau seama că domnul Carpenter are o serioasă ulcerație de presiune care o să se agraveze tot mai mult dacă n-o tratăm corect. I-am comandat salteaua și, dacă n-o să-i permiți să și-o primească, o să sun la publicațiile locale și o să le zic cum sunt privați deținuții din pușcăria noastră de îngrijirea medicală necesară.

Dorothy rămâne cu gura căscată.

— Mă *amenințI?*

— Nici vorbă. Pur și simplu pledez pentru ca pacienții mei să primească îngrijiri adecvate. Dacă nu ești de acord cu mine, atunci poate reușești să le explici și ziariștilor de ce.

— Brooke…

— De asemenea, adaug eu, e nevoie să aduci lidocainã în stocul de medicamente al farmaciei. Nu mai cos pe nimeni fără anestezic. Este inuman. Data viitoare când nu găsesc lidocainã, îl trimit pe deținut la camera de gardă și poate îți convine mai mult costul transportului.

Acum pare că Dorothy este cea care ar vrea să mă pocnească *pe mine.* Văd cum a încleștat maxilarul și încearcă să se decidă dacă merită sau nu să se certe cu mine pe tema asta. Nu-i place ideea că este presată de o asistentă de douăzeci și ceva de ani. Dar își dă și ea seama că am dreptate. N-ar putea în veci să-și justifice purtarea în fața jurnaliștilor sau, și mai rău, într-o sală de judecată, în cazul în care starea de sănătate a lui Malcolm Carpenter se deteriorează.

— Salteaua a sosit deja, spune ea într-un final. Presupun că nu-i nicio problemă s-o păstreze. De data *asta.*

Încearcă să salveze aparențele. Nu vrea să recunoască, dar eu am câștigat disputa asta. O s-o las să pice cum vrea ea. Însă voi continua să pledez pentru pacienții mei. Sunt ființe umane și merită să fie tratați astfel, orice-ar crede Dorothy.

CAPITOLUL 34

Astăzi e ziua mea.

Comparativ cu anul trecut, acum am mult mai multe de sărbătorit. Anul trecut locuiam într-un apartament cu două camere unde fiul meu dormea pe un pat de o persoană pus în living, iar proprietarul tocmai ne mărise chiria cu încă două sute de dolari pe lună. Nu mai ieșisem de doi ani la o întâlnire. Josh venea în fiecare zi acasă în lacrimi, din cauza copiilor care-l agresau și-l hărțuiau la școală. Aveam o bonă care în cea mai mare parte a timpului nu venea și mă făcea să întârzii la turele de la urgență. Și chiar dacă părinții mei erau în viață, nu mai vorbisem cu ei de ani întregi.

Anul acesta, Josh este fericit la noua școală. Avem o casă mare unde să locuim și unde fiecare are camera lui. Și, desigur, mai e și Tim, cu care sunt într-o relație de doar o lună, însă încep să cred că mă îndrăgostesc cu adevărat de el.

În seara asta petrec ceva mai mult timp ca să mă pregătesc. Tim mă scoate la cină, ieșim doar noi doi. Plănuisem să-l iau și pe Josh, dar când i-am pomenit lui Margie de asta, s-a arătat de-a dreptul oripilată.

Trebuie să petreceți și voi o seară între adulți, a insistat ea. Așa că urmează să vină să stea cu Josh, pentru ca Tim să mă ducă la un restaurant drăguț.

Când mă uit în oglinda de mărime naturală din dormitorul meu, îmi place ce văd. Port o rochiță neagră care îmi face sânii să pară mai mari, asortată cu niște pantofi negri cu toc mic și ascuțit. Nu mi-am mai prins părul, care îmi atârnă pe umeri în valuri întunecate, mătăsoase. Iar când cobor la parter și mă vede Josh, face ochii cât cepele.

— Mamă, spune el, arăți grozav.

Vrea să-mi facă un compliment, dar faptul că pare atât de șocat mă face să mă întreb cum crede că arăt în restul timpului.

— Mulțumesc.

Lasă jos controlerul de la Nintendo și mă privește întrebător.

— Ieșim la cină?

Mă aşez lângă el pe canapea, trăgându-mă de tivul rochiei.

— De fapt, o să vină Margie să stea cu tine. În seara asta ieşim doar eu şi Tim.

— Oh.

Pare nedumerit.

— Deci Tim e iubitul tău?

Ştiam că până la urmă va veni şi această întrebare. Eu şi Tim ne-am purtat cu mare grijă în preajma lui Josh, ca să nu-şi dea seama că formăm un cuplu. Tim a rămas de câteva ori peste noapte, dar şi-a pus alarma telefonului la şase dimineaţa, ca să poată ieşi din casă înainte să se trezească Josh. Însă era inevitabil ca până la urmă băiatul să nu-şi dea seama de ce se întâmplă. Şi îi datorez adevărul.

— Da, este iubitul meu. Eşti OK cu asta?

Josh ezită, gândindu-se un pic.

— Da, e OK. Tim e de treabă.

— Mă bucur să aud.

— Şi pe deasupra mai este şi director adjunct la şcoală, deci pot să scap cu chestii dacă e iubitul tău.

Izbucnesc în râs. Josh este probabil cel mai cuminte elev care a existat vreodată şi mă îndoiesc că va face vreodată o năzbâtie mai mare decât, habar n-am, să citească o carte pe sub bancă în timpul orei de film de la şcoală.

Spre deosebire de tatăl lui.

Se aude soneria şi mă reped să răspund. Era o şansă de cincizeci la sută să fie Margie, dar mă bucur să-l văd pe Tim în prag. Poartă o jachetă gri-închis şi o cămaşă albastră, cu cravată. Arată dureros de bine şi tot ce pot face este să mă holbez la el. Până când nu-l aud cum fluieră uşor, abia dacă observ că şi el mă priveşte la fel.

— Fir-ar! O să-mi provoci un atac de cord, Brooke.

Se apleacă să mă sărute, dar n-are timp s-o facă fiindcă auzim paşii lui Josh alergând spre noi. Tim se trage în spate chiar când Josh îşi face apariţia în hol, arătând cu degetul spre el.

— Eşti iubitul mamei, declară solemn fiul meu.

Tim se uită la mine cu sprâncenele ridicate, aşa că dau din cap.

— M-a întrebat, îi explic eu, apoi adaug: Zice că eşti tare.

— Uau, Josh, sunt onorat.

Tim își pune palma pe piept.

— Asta s-ar putea să fie prima dată când cineva a zis despre mine că sunt tare.

Josh chicotește. Tim îmi ia mâna într-a lui. Nu știu dacă o să ne dorim să fim super-afectuoși unul cu altul în prezența lui Josh, însă cred că ținutul de mână este în regulă.

— Așadar, spune Tim, am în buzunar cadoul pentru aniversarea ta. Îl vrei acum sau mai târziu?

Îi fac cu ochiul.

— Îmi vreau cadoul imediat, te rog.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Josh nu pare interesat de un cadou care nu e pentru el, așa că se întoarce în living să se joace cu Nintendo, în timp ce eu și Tom ne îndreptăm spre masa din bucătărie. Mă așez lângă el; bagă mâna în buzunarul hainei și scoate o cutiuță dreptunghiulară, albastră, în care e limpede că se află o bijuterie.

— Sper că n-ai cheltuit prea mult, mi-o ia gura pe dinainte.

Poate n-ar fi trebuit să spun asta, dar Tim nu poate să câștige cine știe ca profesor de gimnaziu. Nu vreau să cheltuiască o grămadă de bani cu mine.

— O meriți.

Pune o mână peste a mea și mă privește în ochi.

— Dar nu, n-am cheltuit o avere. E ceva special – cred că o să-ți placă mult.

— Știu că o să-mi placă.

Înainte, Tim era foarte atent când îmi oferea cadouri. Sunt convinsă că orice mi-ar fi luat este minunat. Deschid ușurel capacul – în cutie stă cuibărit un lănțișor de aur, odihnindu-se pe un pătrățel de postav. Ridic lănțișorul până când zăresc pandantivul ce atârnă pe el.

Este un fulg de nea.

Arunc lănțișorul de parcă ar fi făcut din acid. Cred că o să mi se facă rău. Este același lănțișor cu un pandantiv în formă de fulg de nea pe care-l purtam cu ani în urmă. Același gen de lănțișor cu pandantiv în formă de fulg de nea cu care Shane a încercat să mă sugrume în urmă cu peste zece ani.

Sar atât de repede de la masă, încât scaunul de sub mine se dezechilibrează și se clatină pe picioare. Simt cum mi se îngustează gâtlejul. Colierul ăla seamănă atât de mult cu cel pe care-l aveam cândva.

Tim sare și el de pe scaun.

— Brooke? Ce s-a întâmplat?

— Cum poți să-mi aduci așa ceva? strig eu.

— Nu… nu înțeleg.

Se încruntă, iar fruntea i se face numai cute.

— Este același gen de lănțișor pe care ți l-am cumpărat când ai împlinit zece ani. Nu te-am văzut purtându-l, așa încât mi-am închipuit că l-ai pierdut. Și apoi l-am văzut pe ăsta la târgul de vechituri luna trecută, așa că am…

— Shane a încercat să mă sugrume cu lănțișorul ăla!

Tim pare uluit.

— Pe bune? Credeam că a încercat cu… cu mâinile…

Respirația mi se accelerează. Mult prea mult.

— Nu, s-a folosit de lănțișor. De lănțișorul *ăla*!

— Îmi pare atât de rău, Brooke. Nu mi-am dat seama că…

Se întinde să mă ia în brațe, dar mă smucesc și apoi mă reped spre baie. Înainte să apuce să mă prindă din urmă, trântesc ușa după mine. Și o încui. Am nevoie de o clipă ca să mă adun.

Singură în baie, mă privesc în oglindă. M-am machiat pentru întâlnirea noastră din această seară, dar privindu-mă acum nici nu ți-ai da seama. Am pălit ca o coală de hârtie și cearcănele vineții de sub ochi sunt mai vizibile ca oricând.

Cum a putut Tim să uite de colier? Am depus mărturie în timpul procesului lui Shane despre cum a încercat să mă stranguleze cu el. Tim era și el în sala de judecată, îmi amintesc asta, fiindcă, ori de câte ori mă simțeam neliniștită în timpul depoziției, mă uitam la el și mă simțeam mai puțin singură. La urma urmei, și el fusese acolo în noaptea aceea.

Cum ar fi putut să uite vreodată că lănțișorul acela cu pandantiv în formă de fulg de nea aproape că m-a ucis?

Ține-te departe de Tim Reese. E periculos.

OK, trebuie să mă liniștesc. Tim mi-a auzit mărturia, dar în ultimii zece ani el n-a avut coșmaruri cu un lănțișor cu pandantiv în formă de fulg de nea. Așa că este de înțeles că a uitat acest detaliu minor. Și categoric are mai mult sens decât varianta că mi l-a cumpărat intenționat, ca să mă înfricoșeze și să mă facă să-mi ies din minți.

— Brooke?

Tim bate uşurel în uşa băii.

— Eşti bine?

Trag adânc aer în piept, apoi îl expir încet. Nu pot petrece restul serii în baia asta. Trebuie să ies.

Deschid uşa. Tim stă în faţa mea şi pare foarte afectat – aproape la fel de mult ca mine.

— Îmi pare rău, Brooke, spune el. Sunt atât de idiot. Am uitat complet de asta.

— Este în regulă, zic eu, cu toate că nu prea este.

— O să-ţi aduc alt cadou, promite el. Ceva mult mai potrivit.

Întinde braţele şi-l las fără tragere de inimă să mă îmbrăţişeze. După câteva secunde, mă topesc la pieptul lui.

— Sper că n-am stricat seara, îmi murmură la ureche.

— N-ai stricat-o.

Nu pot lăsa treaba asta să mă supere. Nu încerca decât să fie sentimental şi să-mi aducă un dar care credea c-o să-mi placă mult. Habar nu avea că voi reacţiona aşa. Trebuie să-mi scot asta din cap şi să mă bucur de seara petrecută împreună.

CAPITOLUL 35

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Până când nu-i auzim pe Tim şi Shane îndepărtându-se pe scări spre parter, respiraţiile nu ni se liniştesc. Două seturi de paşi, sunând la fel. Ceea ce înseamnă că sunt amândoi încă în viaţă.

— Trebuie să găsim o armă.

Chelsea scotoceşte pe nevăzute în sertarul biroului lui Shane. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la bâta pe care Tim o mânuia ca pe o armă.

— Fiindcă, până la urmă, tot va trebui să ieşim de-aici.

Mă prăbuşesc pe patul unde, ceva mai devreme, fusesem dezvirginată de Shane. Oare cât trecuse de-atunci, câteva ore? Părea că s-a întâmplat în altă viaţă. Când îmi duc degetele la buze, încă simt gustul lui, încă am în nări mirosul de lemn de santal al aftershave-ului său.

Ar trebui s-o ajut pe Chelsea să caute o armă. Are dreptate – nu e bine să stăm aici degeaba, frământându-ne degetele. Însă nu mă pot abţine. Gândurile mi se învârtesc necontenit în minte.

— Chiar crezi că unul dintre ei ar putea fi criminalul? răbufnesc în cele din urmă.

Chelsea se opreşte din căutare. Se îndreaptă de spate.

— Oh, Brooke…

Se aşază lângă mine pe pat şi mă ia de umeri. Şi, pentru prima dată în seara aceea, izbucnesc în lacrimi. Toate cele întâmplate mă copleşesc dintr-odată. Brandon e mort. Kayla e moartă. Şi unul dintre cei doi băieţi de care-mi pasă cel mai mult pe lumea asta este autorul crimelor.

Iar eu nu ştiu care.

— N-ar fi putut s-o facă ei, suspin pe înfundate. Niciunul dintre ei. Nu e posibil aşa ceva.

Ridic ochii spre Chelsea.

— Nu-i aşa?

— Oh, Brooke…

Mă strânge de umeri, trăgându-mă mai aproape de tricoul ei ud și pătat de sânge.

— Știu că Shane e iubitul tău, iar de Tim te leagă multe, dar uite ce s-a întâmplat. Nu mai e nimeni aici. Trebuie să fie unul dintre ei.

Îmi frec nasul din care îmi curg mucii.

— Și care… care crezi că este?

Chelsea tace câteva secunde.

— Nu știu.

— Ba da, știi. Doar că nu vrei să-mi zici.

Chelsea lasă să-i scape un oftat prelung.

— Bine. Tim este.

Ridic ochii, surprinsă. Nu asta credeam că va spune.

— Tim? Dar…

— Are cel mai mult sens așa, Brooke.

Își dă după ureche o șuviță din părul ud.

— Shane are dreptate – Tim e singurul care a avut când să urce aici și s-o facă. Și el a fost cel care s-a giugiulit cu Kayla toată noaptea. Shane aproape că nici n-o cunoștea.

— Dar…

Dar nu poate fi Tim. Nu primul meu prieten cel mai bun. Cel cu care m-am sărutat prima dată. Băiatul pe care-l cunosc de când mă știu, care ar face orice pentru mine. Îmi ating colierul cu pandantiv în formă de fulg de nea, amintindu-mi cât de bucuros era când am deschis cutiuța.

— Și se întâlnea cu Tracy Gifford, îmi amintește ea. Cu asta cum rămâne? S-a întâlnit de mai multe ori cu fata aia care a fost găsită ucisă și consideră că nu trebuie să spună nimănui? E al dracului de suspect, Brooke.

— Știu, dar…

— În plus, mai e și *frustrat,* adaugă Chelsea. Pentru că tu te-ai cuplat cu Shane și, firește, te vrea pentru el.

Întorc iute capul ca să mă uit la ea.

— Ce zici tu acolo?

Lasă să-i scape un oftat dramatic, care durează vreo câteva secunde.

— Haide, *zău,* Brooke. Trebuie să-ți fi dat și tu seama că Tim e mort după tine.

Pufnesc.

— Ba nu e. Suntem *prieteni.*

— Exact. Tu îl priveşti ca pe un prieten, iar el e îndrăgostit lulea de tine.

Lasă capul într-o parte.

— Eram sigură că ştii. Chiar nu ţi-ai dat seama?

Duc iar mâna spre pandantivul de la gât, pe care-l ating cu degete tremurătoare. Oare Chelsea are dreptate? Întotdeauna am crezut că eu şi Tim vedem în acelaşi fel relaţia noastră. Adică, da, în copilărie vorbea despre cum o să ne căsătorim. Dar eram *copii.*

Şi da, ne-am sărutat atunci. Dar n-a fost decât o dată, chiar dacă a durat douăzeci de minute. Şi nu făceam altceva decât *să exersăm.* Doar nu se punea problema să însemne ceva…

Oh, Doamne!

Chelsea are dreptate.

Tim e îndrăgostit de mine.

CAPITOLUL 36

ÎN PREZENT

— OK, spune Tim, o să vreau să dai o notă acestei aniversări comparativ cu alte aniversări ale tale.

Ne aflăm în mașină, pe drumul de întoarcere de la restaurant. După criza pe care am făcut-o în legătură cu lănțișorul cu pandantiv în formă de fulg de nea, până la urmă ne-am simțit minunat. A fost drăguț să ieșim singuri, doar noi doi. Am putut fi cât de afectuoși ne-am dorit, fără să ne speriem mereu că ne-ar putea vedea Josh. Iar Tim este *foarte* afectuos. Mai ales după un pahar de vin.

— Să-i dau o notă pe o scală de la unu la zece? îl întreb.

E dificil să-mi înving obiceiul de la școala de asistente, când evaluam totul pe baza scalei de măsurare a durerii.

— Nu.

Râde la mine, căci tocmai ne-am oprit la un semafor.

— Vreau s-o notezi comparativ cu alte aniversări. De exemplu, vorbim de top cinci…?

— Top zece, îi răspund.

— Top zece!

Pare de-a dreptul ofensat.

— Ți-am *zis* că trebuia să luăm homar. Asta ne-ar fi dus categoric în top cinci.

Încep să râd.

— Încetează – puiul ăla a fost grozav.

— Pur și simplu simt că…

Pornește de la semafor și își lasă delicat mâna dreaptă pe genunchiul meu.

— Adică na, nu-ți amintești primele, să zicem, cinci aniversări. Așa că top zece nu e *chiar așa* grozav.

— E destul de bine.

— Ei bine, poate reușesc să mai fac ceva pentru tine în seara asta care să mă ducă în top cinci…

— Poate reușești…

Cu toate că adevăratul motiv pentru care nu putem ajunge în top cinci cu seara asta nu are nimic de-a face nici cu cina, care a fost delicioasă, nici cu ce ar putea face el în dormitor la noapte, deși sunt sigură că va fi minunat, ca de obicei. În secunda în care a venit la mine cu lănțișorul acela cu pandantiv în formă de fulg de nea, seara a fost distrusă. Oricât de mult aș încerca să nu mă gândesc la asta, nu mi-o pot scoate cu totul din minte.

— De asemenea, adaugă Tim, am și niște vești bune.

— Ce anume?

— Am primit un pont grozav pentru un job nou pentru tine.

Mă strânge ușor de genunchi.

— Am un prieten care lucrează la o clinică aflată cam la cincisprezece minute de aici și mi-a zis că le trebuie o asistentă medicală. De fapt, caută cu disperare. Vor să te vadă cât mai repede.

— Oh.

— Nu e grozav? Pare perfect pentru tine. Și nu va mai trebui să lucrezi la închisoarea aia.

— Da, dar…

Trag de tivul rochiei mele negre.

— Am un contract de un an acolo, așa că…

— Ei, haide. N-o să te țină captivă cu asta. Dă-le și tu un preaviz de o lună.

— Nu știu ce să zic.

La un alt semafor, Tim se întoarce să se uite la mine. Albul ochilor îi lucește ușor în lumina lunii.

— Vrei totuși să renunți la jobul ăla, nu-i așa? Nu vrei să continui să lucrezi într-un *penitenciar de bărbați*, nu?

Mă foiesc în scaun.

— Nu e chiar atât de rău cum crezi. Cei mai mulți dintre ei pur și simplu se bucură că primesc asistență medicală.

— Și să nu mai pomenim, continuă Tim de parcă nu m-ar fi auzit, de faptul că Shane Nelson este și el închis acolo. Nu știu nici măcar cum poți să-ți faci treaba știind că este prin zonă. Dar dacă ar trebui să-l tratezi?

Am discutat o dată, foarte pe scurt, despre faptul că lucrez în pușcăria unde este încarcerat și Shane. Tim a fost consternat, dar, când i-am explicat faptul că ăsta a fost singurul job pe care l-am putut găsi, în cele din urmă s-a calmat. Însă a trebuit să-i jur că nu l-am tratat niciodată pe Shane.

Ca să spunem lucrurilor pe nume, am mințit.

— Dacă ar trebui să-l tratez, i-am spus, aș putea s-o fac.

— Serios? Pentru că ai aruncat doar o privire la un lănțișor care îți amintea de noaptea aceea și păreai în pragul unui atac de panică. Și, Isuse Cristoase, ce se întâmplă dacă află el despre Josh?

Mă încrunt. Tim este îngrijorat că lucrez într-un penitenciar de maximă securitate, dar nu e atât de rău pe cât crede el. Și poate că nici Shane nu este pe cât de rău îl consideră.

— Dar dacă…

Îmi dreg vocea.

— Dacă am înțeles eu totul greșit? Dacă nu Shane este cel care a încercat să mă sugrume în noaptea aia?

Tim ridică brusc mâna de pe piciorul meu.

— *Poftim?*

Îmi încrucișez mâinile la piept.

— Zic și eu. Era așa întuneric acolo, în living. Nu vedeam nimic. Nici măcar nu i-am văzut fața.

Tim proptește piciorul pe frână, oprind la câțiva centimetri de mașina din față.

— Eu cred că faci mișto de mine, Brooke.

— Mă gândesc că…

Răsucește de volan, ca să tragă pe marginea drumului. Văd cum îi pulsează o venă la tâmplă.

— Poate o fi fost prea întuneric ca să-l vezi tu, dar *eu* l-am văzut. A venit spre mine cu un cuțit, fir-al al dracului să fie, și mi l-a înfipt în burtă. Tot ce-am putut face a fost să-l lovesc cu bâta, dar nenorocitul naibii nu s-a prăbușit la pământ. M-a privit drept în ochi, Brooke, și mi-a zis că tu urmezi. Crede-mă – el a fost.

Poliția l-a găsit pe Tim inconștient, prăbușit la pământ, sângerând de la o rană înjunghiată în abdomen. În ultima lună, am avut ocazia să văd cicatricea cu care a rămas din noaptea aceea. Este o linie de piele un pic

ridicată, cam de vreo trei centimetri, la mică distanţă de buric. Nu ştiu de ce am trăit cu impresia că ar fi mai mare.

— Doar că era foarte întuneric în noaptea aia, murmur eu. Asta e tot ce zic.

Tim îşi întoarce privirea. Se uită spre volan cu ochii sticloşi. După o secundă, porneşte iar. Parcurgem în tăcere drumul până la mine acasă.

— Îmi pare rău, spune el când parchează în faţa casei mele. N-ar fi trebuit… uite, înţeleg de ce s-ar putea să ai sentimente amestecate pentru Shane, având în vedere…

— Aşa, spun eu înainte să apuce să-şi termine gândul.

— Dar trebuie să ştii că este o fiinţă umană diabolică. Este *bolnav.* Şi dacă o să te întâlneşti vreodată cu el în închisoare, trebuie să faci stânga-mprejur şi să-ţi vezi de drum.

Cobor privirea.

— Pot să am grijă de mine, Tim.

Nu-mi răspunde. Desfac centura de siguranţă, dar el rămâne în continuare tăcut. Nu-l invit în casă şi el nu întreabă dacă poate să intre. Cred că aniversarea asta a decăzut oficial şi din top zece.

Când intru în casă, totul e tăcut. Se aude doar robinetul din bucătărie. Probabil că Margie strânge pe acolo. O fi ea bătrână, dar nu stă locului o clipă. Serios, mi-aş dori să am energia ei.

Intru în bucătărie şi dau peste Margie frecând o tigaie şi fredonând ceva.

— Bună, Brooke! ciripeşte ea. Josh a adormit. Te-ai distrat bine?

— Îhî.

— Oh, ce mă bucur!

Oftează.

— Ca să-ţi spun adevărul, îmi lipsesc ieşirile la întâlnire. Îl iubesc pe Harvey al meu, dar îmi e dor cumva de entuziasmul ăla. Iar Tim este *atât* de chipeş.

— Da…

— Are nişte sprâncene grozave, adaugă ea.

— Serios?

— Oh, da. Îţi dai seama de cum e un bărbat după sprâncene. Sprâncenele frumoase înseamnă că e înţelept.

— Interesant…

— Şi, pe lângă asta, adaugă ea, are şi un fund frumos.

Oh, Dumnezeule! Deşi femeia are dreptate – Tim chiar are un fund frumos, dar sunt cam stânjenită că a observat şi Margie.

— Ăăă, mulţumesc?

— Şi colierul ăla superb pe care ţi l-a adus! Dar ar trebui să-l pui în cutia cu bijuterii, să fie în siguranţă.

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Lăsasem lănţişorul pe masa din bucătărie şi apoi am uitat cu totul de asta. Ei bine, n-am uitat de el, ci mai degrabă am sperat că se va evapora cât timp sunt la întâlnire cu Tim. Sau, cel puţin, să facă şi el atâta lucru şi să-l arunce la gunoi, acolo unde ar merita să se afle.

Dar n-a făcut-o. L-a lăsat acolo, să-l găsesc la întoarcere.

Margie îşi ia paltonul, căci şi-a terminat treaba aici. Abia după plecarea ei îndrăznesc să mă apropii de cutiuţa pătrată abandonată pe masa din bucătărie. Se pare că fie Tim, fie Margie a pus lănţişorul la loc în cutie, aşa că nu trebuie decât s-o arunc cu totul la gunoi.

În schimb însă, mă trezesc deschizând-o.

Ridic lănţişorul, lăsând fulgul de nea să se legene înainte şi înapoi. Arată exact la fel cu cel pe care-l purtam cândva zi şi noapte – cel primit de la Tim când am făcut zece ani. Este un lănţişor auriu cu un fulg de nea auriu, cu şase pietricele albe încrustate în cele şase colţuri ale fulgului de nea.

Cercetez colierul mai de aproape şi observ ceva ce face să-mi stea inima în loc.

De pe al doilea colţ al fulgului de nea lipseşte pietricica de pe margine. Exact ca la colierul meu. Acest lănţişor cu pandantiv este identic cu cel pe care-l purtam în liceu. Şi are exact acelaşi defect, în exact acelaşi loc.

Este posibil să fie acelaşi colier?

N-am aflat niciodată ce s-a ales de lănţişorul meu. După ce s-a rupt, nu l-am mai văzut niciodată. Am presupus că poliţia l-a păstrat ca probă, dar poate că nu aşa au stat lucrurile. Poate că, în tot acest timp, s-a aflat la altcineva.

Tim a pretins că l-a luat de la un târg de vechituri. *Un târg de vechituri?* Despre ce târg de vechituri vorbeşte? Am locuit în oraşul ăsta de când am venit pe lume şi nici măcar o dată n-am auzit de vreun târg de vechituri în preajmă.

Oare a minţit?

Ţine-te departe de Tim Reese. E periculos.

Este oare posibil ca Shane să fi spus adevărul despre noaptea aceea? Este posibil ca nu el să fi fost cel care a încercat să mă sugrume cu lănțișorul? Nu i-am văzut chipul nici măcar o secundă. Singura persoană care a depus mărturie cu certitudinea absolută că l-a văzut pe Shane cu un cuțit a fost Tim. Chiar dacă și mărturia mea a fost incriminatoare, Tim a fost cel care i-a bătut ultimul cui în sicriu.

Dar dacă Tim a mințit în toate privințele?

Nu, nu pot gândi în felul acesta. Tim este iubitul meu. Ne cunoaștem de când lumea. Este un băiat bun.

N-ar minți și absolut categoric n-ar ucide pe nimeni. Știu asta la fel de bine cum știu cum mă cheamă.

Dar atunci de unde are lănțișorul ăla?

CAPITOLUL 37

Eu și Tim ne-am împăcat după povestea din ziua aniversării.

În seara următoare a venit pe la noi cu un buchet de trandafiri și o pereche superbă de cercei. Nu am mai amintit niciunul de povestea cu lănțișorul, dar și eu am făcut lucrul pe care m-a rugat să-l fac. Acum câteva zile, am programat un interviu la clinica aceea. Avea dreptate – jobul într-o închisoare de maximă securitate nu este chiar serviciul de vis și cel puțin clinica respectivă se află mult mai aproape de casă.

Dacă îmi dau demisia din postul de la penitenciar, nu va mai trebui să-l revăd vreodată pe Shane. Va fi o ușurare.

În principiu.

Ne apucăm împreună de o treabă care a devenit rutina noastră de seară, spălatul vaselor după cină. Ne vedem deja de două luni și din moment ce i-am spus lui Josh despre relația noastră, Tim a petrecut aici trei sau patru nopți pe săptămână. Desigur, locuiește la o stradă distanță, așa că nu și-a adus prea multe lucruri la mine, pentru că îi este ușor să se ducă acasă ori de câte ori are nevoie de ceva.

— Oare începem să semănăm cu un cuplu în vârstă, căsătorit de multă vreme? îl întreb așezând ultima farfurie în rastelul pentru veselă.

Tim chicotește.

— Îți amintești când eram mici și vorbeam mereu despre cum o să fim când o să ne căsătorim?

Mai mult el vorbea despre asta, dar îmi amintesc.

— Da, firește.

— Am presupus pur și simplu că până la urmă vom fi împreună, știi? De parcă nu mai exista nimeni altcineva pe lume cu care aș fi putut să mă însor.

— Știu.

Îl las să mă tragă lângă el.

— Când ai încetat să gândești așa?

— Niciodată.

Râd, însă Tim nu zâmbeşte. Mă priveşte drept în ochi, cu o expresie serioasă pe faţă.

— Brooke, începe el. Aş vrea să ştii că… te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna şi sunt destul de sigur c-o să te iubesc mereu.

Chiar dacă este prima oară când o spune, declaraţia lui de dragoste nu mă surprinde câtuşi de puţin. Îmi dau seama că abia aştepta să mărturisească. Şi chiar dacă am simţit-o şi eu, m-am temut să-l aud spunând-o.

Pentru că ultimul om care a spus că mă iubeşte a încercat să mă omoare.

Însă nu e chip să-l las să aştepte. Este evident cât de mult îşi doreşte să mă audă şi pe mine spunând-o. Sunt convinsă că va pretinde că-i în regulă şi dacă n-o fac, dar o să i se rupă sufletul.

— Şi eu te iubesc.

Mă sărută şi aş vrea ca acest moment, când ne spunem pentru prima dată unul altuia că ne iubim, să fie cel mai minunat, însă nu-mi pot scoate din minte ultima dată când am rostit aceste cuvinte. *Te iubesc, Shane.*

Câteva ore mai târziu, Shane mă sugruma cu lănţişorul.

Sărutul nostru este întrerupt de Josh care strigă în faţa televizorului. Îi spusesem să urce în camera lui şi să-şi facă temele, dar se pare că s-a decis să se mai joace Nintendo.

— Oh, Dumnezeule mare, spun eu. Puştiul ăla a dat rău de belea.

Intru în living chiar la timp ca să văd ceva explodând pe ecranul televizorului. Îl înghiontesc pe Josh în umăr.

— Acum fuga sus în camera ta, amice.

— Dar, mamă…

— Josh, *acum.*

— Sunt fix la mijlocul nivelului!

— Ascult-o pe mama, spune Tim sever.

Îmi place la nebunie felul cum se poartă Tim cu Josh. Lasă respectuos toate deciziile la mine, dar întotdeauna îmi ţine spatele când am nevoie s-o facă. Iar Josh chiar îl iubeşte. Amândoi sunt tare adorabili când fac chestii împreună – se joacă Nintendo, baseball, repară lucruri prin casă.

Josh bombăne, dar opreşte jocul video şi aruncă apoi controlerul pe canapea. Fiindcă jocul a fost oprit, televizorul trece pe cablu, unde sunt prezentate ştirile serii. Josh tropăie pe scări, urcând apăsat treptele, una câte una, apoi auzim uşa de la camera lui trântindu-se cu putere.

— Sunt atât de rea? îl întreb pe Tim.

— Nici vorbă, mă linişteşte el. La început am predat şi eu la clasa a cincea şi uneori puştii ăştia au nevoie de un imbold ca s-o apuce în direcţia corectă. Dar este un copil bun. Vrea să facă treabă bună la şcoală şi o să-ţi fie recunoscător că te-ai asigurat că o să-şi facă datoria.

— Poate…

Privirea mi se îndreaptă direct spre ecranul televizorului, unde este prezentată o ştire locală. E despre o femeie dispărută, Kelli Underwood, care nu a mai fost văzută de două zile. S-a constatat că lipseşte când nu a mai venit la job – era chelneriţă.

Chelneriţă?

Mă uit mai bine la televizor. Pe ecran este afişată fotografia dispărutei. Şi în secunda aceea o recunosc.

Este chelneriţa aia de la Shamrock. Fosta mea colegă de liceu. Cea cu care am dat nas în nas la băcănie, care a ţipat la mine că am depus mărturie împotriva lui Shane şi care mi-a spus să mă ţin departe de Tim.

Tim se uită şi el la televizor. Face ochii mari când vede fotografia lui Kelli. Strânge atât de tare cotiera canapelei, încât i se albesc nodurile degetelor.

— Aia nu e chelneriţa de la Shamrock? spun cât pot de natural.

— Hm.

Îşi desprinde ochii de la ecran.

— Ea e? Se poate. N-am mai trecut de mult pe acolo. Cam de când am fost împreună.

— Adică nu ştii sigur? Nu ziceai că ai ieşit de vreo câteva ori cu ea?

— Nu, răspunde el. Adică na, oarecum. Am băut amândoi un pahar după ce şi-a terminat ea tura. Atâta tot. N-a fost mare chestie.

— Înţeleg…

Sunt aproape sigură că mi-a spus că au ieşit de două ori la întâlnire. Iar Kelli categoric a părut să-şi amintească de întâlnirile astea când m-a confruntat în supermarket. Dar el nu vrea să recunoască. Poate din cauză că nu e prima fată cu care iese şi care dispare brusc.

— Ascultă, Brooke…

Îşi trece o mână prin păr.

— Aş vrea să mă duc acasă. Sunt cam obosit şi am o şedinţă mâine-dimineaţă, devreme. Aşa că aş prefera să dorm la mine.

Presupusesem că după ce ne-am spus pentru prima dată „Te iubesc” o să fim nerăbdători să facem dragoste cu pasiune. În schimb, Tim se pare că nu știe cum să plece mai repede de-aici. Iar când coboară treptele verandei, se împiedică și aproape cade în nas.

Însă nu pot spune că sunt complet dezamăgită de plecarea lui, pentru că acum pot să caut liniștită pe Google informații despre Kelli Underwood.

Detaliile sunt extrem de ușor de găsit. Kelli (cu „i” la final) era chelneriță, avea douăzeci și șapte de ani și urma cursurile de istoria artei de la facultatea locală. Locuia singură într-un apartament micuț la demisol, iar dispariția ei a fost observată cu două seri în urmă, când nu a mai ajuns în tura ei de la Shamrock. Unul dintre articole menționează că avea un iubit, dar nu spune dacă acesta este sau nu suspect.

Acum două zile… oare Tim era aici în seara aia? Nu-mi mai amintesc.

Din fericire, Kelli era extrem de activă pe rețelele sociale. Spre deosebire de mine, a postat poze de-ale ei peste tot pe internet. Mă uit pe diferite rețele sociale, căutând ceva care să-mi sară în ochi. În cele din urmă, ochesc o postare de la începutul verii:

Fapt: Directorii adjuncți SĂRUTĂ FOARTE BINE!!!!!

Dacă nu mai există și alt director adjunct cu care să fi ieșit Kelli, o să presupun că postarea se referă la Tim. Ceea ce înseamnă că s-au întâlnit toată vara și că a fost cel puțin o întâlnire la finalul căreia s-au sărutat. Sau în timpul. Și că ei i-a plăcut, se pare.

Însă aceasta e singura mențiune pe care o pot găsi despre Tim. El însuși e foarte puțin prezent online și nu l-a etichetat sau ceva de genul acesta. În afară de acest unic sărut, nu pot dovedi că s-a mai întâmplat și altceva între ei.

Însă categoric s-a văzut cu ea. A mințit când a spus că n-a fost nimic între ei.

Cu toate astea, nu-l pot învinovăți. Sunt sigur că nu e prea dornic să vorbească despre o chelneriță cu care a ieșit înainte să fim împreună. Și având în vedere ce s-a întâmplat cu Tracy Gifford, probabil că nu vrea să fie asociat cu încă o fată dispărută.

Nu înseamnă că e responsabil de ceva. Ce naiba, Kelli poate că a plecat undeva fără să spună nimănui. Probabil că e foarte bine.

Sunt sigură de asta.

CAPITOLUL 38

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

În ultimele douăzeci de minute, Chelsea n-a făcut decât să scotocească prin sertarele biroului lui Shane, dar căutările ei după o armă nu prea au dat rezultate.

— Nu e nimic aici! declară ea. Nu are nici măcar o foarfecă!

Nu știu ce să zic. Chiar dacă Shane ar fi avut în sertar o foarfecă ascuțită, nu știu cum m-aș fi simțit s-o folosesc. Nu cred că sunt capabilă să înjunghii pe cineva cu foarfecă.

— Dar ce zici de un pix? mă întreabă ea. De-astea are o grămadă.

Îmi trag genunchii la piept, îmbrățișându-i strâns.

— Și cum ar trebui să ne folosim de pixul ăla?

— Nu știu. Să i-l înfigem în ochi?

Clatin din cap.

— Nu cred că aș putea înfige un pix în ochiul unui om. Tu ai putea?

Se îndreaptă de spate și se întoarce să mă privească. Este atât de întuneric în cameră, încât e dificil să-i văd expresia. Nu prind decât o frântură din chipul ei, luminat de un fulger.

— Aș putea dacă n-aș avea încotro. Dacă aș fi care pe care cu Tim.

Acum vorbește despre asta de parcă ar fi totul decis deja. Tim e cel care i-a ucis pe Brandon și Kayla. Dar eu încă încerc să procesez treaba asta. Îl știu prea bine pe Tim. Nu ar putea face așa ceva. OK, poate că nu aveam idee de pasiunea lui pentru mine, dar crima e cu totul și cu totul altceva.

— Nu cred că Tim i-a ucis, spun eu. Nu pot crede așa ceva.

Chelsea își pune mâinile în șolduri.

— Categoric ești complet oarbă când vine vorba de Tim. Nu este chiar un tip minunat, așa cum îl crezi tu.

— Ba da, este.

— Crede-mă, nu este.

Sună de parcă ar avea ceva anume în minte, dar sunt sigură că e vorba de vreo prostie.

— Uite ce, nu e ucigaș.

Lasă să-i scape un mormăit de exasperare.

— Nu pricepi odată, Brooke? El trebuie să fie. E singurul care a avut ocazia. S-a aflat singur în living și a avut timp să urce la etaj și s-o ucidă. Nimeni altcineva n-a avut posibilitatea asta.

Îmi muşc buza de jos. În ultimele două săptămâni, buzele mi s-au uscat îngrozitor din cauza schimbării vremii. Faptul că le tot umezesc și le rod nu le face deloc bine, dar nu mă pot abține.

— De fapt, spun eu, a mai avut cineva posibilitatea.

— Cine? Shane era afară. Și aici nu se mai află nimeni altcineva. Cine să aibă posibilitatea?

— Tu.

Încerc să-i deslușesc trăsăturile în bezna din cameră, dar nu-i văd decât ochii negri cu mascara scursă pe obraji.

— Ai fost singură în living când eu și Tim eram în bucătărie.

Chelsea rămâne cu gura căscată.

— *Poftim?*

— Păi, încep eu gânditoare. Chiar *are* sens. Mai mult sens decât ipoteza ca Tim sau Shane să-i fi ucis la întâmplare pe Brandon și Kayla. Adică na, Brandon te înșela. O *grămadă.* Și apoi Kayla te-a acuzat că l-ai ucis. Este logic să…

— Oh, asta e chiar bună!

Chelsea pare că ar vrea să fie sarcastică, dar în vocea ei se deslușește o nuanță ușor isterică.

— Mai întâi, iubitul meu este ucis și eu sunt aia care îi descoperă cadavrul. Iar acum tu crezi că eu l-am ucis și aparent am dat buzna la Kayla în cameră și i-am făcut și ei același lucru?

— Nu, nu asta spun, zic cu grijă. Doar îți subliniez faptul că și tu ai avut o ocazie și un motiv.

Rămâne neclintită preț de o clipă, o siluetă încremenită în întuneric.

— Dacă eu sunt aia care i-a ucis, de ce m-aș chinui să caut o armă? Dacă am făcut-o înseamnă că am un cuțit dosit pe undeva, nu?

— Cred… cred că da.

— Exact așa, fir-ar al dracului să fie.

Clatină din cap.

— Adică ți-ai ieșit cu totul din minți dacă mă crezi capabilă să ucid doi oameni.

Prin minte îmi trece un gând și simt cum mi se strânge stomacul. Tim căuta un cuțit cât timp eu și Chelsea eram în casă. Nu l-a găsit, dar informația asta mi-a spus-o numai și numai mie. Așa că de unde ar putea ști Chelsea că ucigașul are un cuțit dosit pe undeva? Doar dacă…

— Cred că ar trebui să mergem jos.

Mă ridic ezitant în picioare.

— Aș vrea să mă asigur că băieții sunt bine. Și… cred că ar fi mai bine să stăm cu toții, împreună.

— Ai înnebunit? Probabil că Tim l-a înjunghiat deja mortal pe Shane și ne așteaptă pe amândouă la baza scărilor!

— Nu, îi spun ferm. N-a făcut așa ceva.

Trebuie să ies din camera asta. Acum, că Chelsea știe deja c-o bănuiesc, nu mai sunt în siguranță aici. Nu vreau să sfârșesc ca Brandon și Kayla – nu pot. Pornesc spre ușă și răsucesc mânerul, dar zidul de cărți pe care l-am construit în fața ei nu lasă ușa să se deschidă.

— Hei, hei, hei.

Chelsea se strecoară în fața mea și pune mâna pe ușă, ținând-o bine închisă.

— Serios, ce naiba faci? Acolo, afară, nu este sigur.

— Vreau să plec.

Dărâm cu piciorul câteva cărți.

— Lasă-mă să ies.

— Brooke, ai înnebunit de tot! Doar nu vorbești serios când zici că eu i-am ucis pe Brandon și Kayla, nu?

— Nu știu.

Împing alte câteva cărți care-mi stau în cale.

— Vreau doar să ies de-aici. Trebuie să mă duc la baie.

Întind iar mâna spre mânerul ușii, dar Chelsea îl blochează cu propriul trup. Ridic ochii și mă uit la chipul ei rotund, la părul negru cu vârfurile pe care eu am ajutat-o să și le decoloreze în baie, acasă la ea; în lumina difuză din camera lui Shane, ochii ei căprui par dintr-odată două abisuri de întuneric.

— Chelsea, spun eu pe un ton categoric. Dă-te la o parte. *Acum.*

Mă priveşte ţintă.

— Nu. Nu pleci nicăieri.

Chelsea tot scotocise prin cameră după o armă, dar nu era nevoie s-o caute. Avusese tot timpul un cuţit la ea. Acelaşi cuţit cu care îi ucisese pe Brandon şi Kayla. Acelaşi cuţit cu care mă va ucide şi pe mine.

Doar că, atunci când cobor privirea spre mâinile ei, constat că nu ţine nimic în ele. Unde e cuţitul? L-a dosit pe undeva?

— Chelsea…

— Trebuie să rămâi aici, Brooke. Nu *se poate* să pleci.

Nu, n-o să sfârşesc precum Brandon şi Kayla. Dacă pot să trec de ea şi dacă scap din camera asta, Tim şi Shane o să mă ajute. Şi am şi un avantaj faţă de ceilalţi doi pe care i-a ucis – eu ştiu de ce e în stare. Şi ştiu, de la antrenamentele echipei de majorete, care îi sunt slăbiciunile.

Retrag piciorul şi apoi o lovesc cât pot de tare în fluierul piciorului, exact acolo unde are mereu dureri când alergăm. Chelsea se prăbuşeşte gemând pe podea, în timp ce se ţine de piciorul lovit.

— Nenorocito ce eşti! strigă ea.

Trag de mâner şi, de data asta, reuşesc să deschid uşa câteva zeci de centimetri. Mulţumesc în gând orelor petrecute încercând să-mi menţin greutatea ca să intru în uniforma de majoretă şi mă strecor prin spaţiul micuţ dintre uşă şi toc.

— Brooke! strigă ea.

Nu mă întorc să mă uit la Chelsea cum încearcă să se ridice. Nu am prea mult timp, dar nici nu-mi trebuie mai mult de câteva secunde avans. O iau la fugă pe culoar, unde e întuneric beznă, şi pipăi în jur după balustrada scării. Trebuie să ajung la parter.

— Tim! Shane!

Niciun răspuns.

Ăsta nu e semn bun. Presupusesem că-i găsesc pe amândoi la parter, în living, supraveghindu-se reciproc, dar încăperea e cufundată într-o linişte deplină. Nu e nimeni acolo.

Mă întreb dintr-odată dacă nu cumva am făcut o greşeală îngrozitoare ieşind din dormitor.

Cobor cu grijă scările, cât de repede îndrăznesc. Aud nişte zgomote venind din camera lui Shane.

— Brooke! strigă Chelsea din nou, dar vocea ei sună înfundat, ca şi când ar fi în continuare acolo, în dormitor.

E ciudat – am lovit-o tare, dar nu chiar *atât* de tare. Ar fi trebuit să se ridice deja şi să alerge pe scări după mine.

— Tim! strig iar, de data asta aproape urlând. Shane!

Când ajung la piciorul scărilor, mă împiedic şi icnesc, prăbuşindu-mă pe podea. Ceva îmi stă în drum, blocându-mi înaintarea. Ceva moale.

Oh, Dumnezeule mare! E un trup omenesc.

Mijesc ochii în beznă, încercând să văd peste cine am dat, însă în living e prea întuneric. Ridic palmele de pe jos. Le simt acoperite de ceva umed şi lipicios.

Sânge.

Oh, Doamne! Chelsea avea dreptate. Cât timp ne ascundeam noi în dormitor, a mai fost ucis cineva. Chelsea nu încerca să-mi facă vreun rău – nu voia decât să mă reţină acolo, în ascunzătoare, ca să nu sfârşesc la fel ca ceilalţi. Las să-mi scape un suspin înăbuşit, ştiind că trebuie să mă ridic şi să fug, dar nu pot, căci îmi simt tot trupul înţepenit.

Apoi simt cum mă striveşte greutatea unui corp ce mă împiedică să mă ridic în picioare. Şi nişte degete apucă lănţişorul pe care-l port la gât, strângându-l cu putere.

CAPITOLUL 39

ÎN PREZENT

Ies din cabinet ca să văd cine e următorul pacient venit la control și dau peste Shane Nelson în sala de așteptare.

Din nou, gardianul Hunt l-a încătușat de mâini și de picioare. Și este evident motivul pentru care Shane se află aici: cineva l-a bătut măr. Are buza de jos spintecată și o vânătaie mare înflorind pe pometele stâng, iar când Hunt îl ajută să se ridice în picioare, văd cum șchiopătează până în cabinet.

— Rămăsesem cu impresia că nu-i mai punem cătușe, îi spun lui Hunt.

Gardianul îmi aruncă o privire severă. De când l-am confruntat în privința trecutului nostru comun, relația dintre noi a devenit foarte rece, dar mă simt mai curajoasă de când am avut interviul la clinica recomandată de Tim, interviu care a mers foarte bine. Dacă Hunt vrea să fiu concediată, n-am nicio problemă cu asta.

— S-a bătut, se răstește Hunt la mine. Cătușele sunt obligatorii.

Având în vedere că nu văd deloc zgârieturi pe nodurile degetelor lui Shane, pare că nu prea s-a bătut, ci mai degrabă a fost bătut. Nu insist cu asta. Însă, după ce Shane intră în cabinet, închid ușa în urma noastră.

— Isuse, comentez scurt.

— Nu e chiar așa de rău cum pare. Serios.

Îi mai cercetez o dată fața. Vânătaia de la căzătura din biroul meu a dispărut de tot; rana pe care i-am cusut-o prima dată când a venit la cabinet a lăsat în urmă o cicatrice roz-deschis. Are buza spartă și câteva vânătăi pe față, dar nimic ce să pară că ar avea nevoie de copci, însă observ că de fiecare dată când își schimbă centrul de greutate, tresare.

— Ce te doare? îl întreb.

— Am o coastă ruptă.

Ridic sprâncenele.

— De unde știi?

— Pentru că mă simt exact ca ultima dată când am avut o coastă ruptă.

Mă întreb câte coaste rupte a avut de când se află aici.

— O să-ți fac trimitere pentru o radiografie toracică.

— Minunat.

În ciuda tuturor celor întâmplate, simt un val de simpatie pentru Shane. În scurtul răstimp petrecut aici, l-am văzut venind la cabinet cu răni destul de grave provocate de fiecare dată de ceilalți deținuți. Chiar dacă el este cel „diabolic”, așa cum pretinde Tim, pare ciudat că închisoarea permite să se întâmple astfel de lucruri.

— Ești sigur că nu vrei să-i raportezi pe cei care ți-au făcut asta?

— Foarte sigur.

Pufnește.

— Crezi că vreau să pățesc așa ceva zilnic?

— Știi, uneori trebuie să le reziști agresorilor. Anul trecut, pe când era în clasa a patra, fiul meu suporta zilnic agresiunile celorlalți. Dar acum…

Mă opresc brusc, pentru că Shane se holbează la mine de parcă i-aș fi tras un pumn în stomac. Recapitulez în minte ce-am zis, încercând să-mi dau seama de ce mă privește așa. Și apoi îmi dau seama ce-am făcut.

— Ai un fiu în clasa a cincea? întreabă el răgușit. Parcă ziceai că e la *grădiniță*.

Deschid gura, dar nu reușesc să rostesc niciun cuvânt. Nu-mi iese decât un chițăit jalnic.

— Brooke.

Își strânge genunchii în palme. Hunt trebuie să-i fi prins foarte strâns cătușele alea, pentru că văd cum metalul îi mușcă din carne.

— Câți ani are băiatul tău?

Aș putea să-l mint. Nu are cum să afle adevărul. Dar, pe de altă parte, sunt sigură că-l vede deja pe chipul meu.

— Are zece ani.

— Este cumva…?

— Da.

Dau încet din cap.

— E al tău.

Orice i-ar fi făcut oamenii ăia de-a aterizat aici, ce i-am făcut eu cu această mărturisire este mult mai rău. Pare a avea mari dificultăți de

respirație, ceea ce trebuie să fie dureros dacă are într-adevăr o coastă ruptă, dar nu cred că aceasta e cauza.

— De ce nu mi-ai zis? reușește să îngaime într-un final.

Clatin din cap, însă nu-i răspund. Nici nu cred că se așteaptă s-o fac. Răspunsul este evident.

— Brooke, aș putea să…?

Ezită și mă tem că o să-mi ceară să-l aduc pe Josh în vizită. N-o să fac una ca asta. Nu are cum să mă convingă. Însă îmi cere altceva: — Pot să văd o poză cu el? Te rog?

N-ar trebui să fac asta, chiar n-ar trebui. Dar felul în care mă privește îmi rupe inima. Și, serios, ce rău ar putea face?

Așa că scotocesc prin geantă după telefon. Caut o poză recentă a lui Josh și îndrept ecranul spre el, ca să-l vadă. Se uită la fotografie cu gura căscată.

— Doamne Dumnezeule, spune Shane în șoaptă. Seamănă cu mine.

— Da.

— Pot să mai văd una? Te rog, Brooke?

Chiar n-ar trebui, sub nicio formă n-ar trebui s-o fac, dar se pare că nu pot să-l refuz. Shane nu-și va întâlni niciodată fiul, dar pot să-i ofer măcar asta. Așa că-i arăt alte câteva poze recente. Una cu Josh jucând baseball. Una de la o petrecere de ziua lui. Îi arăt și câteva mai vechi. Josh în prima zi de grădiniță, pozând mândru cu rucsacul lui de țestoasă ninja adolescentă. Shane le devorează pe toate. În toți acești ani de când sunt mamă, nu cred că am văzut vreodată pe cineva atât de vrăjit de pozele fiului meu. Nici măcar părinții mei nu au părut atât de interesați.

Am putea să ne uităm liniștiți la pozele astea încă vreo câteva ore, dar îl auzim pe Hunt bătând tare în ușă.

— Gata, ați terminat?

Îndes telefonul la loc în buzunarul de la pantaloni. Shane se pleoștește de tot.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spune el. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc că mi-ai arătat pozele acelea. Știu că nu erai obligată s-o faci.

— Cu plăcere.

În ochii lui căprui se citește o tristețe atât de mare, încât aproape că-mi frânge inima.

— Mă bucur că nu l-ai adus pe-aici. Nu vreau să mă vadă aşa. N-aş vrea nici să ştie că tatăl lui este…

— Da…

Shane fixează peretele cu privirea. Nu pot citi nimic pe chipul lui.

— Ştii, uneori aproape că mă resemnez cu cât de nasol e să fiu închis aici, mai ales pentru ceva ce n-am făcut. Accept faptul că, pentru tot restul vieţii mele, va trebui să cer voie ca să merg la toaletă. Că n-o să am niciodată un job adevărat. Că n-o să mai conduc niciodată o maşină, că n-o să mai fiu niciodată cu… o femeie. Că orice fel de mâncare pe care o să-l mănânc pentru tot restul vieţii mele o să aibă gust de lături. Că, o dată pe lună, o gaşcă de indivizi o să dea buzna la mine în celulă şi o să mă bată de o să-mi sune apa în cap fără alt motiv decât că, cine ştie, m-am uitat cum nu trebuie la vreunul dintre ei.

Respiră tremurat.

— Dar într-o bună zi aflu de încă un nenorocit de lucru care mi-a fost furat, iar asta este… este…

Strânge tare buzele, chiar dacă tăietura din cea de jos trebuie să doară ca naiba. Îmi ia o clipă ca să-mi dau seama că încearcă să-şi stăpânească lacrimile.

— Shane, îi spun. Hai să mergem la radiografia aia, ce zici?

— Este în regulă. Nu te mai deranja.

— Tocmai mi-ai zis că ai o coastă ruptă. Trebuie să o facem ca să ne asigurăm măcar că n-ai pneumotorax. Poţi să mori din asta.

— Mă îndoiesc. Nu am eu norocul ăla.

— Shane…

— Am dreptul să refuz, Brooke, spune el răstit, apoi coboară vocea: Lasă-mi măcar dreptul ăsta.

Privirile ni se întâlnesc. Preţ de o clipă, este din nou băiatul pe care-l priveam jucând fotbal pe când eram majoretă. Era atât de bun la asta! Şi arăta atât de sexy în echipamentul de fotbal! Însă, mai presus de orice, îmi plăcea entuziasmul pe care i-l citeam în ochi când mă vedea pe marginea terenului şi îmi făcea cu mâna.

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că băiatul acela ar fi în stare să mă ucidă.

Adevărul este că nici acum n-o cred. Mai este ceva ce s-a întâmplat în noaptea aceea – un lucru important care îmi scapă. Un lucru împins la marginea amintirilor mele. Simt că, dacă aş putea să mă gândesc îndeajuns

de intens la asta, mi-aș da seama ce este. Însă cu cât încerc mai mult să-mi amintesc, cu atât îmi alunecă mai mult printre degete.

Shane e primul care-și mută privirea.

— Acum aș vrea să mă întorc la mine în celulă.

— Ești sigur că nu vrei să…

— *Da.*

Fac așa cum îmi spune – îi cer lui Hunt să-l ducă în celulă fără examinarea suplimentară de care ar avea nevoie.

Este deprimat – asta e limpede. Într-o stare suicidală? Nu știu. Avem un psihiatru care, chipurile, trece pe aici o dată pe lună, dar până acum eu nu l-am văzut, de când lucrez în penitenciar. Mă gândesc să-l chem pe Shane înapoi, să-i pun mai multe întrebări în privința asta, dar nu vreau să-l torturez.

Nu știu dacă o să-l mai văd cât timp o să mai lucrez aici. Probabil că va face tot ce o să-i stea în putere ca să evite orice control medical și, dacă mi se oferă un job la clinică, îmi iau tălpășița de-aici cât ai clipi. Mi-a fost mult prea greu să-l revăd. N-a fost deloc așa cum credeam că va fi.

Mă bucur că aproape s-a terminat.

CAPITOLUL 40

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

O să mor.

Iubitul meu colier cu pandantiv în formă de fulg de nea – cel pe care l-am purtat zi de zi în ultimii şapte ani – îmi taie rezervele de oxigen. Degete puternice îl strâng tare, sugrumându-mi beregata în timp ce icnesc, încercând să trag aer în piept.

— Te rog…

Mă străduiesc din răsputeri să articulez cuvintele, dar mă sufoc.

O să mă ucidă. Tim o să mă ucidă cu lănţişorul pe care mi l-a dăruit când am făcut zece ani. Ce ironie.

Doar că exact în clipa aceea prind o adiere de parfum. Ceva din aer. O mireasmă cunoscută venită de foarte aproape, de la tipul care m-a ţintuit la pământ

Lemn de santal.

Aftershave-ul lui Shane.

Deci nu e Tim, totuşi. Tim e cel care zace mort pe jos. Shane este cel care m-a ţintuit aici, încercând să mă sugrume. Shane e cel care a avut posibilitatea să plănuiască totul. Să scape de toate cuţitele şi armele din casă, mai puţin de cuţitul cu care i-a înjunghiat pe Brandon şi Kayla – iar acum şi pe Tim provocându-le moartea.

Însă pentru mine a ales alt final.

— Shane, încerc să rostesc, sufocându-mă.

Dar nu mi-e de niciun folos. Încerc să rămân conştientă, în timp ce capul mi se învârte. Mă lupt cu el, însă e prea puternic şi are avantajul că stă deasupra mea.

Unde e Chelsea? Nu pricep. Doar încerca să iasă din cameră. Trebuie să fie în drum spre mine – trebuie să poată să mă ajute. Însă nu-i aici. Poate s-a hotărât să se ascundă când m-a auzit urlând. Nu pot s-o condamn în întregime.

Fulgerele luminează încăperea și, pentru o fracțiune de secundă, văd balta de sânge de sub mine. Totul pare fără speranță.

În seara asta, Shane a ucis deja trei oameni. Și unul dintre ei era un jucător de fotbal mai solid decât el. Simt cum îmi pierd cunoștința. O să mor. Asta o să se întâmple.

Bubuitul unui tunet zguduie fundația casei. Este cel mai puternic de până acum și aud vag și un alt sunet pe fundal. Și încă ceva.

O zală din lanț care cedează presiunii și pocnește.

Brusc, aerul îmi invadează plămânii. Pot din nou să respir. Mă inundă un val de adrenalină și simt cum Shane își pierde echilibrul din cauza lanțului rupt. Dacă am avut vreodată o cât de mică șansă, aceasta este, împing cu cotul în spate, cât de tare pot.

Când aud cum geme de durere, știu că am lovit unde trebuie. Apăsarea de deasupra mea slăbește și reușesc să mă rostogolesc de sub el. Sunt sigură că-și va reveni într-un minut, așa că trebuie să fug. Nu pot să mă uit înapoi.

Reușesc să ajung la ușa de la ieșire, pe care o dau de perete cu atâta forță, încât balamalele scârțâie sonor. Năvălesc afară, în noapte, abia simțind frigul și fără să mă mai gândesc că n-am nici măcar o haină pe mine. Ploaia cade în rafale atât de puternice, încât în fața casei lui Shane s-a format practic un pârâu, dar nu mă pot gândi la asta acum. Știu doar că trebuie să fug. Poate că o fi pe acolo, pe undeva, un stâlp de electricitate căzut, așteptând să mă electrocuteze, dar trebuie să-mi asum riscul ăsta.

Alerg spre drumul inundat, recunoscătoare pentru orele de antrenament ca majoretă, care m-au menținut sprintenă și agilă. Desigur, și Shane este într-o formă excelentă, fir-ar să fie! Doar e fundaș. Și are picioarele mult mai lungi decât mine. Tot ce am de partea mea este un mic avans și faptul că nimeni nu m-a lovit tare cu cotul în testicule.

— Brooke!

Cineva, în spate, îmi strigă numele. Sau poate că e doar imaginația mea. Poate că e vântul. Însă trebuie să cred că se apropie de mine. Nu mă poate lăsa să scap. Dacă trăiesc, o să spun tuturor ce-a făcut.

— *Brooke*

Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji. Picioarele mi-au amorțit de la apa rece ca gheața, dar trebuie să merg mai departe. E singura mea șansă. Trebuie să supraviețuiesc.

— Broo…

Și atunci le văd. O pereche de faruri în depărtare. Pare să fie o camionetă. În împrejurări obișnuite, este tipul de vehicul de care m-aș ține la distanță noaptea, târziu, pentru că nu știi niciodată ce gen de psihopat cu topor îl conduce. Dar în momentul ăsta e singura mea șansă.

Alerg spre camionetă, fluturând mâinile deasupra capului.

— Oprește! urlu din rărunchi. Oprește! Ajutor!

Slavă cerului, camioneta oprește la timp și noaptea nu se termină cu un accident în care să mor lovită de mașină. Risc și arunc o privire în urmă, însă nu văd pe nimeni. Nu știu dacă Shane chiar m-a urmărit, dar, și dacă a făcut-o, acum nu mai e acolo.

Alerg spre portiera șoferului, un tip cât un dulap, cu o barbă stufoasă. E mai voinic decât Shane. Pare dur, însă face ochii mari și pălește când mă vede stând acolo, udă până la piele, plină de sânge pe tricou.

— Te rog, ajută-mă.

Apoi mă prăbușesc inconștientă.

S-a terminat.

CAPITOLUL 41

ÎN PREZENT

Când poliția a sosit la ferma Nelson, a găsit cinci victime. Brandon Jensen pe verandă – mort. Kayla Olivera într-unul dintre dormitoarele de la etaj – moartă. Chelsea Cho în camera lui Shane – înjunghiată cândva, în intervalul de după ieșirea mea din cameră și sosirea poliției, moartă și ea. Tim prăbușit pe podeaua din living – sângerând și inconștient, dar încă în viață. Shane prăbușit la pământ pe podeaua din living, inconștient. Trei morți, trei supraviețuitori.

Eu am fost cea care a spus poliției că Shane a încercat să mă sugrume cu lănțișorul. Când și-a recăpătat cunoștința, Tim a confirmat că Shane a venit spre el cu un cuțit și l-a doborât la pământ. Dar că el s-a chinuit să se ridice de jos și l-a lovit pe Shane în cap cu o bâtă de baseball, doborându-l la pământ, ca să nu mai vină după mine – și asta chiar înainte să-și piardă el însuși cunoștința. Amprentele lui Shane au fost găsite pe mânerul și lama cuțitului.

Shane a fost singurul care a avut altă versiune a poveștii. A pretins că nu l-a înjunghiat pe Tim – și că da, acela era cuțitul lui, deci firește că e plin de amprentele sale. A pretins că Tim l-a lăsat lat și că nu-și putea aminti nimic din cele întâmplate după. A susținut că Tim trebuie să se fi înjunghiat singur, ca să facă să pară că e nevinovat. Însă, firește, eu am fost cea care a făcut departajarea, susținând povestea lui Tim. Când le-am relatat polițiștilor ce îmi făcuse Shane, pe el l-au arestat.

Chiar dacă, în timpul atacului, nu i-am zărit deloc fața.

Iar acum Shane își petrece viața în pușcărie. Tim, pe de altă parte, este iubitul meu. Omul alături de care încep să cred că aș putea avea un viitor, pentru prima dată de când am devenit mamă singură, la vârsta de optsprezece ani. Tim e grozav. E chiar cel mai bun, serios.

Shane a fost cel care a încercat să mă sugrume, în noaptea aceea. El trebuie să fi fost.

În seara aceasta, sărbătoresc alături de Tim faptul că am primit jobul de la clinică, iar salariul şi beneficiile sunt uluitoare, ca să nu mai pomenesc de faptul că este mult mai aproape şi mult mai puţin înfricoşătoare decât închisoarea. Interviul a decurs foarte bine – şi-au cerut scuze că n-au răspuns la prima mea cerere de interviu, când mi-am trimis CV-ul peste tot prin oraş – se pare că un pacient nemulţumit îi sunase şi îi avertizase în privinţa mea. M-am simţit îngrozitor că un pacient m-a displăcut într-atât încât să facă aşa ceva, dar am încercat să-mi scot incidentul din minte. Măcar acum am primit jobul.

Aşa că mi-am înaintat preavizul la Penitenciarul Raker, şi chiar dacă Dorothy a făcut un pic mofturi, când i-am menţionat că nu m-am văzut nici măcar o dată cu medicul care ar fi trebuit să mă supervizeze, a schimbat repede tonul şi mi-a urat succes în noul job.

Nu va mai trebui să am vreodată de-a face nici cu ea, nici cu Marcus Hunt. Nu va mai trebui să-l văd vreodată pe Shane. Slavă cerului!

Margie vine la noi ca să stea cu Josh, aşa încât eu şi Tim să ne putem petrece o seară împreună, singuri. Tim şi-a pus în cap că vrea să gătească cina pentru mine, aşa că am pornit-o în josul străzii, spre casa lui. Mi-ar plăcea nespus să rămân acolo peste noapte, însă nu e corect să-i cer asta lui Margie, deci o să ne întoarcem amândoi la mine acasă, după ce terminăm cina.

Apăs butonul soneriei şi prin minte îmi trece un gând fugar: oare Kelli Underwood a venit vreodată aici? Ştiu sigur că Tim mi-a spus că au ieşit de vreo două ori la întâlnire, aşa că nu este imposibil s-o fi invitat şi acasă. Poate că a stat exact în acest loc, sunând la sonerie.

Încă n-a fost găsită. A trecut deja o săptămână de la dispariţie. Am urmărit zilnic ştirile, în caz că apărea ceva nou, şi tonele de articole şi relatări îşi pierd tot mai mult din optimism. Până acum, dacă ar fi putut, Kelli ar fi luat legătura cu cineva. Cu cât trece mai mult timp de la dispariţie, cu atât scad şansele ca persoana să-şi facă apariţia în viaţă şi bine-mersi.

Seara trecută am încercat să aduc vorba despre asta şi cu Tim, dar a schimbat subiectul. Presupun că n-am de ce să-l condamn. Nu prea îi place să vorbească despre fostele iubite – aşa cum nici mie nu-mi place să vorbesc despre foştii iubiţi.

Tim deschide uşa casei; e îmbrăcat în tricou şi blugi. Când mă vede în prag, i se luminează tot chipul, ca întotdeauna. Ai zice că acum, când ne vedem deja de două luni, n-ar avea de ce să fie atât de entuziasmat chiar de fiecare dată când ne vedem. Dar este. Zici că soarta a făcut să fim împreună până la urmă, după toți acești ani.

— Brooke! Haide, intră… e frig afară!

Are dreptate – temperatura a scăzut în ultima săptămână şi jacheta mea subțire nu pare să-mi țină deloc de cald. În Raker e mult mai frig decât în Queens.

După ce intru în casă, Tim mă ajută să-mi scot haina şi apoi mă ia în brațe, ca să mă încălzească. Îmi las capul pe umărul lui, cuprinsă de un val de fericire. Nu mai credeam că o să am vreodată o relație atât de minunată. Cu fiecare zi care trece, sunt tot mai sigură că Tim este Alesul. Şi nici el nu a făcut un secret din faptul că simte acelaşi lucru pentru mine.

— Hei, mă întreabă el, cum s-a descurcat Josh la testul de la mate?

Seara trecută, Josh şi Tim au petrecut o oră întreagă studiind adunarea fracţiilor cu numitor diferit, pentru testul de azi, de la şcoală. Încercasem să i le explic şi eu lui Josh săptămâna trecută, dar se pare că dintr-un motiv sau altul nu mi-a ieşit prea grozav. Din fericire, Tim este profesor de şcoală generală şi predă exact matematică.

— A luat o sută de puncte.

— Aşa se face!

Tim aruncă pumnul în aer.

— E minunat.

— Mă bucur că unul dintre noi e bun la predarea matematicii pentru puştii de zece ani.

— Nu trebuie să te simți prost. Cel puțin eşti drăguță.

Râd şi-l plesnesc uşor peste umăr.

— Ştii ce-ai făcut, nu? De-acum înainte va trebui să repeți figura de fiecare dată când are Josh test. Ai fost numit meditatorul oficial.

Îmi zâmbeşte.

— Nu mă deranjează câtuşi de puțin.

Ne îndreptăm spre living şi simt nişte mirosuri amețitoare venind dinspre bucătărie. Nu sunt chiar ca aromele lui Margie, dar miroase al dracului de bine. Trag adânc aer în piept, aşezându-mă pe canapea.

— Ce-mi pregăteşti?

Tim se așază lângă mine.

— Ghici.

Adulmec încă o dată.

— Miroase a sos de roșii.

— Ding, ding, ding.

Îmi amintesc că data trecută când am venit pe la el, mi-a gătit spaghete cu chiftele cu sos.

— Spaghete și chiftele cu sos?

Se strâmbă la mine.

— Ar trebui oare să mă simt ofensat de faptul ca mirosul de sos de roșii te face să presupui că trebuie să-ți fi gătit spaghete cu chiftele? *Sunt* în stare să mai prepar și alte chestii, să știi.

— Păi, atunci ce ai gătit?

— Spaghete și chiftele cu sos, spune el pe un ton oarecum defensiv. Dar *ar fi putut* fi altceva. Ar fi putut fi lasagna. Sau pui cu parmezan. Zic și eu…

Mă aplec să-l sărut.

— Îmi plac la nebunie spaghetele cu chiftele.

Mă sărută și el, trăgându-mă mai aproape. Oare așa a sărutat-o și pe Kelli Underwood? Părea foarte convinsă că sărută bine.

Nu, încetează. De ce naiba mă gândesc la asta?

— Te iubesc, Brooke, îmi murmură la ureche.

Din acea primă seară când mi-a spus-o, am deschis zăgazurile declarațiilor de dragoste. Îi place la nebunie să-mi spună că mă iubește. Și nu pot spune că mie nu-mi place la nebunie să fiu iubită.

— Și eu te iubesc.

Se trage în spate și se uită spre bucătărie.

— Oare miroase a ars?

— Nu…

Se încruntă.

— Mai bine să verific ce face mâncarea. Mă întorc imediat.

Tim se îndreaptă spre bucătărie ca să verifice spaghetele cu chiftele cu sos, iar eu mă las pe spate pe canapea și simt, sub coapsă, o umflătură care mă apasă inconfortabil. Întind mâna să văd ce este. Între pernele canapelei, dau cu degetele de o cârpă făcută mototol.

Trag de ea până o scot de acolo. Așa îmi dau seama că nu e deloc o cârpă oarecare, ci o eșarfă verde din mătase, ce se confunda cu țesătura verde a

canapelei.

A cui să fie eșarfa asta? E al dracului de sigur că nu-i aparține lui Tim. Duc materialul la nas și trag pe nări un parfum de femeie, vag familiar.

— Sosul n-are nimic, declară Tim, întorcându-se în living. Aș zice că masa o să fie gata cam în zece minute. Sper că ți-e foame, fiindcă am făcut mult prea multă mâncare.

Nu reușesc să storc nici măcar un surâs. Stau cu degetele înfipte în eșarfa de mătase din poală.

— Tim, a cui este eșarfa asta?

Abia dacă-i aruncă o privire.

— Nu știu. A ta?

— *Nu* este a mea.

Se uită mai atent la materialul verde din mâna mea, mijind ochii.

— Nu mi se pare cunoscută. Poate o fi a mamei?

Desigur, are sens. La urma urmei, asta e casa părinților lui Tim. N-ar fi deloc surprinzător să găsești un articol vestimentar feminin înțepenit undeva, între mobile. Poate parfumul pe care l-am simțit mi s-a părut cunoscut fiindcă era cel folosit de doamna Reese cu ani în urmă.

Da, asta trebuie să fie. Totuși, doar nu pot să-l bănuiesc pe Tim că aduce alte femei aici. Nu cred că m-ar înșela.

Tim îmi trage eșarfa din mâini și o aruncă pe măsuța de cafea. Apoi se strecoară lângă mine pe canapea, atât de aproape, încât îi simt coapsa lipită de a mea.

— Ascultă, spune el, aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

— Oh?

— Da.

Mă apucă de mână și mă strânge ușor.

— Eu… pur și simplu sunt nebun după tine, Brooke. Dintotdeauna am fost. Și știu că nu suntem de multă vreme împreună, dar detest să mai stau departe de tine fie și pentru o singură noapte. Așa încât mă gândeam că… poate…

Oare mă întreabă dacă n-ar trebui să ne mutăm împreună? Fiindcă, dacă asta e întrebarea, nu știu ce să-i răspund. Și eu sunt nebună după el. Dar trebuie să mă gândesc și la Josh. Nu pot să-i dau viața peste cap aducând pe cineva să locuiască împreună cu noi și apoi să se destrame totul. Nu pot să-i ofer fiului meu un tată și apoi să i-l iau.

Și mai este încă un motiv pentru care nu știu dacă aș fi pregătită să duc lucrurile la nivelul următor cu Tim. Nu pot scăpa de sentimentul că-mi ascunde ceva. De ce este atât de evaziv ori de câte ori îl întreb de Kelli? Mi-a zis deja că a ieșit la întâlnire cu ea. De ce nu mai vrea acum să recunoască?

Și cui aparține de fapt eșarfa aceea?

Tim trebuie să-mi fi observat expresia de pe față, pentru că îmi dă drumul la mână și se dă înapoi, sprijinindu-se de spătarul canapelei.

— Știi ceva? Hai să vorbim mai târziu despre asta.

Umerii mi se relaxează.

— Bună idee.

— Hei.

Mă strânge de genunchi.

— Te duci tu să aduci o sticlă de vin din cramă? Cred că ne-ar prinde bine un pahar.

Este oarecum adorabil felul în care Tim numește subsolul casei „cramă” – însă deja a fugit în bucătărie să salveze orice s-o arde pe-acolo, așa că n-am șansa să-l tachinez nițel pe tema asta. Nici vorbă de cramă – dar absolut deloc. Este o biată pivniță cu vreo zece sticle de vin și un rastel de lemn construit de tatăl lui. Însă presupun că, dacă vrea el să-i zică „cramă”, n-o să ne certăm pe tema asta.

Îl las să-și vadă de treabă în bucătărie și răsucesc mânerul ușii care duce la subsol. Și casa lui, la fel ca a mea, este veche și ușa rezistă un pic, așa că trebuie s-o împing ca să se deschidă. Și, firește, în pivniță e beznă totală. Pipăi în jur după șnurul care aprinde becul din tavan. După vreo treizeci de secunde în care apuc la nimereală aerul din jur, degetele mi se lovesc de șnur și trag. Un bec anemic începe să pâlpâie, luminând subsolul.

Aici e mai frig decât în casă – e aproape ca un frigider – și aerul se simte ușor jilav. Imediat ce intru identific un miros neplăcut de mucegai pe care nu l-am simțit data trecută când am venit aici ca să aduc o sticlă cu vin – probabil că a apărut de curând. Cobor cu atenție treptele strâmbe din lemn, ținându-mă bine de balustrada metalică, rece ca gheața, ca să nu mă prăvălesc pe scară. E cam întuneric aici, așa că mă tem să nu cumva să pășesc greșit și să cad.

Când ajung jos, dau imediat peste rastelul cu vinuri. De ultima dată când am fost aici, pare să-l mai fi alimentat cu câteva sticle. Nu că Tim ar fi

vreun mare cunoscător, dar are el un fix cu crama.

Scot pe rând câteva sticle ca să le cercetez eticheta și în cele din urmă aleg un Merlot. Oare merge cu spaghete și chiftele cu sos? Habar n-am. Dar e bun la gust și o să ne binedispună pe amândoi.

Chiar înainte să o apuc înapoi pe scări în sus, observ o prelată cenușie rulată pe podea, într-un colț. Nu o văzusem ultima dată când am coborât aici să cercetez colecția de vinuri. Ce naiba face Tim cu prelata aia enormă?

Mă strecor spre sulul uriaș de material – mirosul acela ciudat e tot mai puternic, pe măsură ce mă apropii. Chiar și în lumina slabă din subsol, tot îmi dau seama că dintr-un capăt al sulului iese ceva. Mă aplec și îmi dau seama ce este – un pantof. Nu, nu-i doar un pantof, este un pantof roșu cu toc cui.

Încă încălțat pe piciorul unei femei.

Mă holbez la piciorul care iese din prelată, incapabilă să înțeleg ce văd. Mă uit și mai bine și văd și celălalt picior ieșind din sul. Oare Tim are în subsol un manechin rulat într-o prelată?

Nu te mai minți singură, Brooke. Știi exact la ce te uiți. Eșarfa ei zace pe măsuța de cafea de la parter.

Trebuie să ies mai repede de-aici.

Arunc sticla de Merlot pe jos. Se sparge în zeci de cioburi. Alerg pe scări în sus, sărind câte două trepte deodată, fără să mai catadicsesc câtuși de puțin să fiu atentă. Apuc mânerul ușii…

Iar acesta nu se răsucește.

Oh, Doamne! Ușa e încuiată.

CAPITOLUL 42

Tim m-a trimis aici ca să iau o sticlă cu vin. A vrut să văd cadavrul acela înfăşurat în prelată. Iar acum m-a prins şi pe mine în capcană.

— Tim!

Bat cu pumnii în uşa subsolului.

— Tim!

Totul capătă sens într-un mod absolut îngrozitor. În tot acest timp, n-a făcut decât să se joace cu mine. Aftershave-ul acela cu parfum de lemn de santal – trebuie să fi ştiut ce simt în legătură cu asta. Dacă, în noaptea aceea de la fermă, chiar el a fost cel care şi-a pulverizat pe haine acelaşi parfum, ca să cred că sunt atacată de Shane? Şi apoi, desigur, nenorocitul de lănţişor cu pandantiv în formă de fulg de nea. El este cel care mi l-a dăruit. Ştia că în noaptea aia am fost sugrumată cu lănţişorul – fiindcă el a fost cel care a făcut-o. L-a păstrat în toţi aceşti ani şi mi l-a oferit din nou doar ca să mă sperie de moarte.

De ce-am avut încredere în el? Ar fi trebuit să-l ascult pe Shane. Doar m-a *avertizat.* Mi-a spus că nu pot avea încredere în Tim Reese. M-a implorat să n-am nimic de-a face cu el. Dar nu l-am crezut.

Au fost atât de multe semnale şi le-am ignorat absolut de fiecare dată, pentru că am avut încredere oarbă în Tim – băiatul pe care-l ştiam de când eram noi mici.

Tim e bolnav. Habar n-am avut până în clipa asta.

— Tim! Dă-mi drumul de-aici!

Nu mă poate ţine închisă aici, nu-i aşa? Margie ştie unde sunt, la fel şi Josh. Dacă nu vin acasă, o să ştie unde să mă caute. Vor suna la poliţie şi vor spune unde sunt.

Dacă nu cumva plănuieşte să le facă şi lor rău…

Trebuie să ies de-aici. Nu-l pot lăsa să-mi facă şi mie ce i-a făcut lui Kelli. Dar cum? Am telefonul la mine, însă l-am lăsat în geantă, iar geanta este pe canapeaua din living.

Mânerul se scutură uşor. Îl aud pe Tim cum mormăie şi mă dau un pas înapoi, în timp ce uşa se deschide larg. Îl văd în faţa mea, cu ochii aproape ca două găvane goale în lumina de pe coridor.

— Îmi pare rău, spune el. Probabil că s-a înţepenit uşa.

Îl privesc ţintă. Chiar se poartă ca şi cum n-aş fi văzut ce am văzut acolo jos?

Ridică din sprâncene.

— Ce vin ai ales?

Mă uit peste umăr la sticla de Merlot care zace spartă pe podeaua pivniţei.

— Ca să-ţi zic cinstit, nu prea mă simt grozav. Cred… cred că o să ies.

— Serios?

Încleştează maxilarul.

— Mi-am petrecut ultima oră pregătind cina. Chiar vrei să pleci?

— Păi…

Îmi apăs cu degetele pe tâmple.

— Am o migrenă.

— Ai migrene? Nu mi-ai pomenit niciodată de aşa ceva.

— Ei bine, am.

— Fiindcă e prima dată când ai o migrenă de când suntem noi împreună.

Îmi bubuie tâmplele – dintr-o clipă în alta, chiar o să am cu adevărat o migrenă.

— Deci n-am voie să am o nenorocită de migrenă? Asta zici?

Îşi trage capul înapoi.

— Nu zic deloc aşa ceva. Zic doar… să nu pleci. Hai să stăm de vorbă un minut.

— Nu prea cred.

— E vorba de ce-am spus mai devreme? Îmi pare rău că am deschis discuţia. N-am de gând să te presez.

— Vreau *să plec*, Tim.

Nu mai aştept răspuns. Îl împing şi mă reped spre uşa de la intrare, apucând în drum şi geanta abandonată pe canapea.

Am acolo telefonul, precum şi sprayul cu piper – o să-l folosesc dacă va fi nevoie, dar sper să nu. Tim se grăbeşte să mă prindă din urmă. Are picioarele mai lungi decât ale mele, aşa că mă prinde de braţ înainte să apuc

să ies din living. Și-a încleștat degetele pe antebrațul meu, săpându-mi cu unghiile în carne.

— Brooke, spune el.

Are în privire o expresie pe care nu i-o recunosc. Acesta nu e Tim pe care-l știu eu – este o altă față a lui, una pe care n-am văzut-o niciodată până acum.

— Lasă-mă să plec, șuier spre el.

— Brooke, ce…

În secunda aia se aude soneria de la intrare. Tim se uită spre ușă, apoi la mine. Îmi dă drumul la braț și mă îndepărtez de el, tremurând din toate încheieturile. Exact în clipa aia observă și el pe ferestruica ușii de la intrare o pâlpâire de lumini roșii și albastre.

— Ce mama…?

E poliția. Ce caută aici? E ca și cum i-aș fi chemat chiar eu.

Mă trag înapoi, în timp ce Tim se îndreaptă spre intrare. Răsucește cheia și deschide larg ușa. Pare luat prin surprindere de prezența polițistului de patrulă pe veranda casei lui. Simt cum mă inundă un val de ușurare. Polițistul e înalt și musculos; pare perfect capabil să-l pună jos pe Tim, în cazul unei înfruntări fizice.

— Slavă cerului că sunteți aici! suspin eu înainte ca polițistul să apuce să deschidă gura. Nu voia să mă lase să plec și… și are un cadavru la subsol.

Tim rămâne cu gura căscată.

— Un *cadavru?* Brooke, cum poți să…

Polițistul pare la fel de șocat ca Tim. Tot nu știu de ce-a venit încoace sau ce vrea de la Tim, dar face un pas în casă, cu mâna pe tocul armei.

— Sunteți Timothy Reese?

— Da.

Lui Tim i-au ieșit ochii din orbite.

— Dar… e o nebunie! Brooke, ce e în capul tău?

— Ai un cadavru în pivniță, mă răstesc la el. L-am văzut. Este Kelli?

— Kelli! Ți-ai ieșit din minți?

Se uită când la mine, când la polițist.

— Domnule polițist, e o nebunie totală. Nu am nimic în pivniță.

— Și eșarfa ei este pe măsuța de cafea, îi spun polițistului.

Tim cască gura la mine.

— Despre ce vorbești acolo? Aia e eșarfa *mamei.*

Poliţistul comunică ceva prin staţia de emisie-recepţie prinsă în piept. O clipă mai târziu, la uşă se înfiinţează al doilea poliţist.

— Domnule Reese, spune primul poliţist, am venit pentru că am primit un pont anonim că o femeie dispărută, pe nume Kelli Underwood, a fost văzută intrând în casă la dumneavoastră în noaptea dispariţiei sale.

Cred că o să vomit. În tot acest timp, am crezut că Tim e un tip de treabă. Cum naiba m-am înşelat atât de tare? Acum îmi doresc să pot da timpul înapoi cu cel puţin zece ani.

— E ridicol, spune Tim. Nici măcar n-o cunoşteam pe Kelli Underwood.

— Cum poţi spune aşa ceva? strig eu. Ai ieşit cu ea la întâlnire! Ai sărutat-o!

Sângele îi fuge din obraji lui Tim. Aruncă spre poliţişti o privire neajutorată.

— OK, am ieşit cu ea *o dată.* Cu luni în urmă. Dar n-am mai văzut-o de cel puţin două luni.

— Minte!

Simt cum îmi dau lacrimile.

— Este acolo, în pivniţă, învelită într-o prelată. Am văzut-o eu!

— E nebunie curată! protestează Tim. Credeţi-mă, domnilor poliţişti, în pivniţă la mine nu există *niciun* cadavru. Nu am decât o cramă micuţă – jur.

Primul poliţist îl priveşte pe Tim în ochi.

— Vă deranjează dacă aruncăm o privire la subsol?

Pe chipul lui Tim se citeşte groaza crescândă. Se uită când la mine, când la poliţist.

— Ascultaţi… spune cu voce tremurătoare. Aşteptaţi un pic. *Aşteptaţi.* Nu e nevoie să…

Nu cunosc legea, dar presupun că în acest moment poliţistul are deja suficiente motive să intre cu forţa în casă. Trece pe lângă Tim, care arată ca în pragul unui atac cerebral. Dă să-l urmeze pe poliţist protestând în gura mare, dar colegul acestuia, ceva mai în vârstă şi cu părul cărunt, îi pune ferm o mână pe umăr.

— Tu rămâi aici, fiule, îi spune el lui Tim.

— Nu e nimic acolo, spune el încruntat până peste poate. E doar crama mea.

Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji. Nu le mai pot opri. Poliţistul mă vede plângând şi îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Sunteți bine, domnișoară? V-a făcut vreun rău?

— Nu i-am făcut niciun rău! izbucnește Tim, roșu ca racul. Brooke este iubita mea. Niciodată nu i-aș…

Din pivniță răzbate o voce.

— Avem un cadavru aici! Pare să fie Underwood!

Iute ca fulgerul, polițistul mai în vârstă scoate o pereche de cătușe de la brâu. Tim pare gata să verse.

— Timothy Reese, ești arestat pentru uciderea lui Kelli Underwood.

— Vă rog…

Polițistul îi pune cătușele și chipul lui Tim se colorează în trandafiriu.

— Nu știu ce e în pivnița aia, dar n-am pus-o eu acolo. Jur…

Însă polițistul nu-l ascultă. Îi citește drepturile, mânându-l din spate spre ușă. Privesc întreaga scenă care pare atât de ireală, încât am impresia că, dacă o să mă ciupesc tare de tot, s-ar putea să mă trezesc în patul meu, scăldată în sudori reci. Tim a ucis-o pe Kelli Underwood și i-a pitit cadavrul în pivniță, probabil cu intenția de a scăpa de el la un moment dat. Probabil că tot el a ucis-o și pe fata aceea, Tracy Gifford, cu peste unsprezece ani în urmă. Și sunt aproape sigură că el a fost cel care m-a sugrumat în noaptea aceea.

M-am înșelat amarnic. Am făcut o greșeală îngrozitoare și am avut încredere în cine nu trebuia. Fiindcă, din cauza acelei greșeli, un criminal a rămas în libertate și acum o femeie e moartă.

O să fac tot ce o să pot ca să îndrept lucrurile.

CAPITOLUL 43

Polițiștii mă reţin peste o oră acasă la Tim, interogându-mă iar şi iar. Le spun cum am dat peste cadavrul din pivniţă, cum Tim nu a vrut să mă lase să plec şi am menţionat şi despre îndoielile pe care am început să le am cu privire la noaptea aceea de la fermă, petrecută cu mai mult de un deceniu în urmă. Ar vrea să merg cu ei la secţie, dar le explic că trebuie să mă duc acasă, la fiul meu, şi n-o să merg nicăieri cu ei decât dacă mă arestează. Fără prea mare tragere de inimă, mă lasă să plec.

Când ajung acasă, îi găsesc pe Margie şi Josh în bucătărie. Stau la masă pictând diferite modele pe nişte fursecuri în formă de brad de Crăciun. Scena din faţa ochilor mei e atât de dulce, încât aproape că izbucnesc în lacrimi.

— Bună, mamă!

Josh ridică încântat unul dintre brăduţii decoraţi. L-a pictat cu glazură verde, tivită cu roşu.

— Uite ce facem!

Muşcă din fursec. Mă tem să întreb câte de-astea o fi mâncat. Margie se poartă grozav cu el, dar nu e prea grozavă la impunerea *moderaţiei.* În oricare altă seară, treaba asta m-ar fi necăjit. Însă azi nu mai am energia necesară să-mi mai fac griji şi pentru câte fursecuri a mâncat fiul meu.

— Unde e Tim? întreabă Josh.

Simt un nod greu în gât.

— Ăăă…

Fruntea ridată a lui Margie se încreţeşte şi mai tare.

— E totul în regulă, Brooke? Am… auzit nişte sirene…

— Este în regulă.

Vocea îmi sună nenatural de ascuţit.

— Margie, îţi mulţumesc mult că ai venit în seara asta. Ne vedem luni, bine?

Margie mă priveşte curioasă, dându-şi după ureche o şuviţă de păr cărunt, însă îşi ia ascultătoare haina şi poşeta. O conduc la uşă şi, înainte de a pleca,

îmi aruncă o ultimă privire.

— Ești sigură că e totul OK?

Dau din cap, căci nu am încredere în mine însămi că pot vorbi.

— Îhî.

După plecarea lui Margie, revin în bucătărie, unde Josh garnisește restul fursecurilor în formă de brăduț. Când mă vede, se încruntă.

— Unde e Tim? mă întreabă el din nou.

— Tim…

Oh, Doamne, cum o să-i povestesc fiului meu cele întâmplate? Motivul pentru care nu i-am spus niciodată de tatăl lui a fost să-l cruț de astfel de povești.

— Nu vine în seara asta.

— Poftim?

Josh se îmbufnează, scoțând în afară buza de jos.

— Dar a zis că, dacă iau o sută de puncte la test, o să ne jucăm Nintendo împreună, și am luat!

— A intervenit ceva…

— Dar nu e corect! Am luat nota maximă! A spus că o să se joace cu mine. A promis…

— Știu, dar…

Mă strecor pe un scaun lângă Josh.

— A vrut să vină, dar s-a întâmplat ceva. A făcut ceva foarte rău și a aflat poliția, așa că au venit să-l ia.

Josh se holbează la mine.

— Ce-a făcut?

Este cea mai evidentă întrebare pe care mi-o putea pune, dar mă ia complet pe nepregătite.

— A comis o infracțiune.

— A furat ceva?

— Nu…

— Atunci ce a făcut?

— A… a făcut rău cuiva.

Lui Josh i se boțește fețișoara.

— Tim n-ar face rău nimănui intenționat.

Habar n-are el…

— A făcut deja, scumpule. Și… probabil va merge la închisoare. Pentru mult timp.

— Vrei să spui că n-o să mai vină niciodată pe la noi?

Clatin încet din cap. Tim n-o să mai pună niciodată piciorul în casa asta. Poate doar peste cadavrul meu. Mi se face rău când mă gândesc cum l-am lăsat să intre în viețile noastre.

Josh se lasă pe spate în scaun. E îmbujorat la față și nu-mi dau seama că plânge până când nu-l văd ștergându-și ochii cu dosul palmei. Îmi este atât de greu să-l privesc cum plânge în tăcere. Îmi lipsesc lacrimile acelea zgomotoase și dramatice, de când era mic. Plânsul ăsta e mult mai dureros, îmi rupe sufletul.

— Josh, îi spun, te rog să nu plângi.

— Și *tu* plângi.

Duc mâna la ochi și îmi dau seama că are dreptate. Toată fața mi-e scăldată în lacrimi. Josh se urcă la mine în poală ca atunci când era micuț de tot și îl strâng tare în brațe, în timp ce jelim amândoi pierderea încă unui om din viețile noastre.

CAPITOLUL 44

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Vederea gardului de sârmă ghimpată care împrejmuieşte închisoarea de maximă securitate încă îmi dă fiori.

Cam cu două luni în urmă mi-am dat demisia de la Penitenciarul Raker. De atunci, am mai venit pe aici de două ori, dar numai ca vizitator. Din parcare, poţi vedea ţepii ascuţiţi din partea de sus a gardului şi turnurile de veghe ce flanchează curtea interioară.

Totuşi, n-o să dureze prea mult. Abia dacă o să mă dau jos din maşină. Şi după ziua de azi n-o să mă mai întorc niciodată.

În ultimele două luni s-au petrecut o mulţime de lucruri. În afară de faptul că am un nou job, care îmi place la nebunie, Tim a fost încarcerat în aşteptarea procesului, căci este acuzat de crime multiple. În timp ce se întâlnea cu mine, o urmărea şi pe Kelli. Desigur, habar n-am avut de asta. Din punctul meu de vedere, părea iubitul perfect. Deşi câteva persoane de la şcoală au declarat că ştiau că era ceva oarecum în neregulă cu el.

Mi-am retractat mărturia cu privire la noaptea aceea de la fermă. Chiar dacă am bănuit că s-ar putea să am necazuri din cauza asta, a trebuit s-o fac. A trebuit să spun poliţiei că mi-am dat seama că m-am înşelat. Nu Shane fusese cel care a încercat să mă strângă de gât în noaptea aia. Ci Tim. El era îndeajuns de instabil încât să vrea să mă sugrume chiar cu lănţişorul pe care mi-l făcuse cadou cândva.

Şi să-l mai şi păstreze apoi timp de un deceniu. Aşteptând momentul potrivit ca să-l folosească din nou împotriva mea.

Din fericire, nu am păţit nimic după retractare. S-a considerat că a fost o greşeală neintenţionată din partea mea – în definitiv, trecusem printr-o noapte extrem de traumatizantă. Iar retractarea a deschis calea pentru Shane să-şi angajeze un alt avocat şi să răstoarne verdictul din primul său proces.

Astăzi, după unsprezece ani, Shane Nelson este eliberat din închisoare.

Iar eu am venit să-l iau cu maşina.

Ușile pușcăriei se deschid și îl văd pe Shane ieșind, îmbrăcat cu un palton negru, o pereche de blugi și niște încălțări sport care probabil au fost cândva albe, dar acum s-au colorat într-o nuanță de gri. Pe umăr îi atârnă o geantă de voiaj în care duce toată averea lui. Îi fac cu mâna ca să mă vadă și îmi face și el semn, la rându-i.

Când se apropie, îi observ cearcănele ceva mai pronunțate, dar măcar nu are vânătăi pe față. Îmi făcusem o mie de griji că s-ar putea întâmpla ceva în ultimele zile care să-l împiedice să vină acasă, dar nu s-a petrecut nimic grav.

— Brooke. Bună.

— Bună.

Când l-am vizitat la închisoare, în ultimele câteva luni, a trebuit să vorbim printr-un geam, folosind telefoanele montate în perete. Nu ne-am putut atinge. Acum nu mai e nimic care să ne separe, dar stăm așa, față în față, zâmbindu-ne nervos. Nu știu care dintre noi arată mai speriat.

— Îți mulțumesc că ai venit să mă iei.

— Cu plăcere.

Nu că ar avea pe cineva care să vină să-l ia – în afară de mine, e singur pe lume.

— Cum e să fii liber?

Întrebarea e absolut stupidă și mă simt prost că i-am pus-o. Dar, pentru prima dată de multă vreme, zâmbetul de pe chipul lui pare autentic.

— E minunat.

Tranziția spre viața normală nu va fi ușoară. Dar măcar și-a luat bacalaureatul; plănuia să meargă la facultate, însă acest lucru nu s-a mai întâmplat, firește. N-are bani deloc și, cu toate că au fost ridicate toate acuzațiile și a fost complet reabilitat, e greu să ștergi din CV faptul că și-a petrecut ultimul deceniu în pușcărie. Nu poate trece peste ultimii ani de parcă n-ar fi existat.

E vina mea și am de gând să fac tot ce pot ca să-l ajut.

Bag mâna în buzunar și scot un telefon cu clapetă, pe care i-l întind.

— Uite un telefon pe care să-l folosești dacă ai nevoie. Are o grămadă de minute în abonament.

Îl ia, răsucindu-l în mână.

— Uau. În pușcărie, ăsta ar însemna contrabandă serioasă. Mulțumesc mult.

— Nu-i mare chestie.

— Știu, dar apreciez gestul.

Dau din cap și simt cum îmi ia foc fața.

— Păi, îi spun, hai să pornim la drum.

Shane își aruncă geanta în portbagajul mașinii și apoi se urcă pe locul pasagerului, lângă mine.

— *Trebuie* să-mi iau înapoi permisul de conducere.

— Nu mă deranjează să fac pe șoferul între timp.

— Mulțumesc, Brooke.

— Vrei să ne oprim să mănânci ceva pe drum?

Practic îl văd cum salivează.

— Isuse, mi-ai citit gândurile.

Se dovedește că, atunci când duci la fast-food un tip care a fost închis în ultimii zece ani, e mai ceva decât să duci un copil într-un magazin cu bomboane. Shane se holbează preț de zece minute la meniu, cu ochii cât cepele, și sfârșește prin a comanda mai multă mâncare decât l-am văzut eu vreodată mâncând la o singură masă. După ce comandă, scoate din buzunar un plic doldora de bancnote, dar îl pun să-l bage la loc. Efectiv n-are niciun ban – măcar atâta pot face, să-i fac eu cinste cu masa asta.

Când, într-un final, mușcă din burgerul unsuros, pare că o să moară de plăcere.

— Să dea dracii, ce burger grozav!

Mă uit la propriul burger, o chiftea cauciucată cu o frunză fleșcăită de salată pe deasupra.

— Probabil.

Își îndeasă în gură vreo opt cartofi prăjiți și apoi ia o înghițitură lungă din milkshake-ul de vanilie.

— Îmi pare rău. Habar n-ai ce am mâncat în ultimii zece ani.

— Chiar atât de rău era?

Se cutremură.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Dar da.

Preț de o clipă, mi-l imaginez pe Tim stând la una dintre mesele lungi din cantina pușcăriei și holbându-se la tava cu o carne misterioasă și legume apoase. Asta merită. Ba chiar e *mai bine* decât merită.

— Deci, spune Shane, când ajunge Josh acasă?

Oricât de mult s-ar bucura de mâncarea de la fast-food, mi-este clar, din conversațiile pe care le-am avut cu Shane în ultimele câteva săptămâni, că lucrul pe care îl așteaptă cu adevărat este să-și întâlnească fiul. A fost neînduplecat în hotărârea lui de a nu-l aduce pe Josh să-l vadă la închisoare. *Nu vreau să mă vadă așa.*

— Autobuzul ajunge de obicei la noi acasă pe la trei și un sfert.

Dă din cap.

— Deci…

Nu prea știm care e cea mai bună cale de a gestiona această situație. Nu e genul de lucru pentru care poți găsi cu ușurință o soluție online. *Cum să i-l prezinți fiului tău pe tatăl lui, închis timp de zece ani pentru crimă?* E problematic. Tot ce i-am spus lui Josh până acum este că un vechi prieten de-al meu o să stea o vreme la noi.

— O să-i spun doar că ești prietenul meu. Așa am căzut de acord, da?

Shane dă din cap.

— Nu vreau decât să-l cunosc. Putem să-i spunem adevărul la momentul potrivit.

— Exact.

— Mă gândeam…

Mai ia o înghițitură din burger.

— Poate ne oprim să-i iau un cadou, ce zici? Ce crezi că i-ar plăcea?

— Îi place la nebunie să joace baseball, dar acum e prea frig pentru asta.

Mă gândesc o clipă.

— Cinstit vorbind, zilele astea cel mai mult îi place Nintendo.

— Aș putea să-i iau un joc?

— Dar sunt foarte scumpe.

Shane tresare.

— Păi, poate…

— Shane.

Dau să-l iau de mână, dar mă retrag în ultimul moment.

— Relaxează-te. Nu trebuie decât să vorbești cu el și poate să vă jucați Nintendo împreună. Este un copil bun. O să te placă.

Îmi aruncă un zâmbet încurcat.

— OK. Scuze. Dar e foarte important pentru mine.

— Știu. Însă ai încredere – o să fie bine.

Josh *chiar este* un copil bun și sunt sigură că o să-l placă pe Shane. Partea grea va veni când va trebui să-i explicăm cine este de fapt bărbatul acesta și de ce a stat departe de el atâta timp. Cât putem să-i dezvăluim din adevăr? Nu vreau să-l mințim, dar are doar zece ani. Nu știu dacă poate gestiona chiar tot adevărul.

Cred că o să vedem pe parcurs.

CAPITOLUL 45

Când ajungem acasă la mine, primul lucru pe care vrea să-l facă Shane este un duș. După ce-i dau aprobarea, se duce direct spre baia de la etaj, unde rămâne peste o jumătate de oră. Iese de-acolo arătând de parcă ar fi petrecut o zi întreagă la spa.

— Ăsta a fost cel mai bun duș pe care l-am făcut în ultimii zece ani, mă anunță el. Am reușit să reglez temperatura apei așa cum am vrut. Am putut să stau cât am vrut. Și nu am fost în pielea goală împreună cu alți cinci bărbați.

— Sună grozav, îi răspund eu râzând.

Se uită la ceas.

— Deci autobuzul cam trebuie să ajungă, nu?

— Da, în curând.

Azi mi-am luat liber de la serviciu și i-am dat și lui Margie o după-amiază liberă.

— Probabil o să fie aici în următoarele zece minute.

— OK…

Își trece prin păr mâna care îi tremură, apoi se uită la blugii cu care e îmbrăcat.

— Crezi că este în regulă?

Neliniștea lui e de-a dreptul adorabilă. Mă îndrept spre el și-i pun mâinile pe umeri. Este pentru prima dată când ne atingem, de când a ieșit pe poarta închisorii, iar sentimentul este plăcut.

— Nu ai de ce să te frământi. O să te placă. *Crede-mă.*

— De unde ai putea ști?

— Pentru că, îi zâmbesc eu larg, ești un tip simpatic.

Privirile ni se întâlnesc și văd cum i se arcuiesc buzele. Acum, că s-a spălat și a ieșit din salopeta aia de pușcăriaș, arată foarte diferit. Uitasem cât de sexy poate fi Shane. Și trebuie să recunosc, s-a făcut și mai arătos odată cu trecerea timpului. Chiar și cicatricea aia de pe frunte, de la rana cusută chiar de mine, este sexy rău.

Totodată, îmi trece prin minte că n-a mai fost cu o femeie de peste zece ani. Iar în noaptea asta va dormi în dormitorul de lângă al meu.

Momentul de tăcere dintre noi este întrerupt de țârâitul soneriei. A venit Josh. Autobuzul școlii a ajuns.

Shane sare cât colo și se uită agitat spre ușă, trăgându-se de gulerul tricoului. Mă grăbesc să deschid și iată-l pe Josh în prag, cu rucsacul atârnat pe un umăr ca în oricare altă zi, fără să aibă nici cea mai mică idee că astăzi își întâlnește tatăl pentru prima dată.

— Bună, mamă. Mi-e foame.

— Josh.

Întorc privirea spre Shane, care își frânge mâinile undeva în spate.

— Avem un musafir. El e Shane.

— Salut, Josh, spune Shane. Mă bucur foarte mult să te cunosc.

Josh îl ignoră pe Shane și își lasă rucsacul drept în mijlocul holului. Ar trebui să-l lase într-o parte, dar nu știu cum reușește de fiecare dată să-l pună exact acolo unde ar putea să-i stea cuiva în drum.

— Nici măcar nu m-am săturat la prânz, se plânge el. Au avut ravioli și mi-au dat vreo cinci bucăți amărâte. Cinci bucăți, mamă!

Mă uit spre Shane, îngrijorată că s-ar putea simți ofensat de preocuparea lui Josh pentru o gustare, dar nu pare deloc supărat. Stă acolo, zâmbitor, privindu-l pe Josh de parcă n-ar putea cu niciun chip să-și ia ochii de la el.

— Bine, îi spun. Ce vrei să mănânci?

— Nu știu. Ce avem?

— Știi ce avem!

Oh, Dumnezeule mare, puștiul ăsta îmi pune uneori răbdarea la încercare!

— Când eram eu mic, începe Shane, îmi plăceau mult biscuiții Ritz cu unt de arahide. Mama îmi pregătea mereu gustări din astea.

Josh ridică privirea spre Shane, gândindu-se la sugestia lui. Seamănă atât de mult unul cu altul, încât mă trec fiorii. Mă întreb dacă Josh observă ceva. Sunt sigură că Shane a observat.

— OK, acceptă Josh. Asta o să mănânc.

Din fericire avem în cămară și biscuiți Ritz, și unt de arahide – cred că Margie îi folosește și ea pentru gustări. Josh se duce să se joace Nintendo, în timp ce Shane mă ajută să pregătesc mâncarea, în bucătărie. Eu pun biscuiții pe o farfurie, iar el îi unge cu unt de arahide. Nu e chiar o treabă pentru două persoane, dar ne dă ocazia să vorbim.

— Îmi pare rău că a fost cam nepoliticos, îi spun eu.

— Nici vorbă.

Shane îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— I-a plăcut ce i-am sugerat. A fost grozav. De asemenea…

Coboară vocea.

— Îmi amintește mult de mine când eram de vârsta lui.

— Știu – seamănă extrem de mult cu tine.

— Nu-i doar asta.

Aruncă o privire peste umăr.

— E ceva în privința lui. Personalitatea. Pur și simplu… mă face să mă gândesc la cum eram la vârsta aia.

Nu vreau să mă contrazic cu Shane, dar clatin din cap în sinea mea. Josh *nu* este ca Shane. Nu l-am cunoscut atât de bine pe Shane înainte de a începe să ne întâlnim, dar toată lumea știa că băiatul Nelson e cam nebun. Josh nu este deloc așa. E timid și dulce și niciodată nu a provocat probleme la școală.

— De ce nu te duci să joci Nintendo cu el? îi sugerez.

I se luminează privirea.

— Pot?

— Sigur. De ce nu?

— Mă jucam pe la prietenii mei pe-acasă când eram mic…

Firește, familia Nelson nu-și putea permite un Nintendo. Abia dacă-și putea permite să țină luminile aprinse seara.

— Crezi că el ar vrea?

— Categoric.

Termin de pregătit singură biscuiții Ritz, în timp ce Shane se îndreaptă spre living, ca să i se alăture lui Josh. Nu prea îi văd și nu aud ce-și spun, dar pare că merge bine. Shane se apleacă spre Josh, vorbește cu el. Apoi se așază alături, pe canapea.

După zece ani, Josh își petrece în sfârșit timpul împreună cu tatăl lui. Abia aștept să-i spunem adevărul.

CAPITOLUL 46

În timp ce Shane și Josh se joacă Nintendo, îmi sună telefonul – e un număr pe care nu-l recunosc.

După arestarea lui Tim, am învățat să nu răspund apelurilor venite de la numere necunoscute. De cele mai multe ori mă sunau jurnaliști disperați să afle direct de la sursă atât povestea de acum zece ani, cât și pe cea din ultimele câteva luni. Mi-au oferit sume uluitoare ca să le spun ce s-a întâmplat, dar i-am refuzat de fiecare dată. E destul de nasol că va trebui să depun mărturie în procesul lui Tim – nu-mi doresc absolut deloc să-mi retrăiesc aventura povestind-o unui reporter și apoi s-o văd reluată pe toate site-urile de știri. Ca să nu mai spun că asta ar fi crescut șansele ca Josh să afle adevărul.

Apoi veneau la rând cei care mă detestau și mă sunau încontinuu. Oameni furioși pe mine că am trimis la închisoare un nevinovat. Că m-am îndrăgostit de bărbatul care s-a dovedit a fi un criminal. A trebuit să-mi schimb adresa de e-mail, pentru că îmi umpleau în fiecare zi căsuța poștală cu mesaje furioase și chiar cu amenințări. Mi-am schimbat și numărul de telefon, dar n-a folosit la nimic. Dacă cineva chiar vrea să dea de tine, se găsește mereu o cale.

Însă până la urmă valul a trecut. De la arestarea lui Tim au mai existat sute de alte povești la știri și publicul are memoria scurtă. Reporterii nu mai sunt interesați de povestea mea. Pentru ei reprezint știrile de ieri și mă bucur foarte tare că este așa.

Așa că nu e nicio problemă să răspund la telefon.

Apăs pe butonul verde și preiau apelul, așezându-mă pe un scaun la masa din bucătărie.

— Alo?

— Brooke?

E o voce de femeie. Pare ceva mai în vârstă, cam ca mama (dacă ar mai fi fost în viață), însă n-o recunosc.

— Da…

— Brooke, sunt Barbara Reese.

Mă cutremur, dorindu-mi să nu fi răspuns. După arestarea lui Tim, Barbara Reese mi-a lăsat câteva mesaje vocale, dar nu i-am întors niciodată apelurile. Era disperată să-mi vorbească, având în vedere că voi depune mărturie la proces împotriva unicului ei fiu. Și ăsta e încă un motiv în plus pentru care nu pot vorbi cu ea.

— Doamnă Reese, încep eu. Nu pot…

— Te rog, Brooke, nu închide.

Rostește aceste cuvinte cu vocea frântă. Oricât de greu mi-a fost în ultimele luni, sunt sigură că pentru ea a fost și mai greu.

— Te rog. Trebuie să-ți vorbesc.

Vreau să închid, dar nu-i pot face asta doamnei Reese. Adevărul este că o plăceam foarte mult când eram mică. Mi-am petrecut jumătate din copilărie în casa lui Tim, iar doamna Reese era mult mai drăguță cu mine decât propria mea mamă. Ne servea mereu gustări mai bune decât aveam acasă, ea și soțul ei făceau cei mai buni burgeri la grătar și întotdeauna avea o vorbă bună pentru mine. Ca să nu mai spunem că, atunci când mama ne-a prins pe mine și pe Tim sărutându-ne (exersând!), pe când eram în gimnaziu, a făcut tot ce-a putut ca să o liniștească pe isterica de mama. Dintotdeauna l-am invidiat pe Tim pentru mama lui.

— Îmi pare rău, îi spun, dar n-avem nimic să ne spunem.

Îndepărtez telefonul de ureche, dar mă oprește strigătul disperat al doamnei Reese: — Te rog, nu închide, Brooke! Te rog, ascultă doar ce am de spus!

Las să-mi scape un oftat lung.

— Nu e nimic de spus. Eu… am văzut un cadavru în pivniță la el. Îmi pare rău. Știu cât e de greu să auzi așa ceva. Nici eu nu m-aș fi gândit vreodată că Tim e capabil de una ca asta.

— Nu este!

Doamna Reese s-a pierdut de tot cu firea.

— Brooke, tu îl știi mai bine ca oricine. Chiar crezi că ar fi fost în stare s-o ucidă pe fata aia?

— Cadavrul era *la el în pivniță.*

— Înseamnă că l-a pus cineva acolo!

Simt un val de tristețe. Nu mă crede pentru că ea nu a rămas blocată acolo, în cramă, unde putrezea o fată învelită în prelată. Nu a văzut panica

pe de chipul lui Tim când şi-a dat seama că poliţistul o să coboare în pivniţă. Cu greu aş fi putut fi convinsă că fostul meu cel mai bun prieten este criminal în serie, dar seara aceea nu a mai lăsat loc de îndoială.

În clipa aceea, Shane vine în bucătărie cu un pahar de apă gol. Dă să-l umple la robinet, dar observă că vorbesc la telefon şi îmi surprinde expresia de pe faţă, aşa că ridică o sprânceană spre mine. Mimează din buze cuvintele: *Cine e?*

— Te rog, vorbeşte cu Tim, suspină doamna Reese. Dacă şi după ce vorbeşti cu el o să crezi în continuare că a făcut lucrurile acelea îngrozitoare…

— N-am de gând să-l vizitez pe Tim la închisoare.

Asta chiar nu intră absolut deloc în discuţie.

— Îmi pare rău, doamnă Reese.

La auzul numelui, Shane ridică şi cealaltă sprânceană. Rămâne lângă chiuvetă strângând paharul în mână, ca să asculte finalul conversaţiei.

— Trebuie, Brooke! plânge doamna Reese. Toate astea se întâmplă din cauza ta – nu înţelegi? Dă-i lui Tim o şansă să-ţi explice. Trebuie să…

Înainte ca doamna Reese să-şi termine propoziţia, Shane îmi smulge telefonul din mână. Îl apasă pe ureche, ascultă o secundă, apoi îşi drege sonor vocea.

— Doamnă Reese, spune el hotărât. Sunt Shane Nelson. Trebuie s-o lăsaţi în pace pe Brooke. Să nu mai sunaţi niciodată la numărul acesta.

Cu aceste cuvinte, Shane apasă butonul roşu de pe telefon, apoi îl aruncă pe blat.

— Ce tupeu are, bombăne el.

— Ca să fim corecţi…

Ridic privirea spre el.

— Şi mama ta m-a sunat înainte de proces şi mi-a spus aproape aceleaşi lucruri.

— Corect, dar eu eram nevinovat.

— Sunt sigură că şi mama lui Tim crede că el e nevinovat.

— Oh, te rog.

Acum, că am terminat convorbirea, îşi umple paharul cu apă până în buză.

— Ştie şi ea adevărul. Cum ar putea să *nu*-l ştie? La urma urmei, ea l-a crescut.

Ia o înghițitură din paharul cu apă.

— Crezi că, dacă Josh ar fi criminal, tu nu ți-ai da seama?

Este ciudat, pentru că, atunci când credeam că tatăl lui Josh e ucigaș, îmi urmăream fiul cu mare atenție, ca să detectez eventuale semne ale sociopatiei. Dacă ar fi dat vreunul oricât de mic, aș fi intervenit imediat, cu toate forțele – dar Josh e un copil bun. Cu toate astea, copiii se mai schimbă când cresc. O să-l cunosc și la treizeci de ani la fel de bine cum îl cunosc la zece?

— Nu știu, îi răspund într-un final.

Shane își dă ochii peste cap.

— Nu fi naivă, Brooke. Mama lui Tim nu e interesată de adevăr. Nu vrea decât să-și scoată fiul din necaz. Nu poți lăsa să se întâmple una ca asta.

Are dreptate, firește. Doamna Reese va face tot ce poate pentru ca fiul ei să fie achitat. Dar o să fie nevoie de mult mai mult decât să mă convingă pe mine.

CAPITOLUL 47

După ziua stresantă pe care am avut-o, nici măcar nu mi-am pus problema să pregătesc ceva pentru cină. Am comandat în schimb o pizza. A existat chiar un moment foarte drăguț când Shane și Josh au descoperit că le place amândurora pepperoni pe pizza și, jur, Shane părea gata să izbucnească în lacrimi.

Conversația de la cină a curs ușor. Uitasem cât de carismatic poate fi Shane, absolut fără niciun efort, și chiar dacă s-a străduit un pic cam mult, Josh nu a părut să observe. Fiul meu a fost un pic cam deprimat după arestarea lui Tim și aceasta este una dintre cele mai plăcute cine pe care le-am avut din seara aceea încoace.

După ce Josh urcă în camera lui ca să-și termine temele, Shane rămâne așezat la masa din bucătărie, zâmbind ca pentru sine.

— Ce e? îl întreb.

— E un copil foarte simpatic, răspunde el.

— Da. Așa este.

— Pare și isteț, înclină ușor capul.

— E bun la sport?

— *Chiar foarte* bun. Ar trebui să-i vezi aruncarea de la baseball.

Face ochii mari.

— Crezi că aș putea?

— Păi nu acum. Când se face mai frumos afară. Și în primăvară începe și Liga Mică. Poți să vii la meciuri – sunt sigură că i-ar face mare plăcere.

N-am mai văzut în viața mea pe cineva căruia să i se lumineze chiar toată fața la ideea că ar putea asista la meciul de softball al unui puști, în general destul de plictisitor, trebuie să recunoaștem.

— Îți mulțumesc, Brooke, spune Shane.

— Pentru ce?

— Pentru că l-ai crescut atât de bine pe fiul nostru.

Arunc o privire rapidă spre scară.

— Ai grijă ce spui. Pereții sunt cam subțiri în casa asta.

— Corect. Scuze.

Își drege vocea.

— Oricum, voiam să-ți spun că apreciez că m-ai găzduit la tine și că o să plec în curând de pe capul vostru.

Clipesc nedumerită.

— Despre ce vorbești?

— Oh.

Ridică dintr-un umăr.

— Am uitat să-ți zic. Am aflat de la avocatul meu că, pare-se, mama mi-a lăsat ferma prin testament. Așa că, după ce fac curat, o să locuiesc acolo. Cred că mâine o să mă duc să văd cum stă treaba.

Ferma. Locul unde s-a petrecut totul. *Masacrul.*

— Cum ai putea să-ți dorești să trăiești acolo? îl întreb. După toate cele întâmplate…

Ridică un milimetru din sprâncene.

— Aia a fost *casa* mea timp de optsprezece ani, Brooke. Și, serios acum, nu e ca și cum aș avea o grămadă de opțiuni.

— Poți sta aici cât dorești.

— Nu vreau să deranjez.

— N-o să deranjezi.

Coboară privirea spre farfuria din fața lui, pătată de grăsime de la pizza.

— Îți apreciez generozitatea, dar asta nu e casa mea. Am nevoie de un loc al meu. Înțelegi chestia asta, nu?

O înțeleg, dar nu-mi place. Ferma aia îmi apare doar în coșmaruri. Nu-mi pot imagina cum e posibil să-și dorească să locuiască acolo. Gândul de a mă apropia măcar de locul acela îmi face rău fizic.

— Dacă asta îți dorești tu, spun în cele din urmă.

Numai să nu-mi ceri să vin în vizită.

Curățăm resturile de la cină și urc la etaj împreună cu Shane, ca să iau niște așternuturi pentru camera de oaspeți. Apuc și niște pături în plus, pentru că a început să ningă și încăperea pare nițel cam răcoroasă. El insistă că poate să-și facă și singur patul, așa că-l las s-o facă, în timp ce eu îi spun noapte bună lui Josh.

Și-a terminat temele și citește în tăcere la el în pat. Când mă vede, lasă cartea jos.

— M-am spălat pe dinți, îmi spune el.

Mă aşez pe marginea patului. În primii cinci ani de viaţă ai lui Josh, noi doi am dormit în acelaşi pat, de nevoie. (A fost excelent pentru sănătatea mea emoţională.) Dar acum are camera lui.

— Bravo ţie. Şi ţi-ai terminat şi temele?

— Da.

Ezită un pic.

— Mamă?

— Da?

— De ce stă la noi tipul ăsta, Shane?

— Este un prieten vechi.

Devine tot mai lesne să mint.

— N-o să stea decât vreo câteva nopţi. De ce?

Josh ridică din umerii lui slăbuţi.

— De nimic.

— Nu-ţi place de el?

Ezită şi simt cum mi se strânge stomacul. Josh place pe *toată lumea*. Deşi m-am gândit că există o posibilitate ca el şi Shane să nu se împrietenească aşa, chiar din prima, nu mi-a trecut niciodată câtuşi de puţin prin minte că Josh ar putea să nu-l placă.

— Este în regulă, spune el prudent.

— A fost rău cu tine?

— Nu.

— Este ceva ce nu-ţi place la el?

— Nu…

Însă, din nou, văd ezitarea aceea. E ceva ce nu-mi spune şi mă înnebuneşte faptul că nu pot scoate mărturisirea de la el.

Totuşi, nu ştiu cu ce să fi greşit Shane. Am stat cu ochii pe ei practic în fiecare clipă de când a ajuns Josh acasă. Shane s-a purtat grozav cu el, având în vedere că n-are absolut deloc experienţă cu copiii. Adică, na, Tim era profesor. Din asta îşi câştiga traiul. Este evident că se pricepea mai bine să se împrietenească cu un băieţel de zece ani decât un tip care şi-a petrecut ultimul deceniu din viaţă în puşcărie.

— Cât stă aici? mă întreabă Josh.

— Cum am zis, nu prea mult. Poate câteva nopţi.

Este oare doar imaginaţia mea sau Josh pare uşurat?

Nu știu ce are Josh cu el, dar n-am de gând să-i spun nimic lui Shane, fiindcă l-ar distruge cu totul. Trebuie să pretind că i-a făcut o impresie excelentă fiului său.

Când intru în dormitorul de oaspeți, Shane tocmai a terminat de pus pe pat așternuturile curate. Scutură pătura, dar o lasă jos când mă vede intrând.

— Hei, mă întâmpină el.

— Hei.

— Așadar…

Își scarpină cicatricea de pe frunte.

— A zis Josh ceva despre mine?

Nu-i pot spune că a părut încântat de ideea că nu va rămâne aici prea mult timp.

— Te-a plăcut.

A fost bine că i-am zis așa. Văd cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— E grozav. Știi, mă gândeam că, până îmi găsesc un job, aș putea veni zilnic să-l aștept pe Josh când iese de la școală, ca să fie supravegheat.

— Oh…

Îmi feresc privirea.

— Păi, chestia e că avem deja pe cineva care vine zilnic. Așa că…

— Dar ai face niște economii. Și aș mai petrece și eu timpul cu el.

— Lasă-mă să mă gândesc, îi răspund, deși n-o voi face. În niciun caz nu voi renunța la Margie, mai ales că Josh nu pare prea încântat de Shane. Ascultă, continui eu, sunt niște haine pentru tine în sertarul de sus, de acolo.

Shane deschide sertarul de sus al comodei de lângă pat. Scoate un tricou bărbătesc, pe care acum îmi dau seama că este imprimat cuvântul Syracuse. Este orașul unde și-a făcut Tim facultatea, și din expresia de pe chipul lui Shane, îmi dau seama că știe și el.

— Ăsta e tricoul lui *Tim?*

— Da, recunosc eu. A fost pe aici, prin casă, așa că…

Shane dă drumul tricoului cu un gest de dezgust.

— Minunat.

— Îmi pare rău.

Acum îmi dau seama cât de nepotrivită a fost oferta mea. Dar nu mi se păruse o idee atât de rea. În definitiv, sunt doar niște haine.

— Îți aduc eu altceva mâine.

Lasă să-i scape un oftat și se prăbușește pe marginea patului.

— Nu, este în regulă. Nu-mi permit să fiu mofturos. Și nu sunt decât niște haine.

— Le-am spălat, spun cu voce slabă.

Coboară privirea în poală.

— E vina mea că ai ajuns în poziția asta. Dacă te-aș fi protejat mai bine de el în noaptea aia…

— Ai încercat să mă avertizezi.

— Am încercat…

Ridică din sprâncene.

— Mă termină faptul că a profitat de tine încă de când te-ai întors. N-o să-mi iert niciodată că am lăsat să se întâmple una ca asta.

Mă așez lângă el pe pat.

— Nu a fost vina ta. Erai în *închisoare*. Și, oricum, până la urmă a funcționat.

Îmi las încet mâna pe a lui.

— Mă bucur că acum ești aici.

Chicotește ușor.

— Și eu mă bucur.

Se uită în jos, spre mâna mea așezată peste a lui, apoi ridică privirea. Dorința de pe chipul său este inconfundabilă. Presupun că n-ar trebui să fiu surprinsă. Bărbatul ăsta a fost în pușcărie un deceniu. În tot acest timp, nici măcar n-a *atins* o femeie.

Iar Shane este încă *foarte* atrăgător. Leșinam numai când îl vedeam alergând pe terenul de fotbal, iar acum e și mai sexy, pe măsură ce-a înaintat în vârstă. Este mai musculos decât în liceu – probabil a tras de fiare la pușcărie. Este greu să-i rezist.

Însă nu pot face asta. Și aș face bine să-mi iau mâna de pe a lui. Acum.

Observă că m-am retras și își mută privirea.

— Rahat. Îmi pare rău.

Încerc să-mi păstrez un ton egal.

— Este în regulă.

— Nu vreau câtuși de puțin să te fac să te simți în vreun fel inconfortabil, spune el. N-o să te mint – când mă uit la tine, îmi vine să… dar, în fine, asta e problema mea. Nu a ta. Îți promit că o să mă port ca un gentleman cât o să stau aici.

— Îți mulțumesc.

Îi zâmbesc.

— Să știi că n-ar trebui să ai nicio dificultate în chestiile romantice. Ești destul de sexy.

Râde.

— Sunt? E bine de știut.

— Zic și eu. Nu cred c-o să ai probleme să găsești o femeie cu care să te revanșezi pentru timpul pierdut — Hei, nu vreau pe una la întâmplare, agățată prin vreun bar, de care să nu-mi pese câtuși de puțin.

Își mușcă buza de jos.

— Adică, da, a trecut multă vreme. Dar tot îmi doresc să fiu cu cineva la care țin. Cineva important pentru mine.

— Shane…

— Ca de exemplu mama fiului meu…

Cuvintele lui stârnesc ceva în mine. *Mama fiului meu.* Shane este pentru mine ceva ce nu mai poate fi nimeni. Este tatăl biologic al lui Josh. După toți acești ani, este singurul bărbat care poate întregi această familie. Vrea să fie cu mine, aici, iar fiul nostru nu va fi niciodată pe locul doi pentru el, așa cum mă temeam că ar putea fi pentru oricare alt bărbat cu care aș fi decis să mă mărit.

— Brooke? spune el cu ochii plini de o dorință inconfundabilă.

— Și exact asta ar trebui să primești, îi spun. N-ar trebui să te mulțumești cu mai puțin. Ar trebui să ai parte de conexiunea aceea specială.

Când se apleacă în față ca să mă sărute, nu-l opresc.

CAPITOLUL 48

Mă trezesc scăldată în sudori reci.

Seara trecută am sfârşit prin a face sex cu Shane. Nu aş fi vrut să mergem chiar până la capăt, dar mi-am dat seama că el îşi dorea foarte tare şi nu am avut inima să-l refuz. În definitiv, fusese privat de această plăcere timp de zece ani. Nu-i poţi refuza un pahar cu apă unui tip care a rătăcit un deceniu prin deşert.

OK, îmi dau seama că nu-i chiar acelaşi lucru. Totuşi.

A durat puţin şi după aceea m-am simţit ciudat de goală pe dinăuntru. Shane a aţipit aproape instant, aşa că n-am avut ocazia să vorbim şi a fost mai bine aşa. M-am strecurat afară din camera de oaspeţi şi m-am dus la mine în dormitor, unde m-am foit peste un ceas de pe-o parte pe alta, până când, într-un final, am căzut într-un somn agitat.

Şi, bineînţeles, somnul acela a fost presărat cu coşmaruri.

Acelaşi vis urât pe care-l am dintotdeauna. Sunt din nou la fermă, în livingul cufundat în beznă, cu furtuna făcând ravagii afară. Iar colierul acela cu pandantiv în formă de fulg de nea mă strânge tot mai tare de beregată. Bubuitul unui tunet face casa să se cutremure şi o zală a lanţului se rupe.

Şi aşa mă trezesc la trei dimineaţa, cu pijamaua fleaşcă pe mine.

Stau întinsă în pat, tremurând. Nu atât din cauza coşmarului în sine, cât a faptului că retrăiesc ce s-a întâmplat în noaptea aia.

Tim sugrumându-mă cu lănţişorul. Şi apoi bubuitul tunetului. Şi apoi…

Încă ceva.

Am auzit încă ceva chiar în momentul în care a tunat. Sunt sigură de asta. Dar nu-mi amintesc ce anume. Amintirea aceea atârnă de marginea subconştientului meu şi strâng tare pleoapele, plină de frustrare.

În fine, n-am reuşit să-mi amintesc timp de zece ani, n-o să-mi amintesc tocmai acum.

Îmi dau seama că am fost trezită din somn de un zgomot care vine de afară. Încă se aude crivăţul, aşa că mi-e greu să desluşesc şi altceva, dar

sună aproape ca…

Un motor de mașină. Chiar sub fereastra mea. Și încă ceva: Ușa garajului deschizându-se.

Mă dau jos din pat, cu capul învârtindu-mi-se. Înaintez pe pipăite prin beznă spre fereastra care dă în fața casei. E destul de întuneric afară, strada e luminată doar de un bec anemic, dar pot vedea că ușa garajului meu este închisă. Și…

Alea sunt urme de cauciucuri prin zăpadă?

Mijesc ochii spre ieșirea din garaj, încercând să mă hotărăsc dacă ar trebui sau nu să merg să văd mai de-aproape. Oare îmi pierd mințile? De ce ar vrea cineva să-mi folosească mașina? Ușa garajului e încuiată. Nu poate ajunge nimeni acolo decât din interior. Și singurul adult din casă, în afară de mine, este Shane, care nici măcar nu mai are un permis de conducere valabil. Nu că n-ar ști să conducă, dar…

Inima îmi bate prea tare ca să încerc măcar să mă culc la loc. Îmi bag picioarele în papucii pufoși de lângă pat și mă strecor pe hol spre camera de oaspeți, unde Shane dormea buștean ultima oară când l-am văzut. Și unde probabil încă doarme.

Ușa camerei este închisă. Nu e niciun semn că ar fi ieșit. Lipesc urechea de ușă și aproape că reușesc să deslușesc zgomotul respirației sale profunde. Nu vreau să ciocăn sau să dau buzna peste el. Cred că i-ar prinde bine un somn bun.

Devin paranoică. Nu mi-a luat nimeni mașina. Nu e nimeni afară. Ușa garajului este închisă.

Desigur, mai este o cale să verific. Aș putea coborî în garaj, ca să văd dacă e zăpadă pe Toyota. Dacă este, probabil că a condus-o cineva recent.

Numai că pe măsură ce mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai nebunesc. Nu cred că am auzit zgomot de motor. Trebuie să fi fost ceva ce-am visat.

Trebuie să mă calmez și să mă duc la culcare.

Dimineața mă trezesc cu o stare oribilă. Pleoapele îmi sunt grele, parcă lipite, și aproape că trebuie să-mi deschid ochii cu degetele. Înainte chiar să merg la duș, mă împleticesc pe scări către living, să-mi fac o cafea.

Shane s-a trezit deja, dau peste el în bucătărie. Prepară ceva pe aragaz, fredonând uşor pentru sine. Mă frec la ochi şi îl privesc câteva clipe, până când, într-un final, mă vede şi el.

— Bună dimineaţa! spune pe un ton voios.

— ’Neaţa.

Casc zgomotos.

— Scuze. Nu prea am dormit bine.

— Eu am dormit *grozav.*

Se întoarce spre mine şi văd că cearcănele vineţii de sub ochi i-au dispărut aproape de tot. Mă simt prost că l-am bănuit că bântuie cu Toyota mea prin oraş în miez de noapte – e limpede că el a avut parte de noaptea de somn pe care mi-aş fi dorit-o şi eu.

— Patul ăla este *atât* de confortabil.

Chiar nu este. Dar ştiu şi eu cât de îngrozitoare sunt saltelele din puşcărie.

— Sunt obişnuit să mă trezesc devreme, îmi explică el. Aşa că am pregătit ceva pentru micul-dejun, dacă e OK. Şi am pus şi de cafea, dacă vrei şi tu.

Îmi torn o cană de cafea din cafetieră. De obicei, o beau cu zahăr şi lapte, însă de data asta o las neagră.

— Ce pregăteşti?

— Clătite.

— Lui Josh îi plac la nebunie. Mai ales dacă arunci în ele şi nişte fulgi de ciocolată.

— Se rezolvă.

Mă uit spre cămară.

— Ştiam că am rămas fără praf de clătite.

— Păi eu le-am făcut de la zero.

— Serios?

Eu habar n-am cum să fac aşa ceva.

— Sunt impresionată.

— Eu şi mama obişnuiam să facem clătite în fiecare dimineaţă de duminică, spune Shane. Fac o tonă dacă vrei să-l trezeşti pe Josh şi să-l anunţi că sunt gata.

Ultima parte o rosteşte oarecum timid. Vrea să petreacă mai mult timp cu Josh. Înţeleg asta, dar nu pot forţa lucrurile.

— După micul-dejun, o să ies să dau zăpada de pe alee, OK?

— Ar fi grozav.

Ninsoarea s-a oprit undeva spre dimineață, lăsând pe alee și pe stradă o pătură groasă, albă. Aș fi deszăpezit chiar eu – este una dintre multele responsabilități care îmi revin direct ca unic adult în gospodărie. E drăguț din partea lui Shane că se oferă s-o facă în locul meu.

— Și după aia, adaugă el, mă gândesc că am putea merge cu mașina la fermă. Să vedem cât de rău arată și poate să fac nițel curat pe acolo.

Am gura plină de cafea, pe care aproape că o scuip pe jos.

— Să mergem cu mașina la fermă? *Astăzi?*

Întoarce o clătită rumenită frumos.

— De ce nu? O să-mi ia ceva până o să fie gata să mă mut acolo. Și e sâmbătă. Aș putea să mă apuc deja.

— Da, dar…

Simt pe ceafă broboane de transpirație rece.

— Nu știu dacă e o idee bună. Probabil că e mizerie mare acolo și poate fi chiar periculos. Locul a fost pustiu ceva vreme.

Strânge buzele.

— Corect, și exact ăsta e motivul pentru care trebuie să merg să văd în ce stare e. N-o să devină mai curat dacă stau degeaba pe-aici.

Îmi tremură mâinile. Las cana de cafea pe masă, ca să n-o scap.

— Pur și simplu nu mă simt confortabil să merg cu mașina acolo. După tot ce s-a întâmplat, înțelegi?

Mă privește surprins.

— Serios? S-a întâmplat acum unsprezece ani.

De fapt, acești unsprezece ani de la noaptea aia îngrozitoare tocmai s-au împlinit recent.

— Da, *serios.*

Lasă jos spatula cu care întorcea clătitele.

— Păi atunci nu știu cum o să mă descurc. Nu am permis de conducere, deci cum să ajung acolo?

— Eu…

Se încruntă.

— Ai putea măcar să mă duci? Nu trebuie să mă aștepți sau să intri, doar lasă-mă acolo.

Ezit.

— Te rog, Brooke…?

Simt un ghimpe de vinovăție. Săracul om nici măcar nu are permis, ce să mai vorbim de mașină. Și tot ce-și dorește este să se întoarcă în casa copilăriei sale, ca să o facă iar locuibilă.

— Bine.

Dar chiar în secunda în care rostesc acest cuvânt, știu că o să-l regret curând.

CAPITOLUL 49

Shane marchează puncte importante cu clătitele lui. Josh mănâncă vreo opt bucăţi şi, cu gura plină, le declară „cele mai bune clătite din lume”. Când îl aude, Shane pare cel mai fericit de pe pământ.

— Pot să iau nişte materiale de curăţat pentru fermă? întreabă el în timp ce strânge resturile de mâncare de pe masă.

— Desigur…

Nu vreau să-i spun că speram să se fi răzgândit.

— Îţi mulţumesc mult pentru ajutor, Brooke.

Pune o mână pe umărul meu şi mă strânge uşor. Mă foiesc, fiindcă Josh este încă la masă, împreună cu noi. Da, am făcut sex noaptea trecută, dar nu pricepe că trebuie să avem grijă ce informaţii ajung la fiul nostru de zece ani?

Desigur că Josh face ochii mari când vede mâna lui Shane zăbovind un pic cam mult pe umărul meu. Dar nu spune nimic.

— Deci, spune Shane, când plecăm?

— Unde să plecaţi? intervine Josh.

Shane se aşază pe unul dintre scaunele de la masa din bucătărie.

— Eu şi maică-ta mergem la o fermă foarte tare, din cealaltă parte a oraşului. Acolo am locuit eu acum multă vreme.

— Oh, spune Josh. Tare.

— Vrei să vii şi tu? adaugă Shane.

Trag aer în piept. În mintea mea era că Josh va rămâne acasă cât îl duc eu pe Shane cu maşina la fermă. Dar, spre surpriza mea, Josh dă din cap plin de entuziasm.

— Da!

— Oh, scumpule, intervin repede. Nu trebuie să vii şi tu cu noi. O să fie foarte plictisitor. Nici măcar n-o să intrăm în casă.

— Dar vreau să merg, se bosumflă Josh.

Presupun că asta va fi o călătorie în familie.

Shane iese ca să dea zăpada de pe alee, iar eu adun materiale de curățenie de prin casă. Nu prea știu ce să iau cu mine și sunt îngrijorată că o să găsim acolo o mizerie de nedescris. Nu sunt covoare, deci nu mă deranjez să iau și aspiratorul. Aduc mopul și găleata, o grămadă de substanțe de curățat, niște cârpe și două role de prosoape de hârtie. Shane o să aibă ceva de lucru în locul ăla.

După ce adun materialele, mă duc să-mi iau cheile de la mașină, ca să bag totul în portbagaj. Îmi las mereu cheile pe biblioteca de lângă ușa de la intrare, pe al patrulea raft de sus în jos, chiar în fața dicționarului Webster. Doar că acum, când întind mâna să le iau, nu le găsesc la locul lor.

Unde-mi sunt cheile?

O fracțiune de secundă mai târziu, le zăresc pe al treilea raft. În același loc în care le pun mereu, doar că pe un raft mai sus. Le prind în palmă, uitându-mă la breloc ca și cum aș putea primi un indiciu.

Sunt sigură că le-am pus pe al patrulea raft. Le pun acolo absolut de fiecare dată când ajung acasă de la magazin, de la serviciu sau de oriunde altundeva. Este un gest automat. Îl fac fără să mă gândesc. Deci, cu toate că nu-mi amintesc să fi pus cheile pe raftul acela, sunt sigură că trebuie s-o fi făcut.

Desigur, când am venit ieri acasă aveam multe pe cap. Îl aduceam cu mine pe tatăl fiului meu, un bărbat care fusese închis în ultimii zece ani. În minte mi se îngrămădeau o mulțime de gânduri. Dacă există pe lume vreun moment în care să pun cheile pe raftul greșit, acela e ziua de ieri.

Totuși, nu mă simt deloc confortabil. Azi-noapte m-am trezit în beznă, convinsă că aud un motor de mașină sub fereastra mea. Iar acum cheile sunt în alt loc decât le-am lăsat.

Acum îmi doresc ca azi-noapte să fi mers în garaj, să verific. Dacă mi-a folosit cineva mașina, ar fi avut zăpadă pe ea. Însă acum e prea târziu. Și dacă a fost, zăpada s-a topit deja, în mod sigur.

Ușa de la intrare se dă de perete și Shane dă buzna înăuntru, cu mănușile pline de omăt. Lasă lopata într-un colț, lângă ușă, acolo unde a și găsit-o, și-mi zâmbește.

— Ai luat tot ce ne trebuie?

Hai că asta e chiar o prostie. Trebuie să-mi fi pus eu cheile aiurea. Am o grămadă de lucruri pe cap. N-ar trebui să-mi pierd mințile analizând asta prea mult. Și, oricum, ce dacă Shane *a luat* mașina și s-a dus undeva

noaptea trecută? Chiar ar fi ăsta cel mai rău lucru din lume? Poate a vrut doar să vadă cum e să fii din nou la volan, după atâta timp. Nu pot să-l condamn.

— Da, îi răspund. Am luat tot.

Cincisprezece minute mai târziu, am încărcat în Toyota toate materialele de curățenie și ies pe șosea cu Shane pe locul pasagerului și Josh pe bancheta din spate. Când mă înscriu pe drumul principal, am o senzație de rău, dar i-am promis lui Shane că o să-l ajut cu asta. Nu pot da înapoi.

— Știi cum să ajungi acolo? mă întreabă el.

— Da, spun pe un ton repezit.

Tace preț de o clipă.

— Ești bine?

Nu. Nu sunt bine. Ne îndreptăm spre casa în care aproape că am fost ucisă cu unsprezece ani în urmă. Nimic din toate astea nu poate fi OK. Însă în fața fiului meu nu prea am cum să-i spun tot ce gândesc.

— Sunt bine.

— Apreciez că faci asta.

— Mda.

Shane pare să-și dea seama că nu mai vreau să vorbesc despre asta, așa că își ține gura și se lasă pe spate în scaun. Străzile au fost curățate în cea mai mare parte încă de dimineață, așa că, în ciuda faptului că n-am tracțiune integrală, prin Raker se merge destul de bine. Asta până când virez pe drumeagul care duce spre fermă și mașina începe să patineze ușor. Drumul a fost deszăpezit cu plugul, însă nu prea bine, și pentru că temperatura a coborât sub zero grade, cea mai mare parte din zăpada rămasă s-a transformat în gheață.

— Isuse, comentează Shane când mașina alunecă ușor într-o parte. Ai grijă, Brooke. Nu știi să conduci pe zăpadă?

Nu prea știu, într-adevăr. În Queens nu aveam mașină – luam autobuzul ca să mă duc unde aveam nevoie. Toyota asta e prima mea mașină, iar asta e prima iarnă în care am de-a face cu o zăpadă mai serioasă.

— Poate ai putea să-mi spui tu niște trucuri, la un moment dat, îi spun lui Shane.

— Da, poate.

Conduc încet tot restul drumului, cam un kilometru și jumătate, până la fermă. Probabil că am mers cu mai puțin de cincisprezece kilometri pe oră.

După câteva minute, vedem și casa.

Și acum unsprezece ani arăta rău, dar acum arată și mai și. Vopseaua roșie s-a decolorat de tot, în afară de câteva petice răspândite ici și colo, iar treptele de la intrare s-au surpat complet. Acoperișul e acoperit tot de zăpadă și pare că ține încă, dar sunt și acolo o mulțime de stricăciuni. Casa asta are nevoie de ceva mai mult decât o renovare.

Shane privește țintă clădirea veche, cu mâinile încleștate pe genunchi. Nu pot să-mi dau seama la ce se gândește, până când nu-l aud izbucnind: — Ia uite! E bătrânul meu Chevy!

Evident, rabla aia de mașină e parcată tot lângă casă, acoperită de un strat gros de zăpadă, dar încă destul de ușor de recunoscut. Sunt sigură că, precum casa, și mașina va avea nevoie de tot atât de multă muncă pentru a putea fi folosită. Trag lângă Chevrolet, sperând să-mi pot scoate mașina de aici mai târziu. Toyota nu e grozavă la marșarier prin zăpadă.

— Aici am locuit eu, Josh, spune Shane.

— Zici că e o casă bântuită, comentează Josh.

Shane îmi face cu ochiul.

— Ar putea fi.

N-aș fi cu totul surprinsă. La urma urmei, au murit trei oameni aici. Și am impresia că Shane nu simte deloc gravitatea acestui fapt. De fapt, pare chiar *fericit* să se afle în locul acesta.

— Hei, îi spune el lui Josh, vrei să vezi cum e înăuntru?

— Desigur!

Deschid gura ca să protestez, dar Shane și Josh au ieșit deja din mașină. În clipa asta sunt atât de furioasă pe Shane, încât îmi vine să urlu. Am avut o *înțelegere*. I-am spus că o să-l las aici, apoi o să plec. Dar dacă fiul meu intră în casă, evident că nu pot pleca. Așa că n-am de ales decât să mă grăbesc să-i prind din urmă.

Dau să strig la Shane să fie atent la trepte, însă, fără să fie nevoie să-i spun, îl ajută pe Josh să urce scara de la intrare, asigurându-se că nu alunecă și nu cade. Îi urmez și eu, ținându-mă strâns de balustradă ca să nu alunec pe treptele înghețate. Shane se scotocește în buzunar după cheie, apoi o introduce în broască. Și descuie ușa. Am un sentiment îngrozitor de déjà-vu, retrăind parcă momentele în care mă vedeam cu Shane și mă aducea uneori la el acasă.

— Shane… încep eu.

— Doar să aruncăm o privire pe-aici, îmi răspunde.

Se chinuie un pic să descuie ușa, căci lemnul a putrezit și s-a spintecat, iar toată fațada casei e bocnă. Trebuie să se împingă cu toată greutatea în ea, însă în cele din urmă sare din țâțâni și se deschide. Și apoi, împotriva voinței mele, pășim înăuntru.

În casă este la fel de frig ca afară. Nu e curent, însă, fiind zi, nu e atât de întuneric ca în noaptea aceea, de acum unsprezece ani. De tavan atârnă pânze de păianjen și toată mobila e acoperită de un strat gros de praf. Mirosul de frig și mucegai îmbibă aerul.

Dar măcar e mai OK decât lemnul de santal.

— Isuse!

Shane se uită de jur-împrejur.

— Locul ăsta a cunoscut în mod sigur și vremuri mai bune.

Privirea mi se abate spre zona din fața scărilor. Acolo s-a petrecut. Acolo a încercat Tim să mă sugrume cu lănțișorul de la gât.

Josh își trece un deget de-a lungul canapelei. Îl ridică în aer, negru de praf.

— Ia uite, mamă!

— Da, e murdar.

— Canapeaua este o cauză pierdută, spune Shane. Dar aș putea spăla pe jos. Și în bucătărie…

Se uită la mine plin de speranță. Ar vrea să-l ajut. *Are nevoie* să-l ajut. Fiindcă o să-i ia toată viața ca să curețe locul ăsta de unul singur. Iar acum, că tot am intrat și nu am făcut un atac de panică, poate că n-o să fie chiar atât de rău cum credeam că va fi. Poate că, în sfârșit, o să reușesc și eu să trec peste ce s-a întâmplat aici în noaptea aia.

Poate o să mă ajute să mă vindec.

— OK, putem rămâne și noi vreo două ore, spun eu. Dar apoi gata.

Shane dă din cap îndatorat.

— Îți mulțumesc mult, Brooke.

— În regulă. Hai să aducem materialele de curățat din mașină.

CAPITOLUL 50

Facem curățenie toți trei, ca o familie.

Se implică până și Josh. Urăște să-și facă ordine la el în cameră, dar aici e mai degrabă o *aventură* la curățenie. Habar n-ai peste ce mostră dezgustătoare poți să dai în fiecare cotlon. De exemplu, într-un coș de gunoi gol din bucătărie găsim un șobolan degerat. Este cel mai scârbos lucru pe care l-am văzut eu vreodată, dar Josh pare deosebit de încântat. Iar Shane este deosebit de încântat de încântarea lui.

— Te rog, fă ceva cu șobolanul ăla, îl bombăn eu pe Shane. Nu vreau să-l ducă acasă să-l arate prietenilor.

Shane râde.

— Categoric pricepi cum funcționează mintea unui băiat de zece ani.

Din nefericire, după vreo două ore de șmotru, am ridicat în aer atâta praf, că Josh nu se poate opri din strănutat. Nasul i se înroșește și lăcrimează neîncetat.

— Cred că trebuie să ieși, îi spun. Du-te să respiri niște aer curat.

— De fapt, intervine Shane, am putea face o plimbare. Pădurea din jur este foarte mișto iarna. Putem să facem și un om de zăpadă. Ce zici, Josh?

— Sigur, aprobă Josh.

Clatin din cap.

— E prea frig. Nu vreau să colinde prin pădure pe vremea asta.

Shane se uită la Josh, apoi la mine.

— Păi aș putea merge eu cu el, dacă tu nu vrei.

În cap mi se pornește un clopoțel de alarmă.

Nu-l lăsa să facă asta.

— Nu cred că-i o idee bună.

Shane mă privește pentru o clipă și privirea i se întunecă.

— De ce nu?

— Pentru că nu e sigur.

— Este absolut sigur.

Se încruntă.

— Eu obișnuiam să colind neîncetat pădurile astea când eram de vârsta lui. *De unul singur.* Și o să fiu eu cu el – o să am grijă de el.

— Știu, dar…

— O să am grijă să fie în siguranță.

Shane se înroșește ușor.

— N-ai încredere în mine?

Oare am?

Eu am fost cea care s-a asigurat că Shane va fi eliberat din închisoare. L-am invitat din nou în viețile noastre. Este tatăl fiului meu. Este șansa noastră de a fi iar o familie și, dacă nu pot avea încredere în el, atunci am probleme mai mari decât plimbarea pe care o fac împreună în plină zi.

Josh mă trage de braț.

— Vreau să merg, mamă.

Chiar și Josh vrea să meargă. În sfârșit, între ei se creează o legătură. Ar fi o cruzime să împiedic acest lucru.

Shane bagă mâna în buzunar și scoate telefonul cu clapetă pe care i l-am cumpărat. Îl clatină în aer.

— Am și telefonul cu mine. Poți să mă suni, dacă vrei. Iar eu am numărul tău, dacă e nevoie.

— Bine. Dar să aveți grijă.

Shane își duce o mână la piept.

— Jur, o să-l apăr cu prețul vieții mele.

Îl cred.

Mă asigur că Josh își pune căciula și mănușile, iar Shane face același lucru. Îi conduc la ușă și îi urmăresc cu privirea cum se afundă în pădurice a de lângă fermă. La un moment dat, Josh alunecă pe un petic de gheață, dar Shane întinde mâna și-l pune pe picioare.

O să fie bine. Shane este tatăl lui Josh. N-o să permită să i se întâmple ceva.

Mă întorc în casă și închid ușa după mine. Afară se face tot mai frig, categoric temperatura a coborât sub zero grade. Fac prinsoare că, după zece minute, Josh o să înceapă să se plângă și o să vrea înapoi în casă. Deși pe el nu-l deranjează frigul ca pe mine. Mă chinui mereu să-l fac să-și pună paltonul când merge la școală, de parcă ar exista vreo posibilitate să-l las să plece doar cu un hanorac pe el, când afară sunt minus cinci grade. Mă întreb dacă așa era și Shane când era copil.

Mă doare un pic spatele de la curățenie, așa că-mi acord un minut de pauză și mă așez pe unul dintre scaunele pe care le-am curățat. Bag mâna în buzunarul hainei – abia dacă am semnal la telefon. O liniuță, dar presupun că e destul. Accesez browserul și ezit preț de o clipă înainte de a tasta Timothy Reese.

Nu știu de ce tot caut știri despre el. Nu se schimbă nimic de la o zi la alta, mai ales acum, la două luni după ce a fost arestat. Imediat după aceea, numele i-a apărut în absolut toate ziarele. A fost ditamai povestea – un director adjunct liniștit și manierat, care și-a ucis o fostă iubită și ar putea fi vinovat de crime multiple, săvârșite cu ani în urmă.

Tim a avut tupeul să pledeze nevinovat – aproape am avut impresia că o face ca să mă tortureze pe mine. În pivnița lui a fost găsit cadavrul unei femei. Chiar își imaginează că are vreo șansă să scape de pușcărie după așa ceva? Mi s-a spus deja că voi fi solicitată să depun mărturie la procesul lui. Sunt îngrozită de asta, dar n-am de ales, trebuie s-o fac. Este vina mea că n-a fost închis acum zece ani. M-a prostit complet.

N-o să mai irosesc nicio secundă ca să mă gândesc la el. Îi șterg numele din motorul de căutare.

În schimb, accesez un site de știri locale. O să mai citesc niște articole cât îi aștept pe Shane și Josh să-și facă omul de zăpadă sau să i se facă frig lui Josh și să ceară să se întoarcă – oricare dintre aceste lucruri s-o întâmpla primul. Site-ului de știri îi ia o veșnicie să se încarce. Textul apare primul pe ecran, în timp ce imaginile încă se încarcă. Procesul ăsta o să-mi consume probabil și bateria. Cât aștept, mă uit la prima știre:

Gardian de la închisoarea locală, victima unei crime

Mă holbez la titlu și simt că mă lasă inima. Nu se poate. *Nu e posibil.*

Încerc să dau click pe titlu. Nu se întâmplă nimic. De ce trebuie să meargă atât de prost internetul aici? Imaginea de lângă titlu se încarcă efectiv pixel cu pixel. Pe ecran începe să se materializeze creștetul unei țeste chele.

Nu poate fi Marcus Hunt. *Nu se poate.*

Iar apoi fotografia se mai completează un pic. Îndeajuns cât să-i pot vedea ochii.

Oh, Dumnezeule! El este. E Hunt. A fost găsit mort – probabil azi. Apăs iar pe articol, dar ecranul e complet înțepenit. N-o să reușesc să citesc

articolul ăsta. Nu știu când s-a întâmplat sau cum, dar într-un fel sau altul Marcus Hunt a fost ucis.

Știrea este în regim de breaking news. Ceea ce înseamnă că probabil tocmai l-au găsit. A fost ucis azi-noapte? Habar n-am.

Dar știu că în dimineața asta cheile mașinii mele erau în alt loc decât le-am lăsat eu când am ajuns ieri, acasă. Și mai știu și că, după tot ce s-a întâmplat în Penitenciarul Raker, Shane probabil că-l detestă pe Marcus Hunt cu o îndârjire neostoită.

Mi se învârte capul. Sar de pe scaun și încep să dau ocol camerei, de parcă asta ar putea să-mi dea vreun indiciu despre ce s-a petrecut noaptea trecută. Însă, desigur, camera rămâne cufundată în tăcere. Niciun indiciu. Doar o grămadă de praf.

Ajung la piciorul scării și încremenesc. Ca toate celelalte obiecte de-aici, e plină de praf.

Exact aici stăteam când Tim a încercat să mă stranguleze. Tocmai coborâsem scările, fugind din camera unde mă aflam alături de Chelsea, pentru că din nu știu ce motive tâmpite îmi intrase în cap că poate ea a fost cea care i-a înjunghiat pe Brandon și Kayla. Habar n-aveam că la puțin timp după aceea avea să moară și ea și că decizia mea de-a ieși din cameră a costat-o viața pe cea mai bună prietenă.

Închid ochii încercând să nu mă gândesc la noaptea aia, dar strădania mea pare să înrăutățească și mai mult lucrurile. Cu cât încerc mai mult să nu mă gândesc, cu atât mai viu și real pare totul. În ultimii câțiva ani, amintirile s-au estompat aproape de tot. Dar acum, că mă aflu din nou la fermă, pare că s-a întâmplat ieri.

Am ieșit în fugă din camera lui Shane. M-am repezit spre scări cât de repede am putut, apoi m-am împiedicat. Și apoi, iute ca fulgerul, Tim s-a aruncat peste mine, strângându-mi lănțișorul în jurul gâtului, în timp ce parfumul de lemn de santal îmi umplea nările. Apoi s-a auzit bubuitul unui tunet, mascând un alt sunet pe care nu-l pot distinge.

Aproape că simt greutatea trupului său strivindu-mă. Plămânii îmi rămân fără aer. Și încerc să urlu: Shane, nu!

Deschid iar ochii. Mă îndepărtez de scară, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Odată cu trecerea anilor, am început să mă îndoiesc de mine însămi. Nu i-am zărit nicio clipă fața, așa că putea fi oricine. Doar că *n-a fost* oricine, în noaptea aia, am știut cine este. Și știu asta și acum.

A fost Shane.

Mă întâlneam deja cu el de luni bune. Îi ştiam trupul. Ştiam că el este deasupra mea. Nu a fost Tim, care era mai slab şi mai deşirat. A fost Shane. Shane a fost cel care a încercat să mă stranguleze şi probabil el este cel care l-a ucis şi pe Hunt, azi-noapte. Cum am putut să mă mint singură că nu e aşa, ci altfel?

Hunt avea dreptate. Shane *este* manipulator. Chiar m-a făcut să cred că…

Tremur din tot corpul. Aproape că simt bubuitul tunetului de acum unsprezece ani, care a zguduit toată casa. Şi sunetul aproape mascat. Piesa lipsă din puzzle. Aproape că-l aud. A fost…

Un ţipăt înăbuşit.

În timp ce Shane mă strangula pe podeaua livingului, Chelsea ţipa în camera de la etaj. Şi nu ţipa fiindcă văzuse ce îmi făcea mie Shane – fiindcă uşa dormitorului era închisă. Ţipa fiindcă cineva o ataca cu un cuţit.

Doar că nu era Shane. N-avea cum să fie el.

În noaptea aceea, în casă a mai fost un criminal. Dintre cei trei supravieţuitori, nu putea fi decât o sigură persoană.

Oh, Dumnezeule mare!

Tim şi Shane au făcut-o împreună.

CAPITOLUL 51

Este atât de logic, încât aproape nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama până acum.

În seara în care s-a petrecut tragedia, Shane m-a lăsat aproape în fața casei lui Tim. *Niciodată* nu făcea asta. Iar Tim, ce să vezi, s-a nimerit să fie pe-afară, prin curte. Probabil că și-au imaginat că-l voi invita și pe el. Și chiar dacă n-o făceam eu, Tim s-ar fi invitat singur.

Îndată ce am ajuns la fermă, chiar dacă pretindeau că se urăsc, au început brusc să șușotească ceva, foarte preocupați. Îmi amintesc cum s-au tot uitat unul la altul toată seara. Am crezut că schimbul de priviri e provocat de ura dintre ei, dar acum, privind în urmă, îmi dau seama că era mai mult de-atât.

Shane era singurul care știa, într-un fel sau altul, de întâlnirile lui Tim cu Tracy Gifford. Am fost cu toții șocați că știe. Însă firește că știa. Probabil au ucis-o împreună. Tracy a fost meciul lor de antrenament pentru seara cu pricina.

Iar apoi, după ce l-am găsit pe Brandon mort, eu și Chelsea i-am lăsat pe Shane și Tim singuri în living. Pentru ei totul a decurs aproape perfect. Shane a ieșit, dându-i lui Tim ocazia să se strecoare în camera Kaylei și s-o rezolve.

Iar în secunda în care eu și Chelsea ne-am despărțit, Shane a încercat să mă sugrume în living. Crezusem că m-am împiedicat de cadavrul lui Tim, dar era atât de întuneric – trebuie să fi alunecat pe altceva, în timp ce Tim stătea ascuns în umbră. Și pe când Shane îmi strivea beregata, Tim a urcat la etaj și s-a ocupat de Chelsea – bubuitul tunetului aproape că i-a acoperit țipetele. Nu am înțeles niciodată când a avut timp ucigașul să scape de ea, dar acum totul are sens.

Când și-au dat seama că am reușit să ies din casă, probabil că și-au făcut iute socoteala. Era evident că rana micuță din abdomenul lui Tim n-avea cum să-l ucidă. Era menită să-l facă să pară victimă. La fel și cucuiul de pe țeasta lui Shane. Aveau să se prefacă amândoi căzuți la pământ, inconștienți. Poate sperau că n-am văzut defel chipul celui care m-a sugrumat, ca să

arunce vina pentru tot masacrul pe vreun vagabond și să pretindă că ploaia a șters urmele de pași.

Dar când eu am dat vina pe Shane, Tim a cedat. S-a întors împotriva lui Shane, susținând povestea mea ca să-și salveze pielea. Asta trebuie să-l fi scos din minți pe Shane, dar ce putea face? Dacă spunea adevărul însemna să admită că e un criminal.

Din fericire pentru Shane, Tim nu s-a putut abține să ucidă din nou.

Simt că mi se înmoaie genunchii și abia ajung la scaun, înainte să mă prăbușesc. Shane e nebun de legat. A încercat să mă ucidă în noaptea aia – nu mai am nicio îndoială că el a fost. Iar acum este în pădure cu fiul meu.

Fiul *nostru.*

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia dacă pot să scot telefonul din buzunarul paltonului. Trebuie să-i aduc pe Shane și Josh aici și nu trebuie să-l las pe Shane să-și dea seama că știu ce-a făcut. Imediat ce ajungem în oraș, mă duc direct la poliție. O să le spun tot ce știu.

Telefonul sună de cinci ori, în timp ce eu simt cum mi se strânge stomacul cât o nucă. Apoi la capătul celălalt se aude vocea lui Shane: — Bună, Brooke.

Sună foarte normal. N-ai zice că e un criminal. Nu trebuie să-i dau de înțeles că știu.

— Hei. Când vă întoarceți?

— În curând, spune Shane evaziv. Ne distrăm grozav aici, facem un om de zăpadă.

— Super.

Încerc să-mi mențin vocea fermă și firească. Oare cum sună în mod normal? Nici nu pot să-mi amintesc.

— Dar se face târziu. Ar trebui să vă întoarceți.

— Târziu? Abia dacă a trecut de amiază.

— Da, dar… E foarte frig afară. N-aș vrea ca Josh să răcească.

— Nu pățește nimic. E înfofolit tot.

— Totuși. Cred că e mai bine să vă întoarceți mai repede. Înțelegi?

La capătul celălalt urmează o pauză lungă.

— Nu, *nu* înțeleg. Încerc doar să petrec un pic de timp cu *fiul meu,* Brooke. Știi tu, ăla pe care nu l-am văzut timp de zece ani și de care nici măcar n-am avut habar că există.

— Shane, spun eu în șoaptă. Ascultă…

— Nu, tu să asculți, Brooke.

Îmi vorbește pe un ton sever – am distrus orice avantaj aș fi avut.

— Am ratat zece ani. Zece *ani.* Nici măcar nu mi-ai *spus* de el.

— Îmi pare rău, zic încetișor.

— E un pic cam târziu pentru asta, nu-i așa?

Pufnește.

— Dar nu-ți face griji. Acum, că sunt aici, o să recuperăm ceva din timpul pierdut. Și poate *o să vezi* și tu cum e să ratezi chestii.

— Shane…

Mă ridic de pe scaun cu inima bubuindu-mi în piept. Mă reped spre ușă.

— Despre ce vorbești?

— Cred că știi despre ce vorbesc, Brooke.

Ies pe ușa fermei. Mijesc ochii spre pădure, în direcția în care au dispărut Shane și Josh. Nu văd nimic – doar un alb orbitor. Unde s-au dus?

— Te rog, am putea să vorbim despre asta acasă? îl implor. Înțeleg ce simți, dar o s-o scoatem noi la capăt. Nu vreau decât să fim o familie.

Bag mâna în buzunarul paltonului, după cheile mașinii.

— Spune-mi unde sunteți și vin eu să vă iau.

O să pornesc pe drum până când o să-i văd. O să-i găsesc eu, chiar dacă este ultimul lucru pe care-l voi face în viața asta.

Dar unde-mi sunt cheile?

— Cred c-o să fie dificil pentru tine să vii să ne iei, spune Shane, din moment ce cheile de la Toyota sunt la mine.

— Dar…

Mă tot caut în buzunare, convinsă că trebuie să se înșele. Nu găsesc decât niște șervețele mototolite.

— De ce?

— Cred că știi de ce, Brooke.

Nu poate fi adevărat. Nu e posibil să fiu singura responsabilă pentru eliberarea acestui monstru pe care l-am lăsat să colinde prin pădure împreună cu fiul meu. Ăsta trebuie să fie încă unul dintre visele alea din care mă trezesc scăldată în sudori reci.

Trezește-te, Brooke!

Alerg iar spre treptele de la intrarea în casă și alunec pe ultima dintre ele. Picioarele îmi fug de sub mine și o durere ascuțită mă junghie în glezna

dreaptă. Telefonul mi-a căzut din mână şi zace lângă mine, în zăpadă. Îl ridic iute.

— Shane, icnesc disperată. Te rog… hai să vorbim despre asta.

— Oh, nu-ţi face griji, spune el. În cele din urmă o să mă întorc.

Înainte să mă lase să simt măcar o clipă de uşurare, adaugă: — La urma urmei, trebuie să te fac să suferi pentru faptele tale.

— Shane…

— Mă întreb, spune el, dacă o să urli mai tare decât Tracy Gifford.

Rămân cu gura căscată. Încerc să vorbesc, dar nu-mi iese niciun cuvânt din gâtlej.

— La revedere, Brooke.

Aproape că-l aud zâmbind la capătul firului.

— Sau poate ar trebui să-ţi spun „pe curând”.

Aud în telefon vocea fiului meu. Râsul lui. S-ar putea să nu mai aud niciodată râsul acesta.

— Shane! strig cu disperare. Te rog…

Dar e prea târziu. Conversaţia a luat sfârşit.

Încerc să-l mai sun o dată, însă intră imediat mesageria vocală. Shane n-are de gând să-l aducă pe Josh înapoi. Nu ştiu unde este, dar ştie şi el că mi-am dat seama ce-a făcut. Mi-am pierdut avantajul. Şi chiar dacă se va întoarce la un moment dat ca să-mi facă rău, o să planifice totul foarte atent. O să aştepte mult timp – până când se liniştesc lucrurile de tot.

Dintr-un motiv sau altul, gândul de a-l înfrunta iar pe Shane nu mă sperie. Ce mă sperie este ce-o să se întâmple cu fiul meu. Nu pot să-l las pe monstrul ăla să scape basma curată din asta.

Mă apuc de balustradă ca să mă ridic în picioare, în secunda în care îmi las greutatea pe glezna dreaptă, urlu de durere. În mod sigur e luxată, poate chiar fracturată. Mi-e frică să-mi scot ghetele ca să evaluez dezastrul şi n-ar servi la nimic, oricum. Nu o să mă ajute să-i găsesc pe Shane şi pe Josh.

Cu degetele tremurânde, formez pe ecran 112. N-o să scape aşa uşor, după ce l-a răpit pe Josh. Vor emite o alertă de copil dispărut şi îl vor găsi, iar Shane o să se întoarcă în puşcărie, de unde a venit. Nici măcar nu are maşină – mi-o fi luat el cheile, dar Toyota e încă aici. Poliţia o să-i găsească, sunt sigură de asta.

Doar că, atunci când încerc să sun, nu reuşesc. Mă uit cu ochii mijiţi la ecranul telefonului. Fără semnal.

Este o coincidență prea mare că am rămas fără semnal imediat după ce Shane mi-a închis telefonul. Oare are vreun soi de aparat de bruiaj pentru telefoanele mobile? Asta au făcut el și Tim în noaptea aceea, acum unsprezece ani, ca să se asigure că niciunul dintre noi nu putem suna să cerem ajutor?

Ce-o să mă fac? N-am semnal la telefon și n-am nici mașină, așa că singura soluție este să merg până la drumul principal. Însă nu sunt sigură că pot să-mi las greutatea pe glezna rănită.

Totuși, n-am de ales. Chiar dacă va trebui să mă deplasez cu o gleznă ruptă, nu mai contează. Trebuie s-o fac pentru Josh. Nu-l pot lăsa pe monstrul ăla să mi-l răpească și să-i facă Dumnezeu știe ce.

Mă las un pic pe picior. Mi se întunecă vederea de durere, dar merg mai departe. Pentru Josh. Fac asta pentru Josh.

Pornesc șchiopătând pe drumul de întoarcere, iar fiecare pas este ca un cuțit care mă înjunghie în încheietură. Nu știu cum o să fac asta, dar o s-o fac. N-am de gând să mă opresc până când nu ajung la drumul principal, iar apoi o să fac semn vreunei mașini care trece pe-acolo.

Însă, spre șocul și ușurarea mea, văd o mașină venind pe drumeagul pustiu, drept spre mine. Este un SUV verde, ca acela pe care-l conduce Margie. Oh, slavă cerului! Nu va mai trebui să merg cu glezna asta probabil fracturată. Flutur mâinile în aer, așa cum am făcut și acum unsprezece ani. SUV-ul se oprește patinând ușor.

— Ajutor! urlu din răsputeri. Fiul meu a fost răpit! Te rog, ajută-mă! Te rog!

Portiera din dreptul șoferului se deschide și, spre marea mea surpriză, din mașină coboară chiar Margie, cu sprâncenele cărunte încruntate.

— Brooke! strigă ea. Ești OK?

Ce coincidență stranie ca Margie să se nimerească pe drumul acesta chiar acum. Însă nu mă pot gândi la asta. Nu e timp de așa ceva.

— Josh a fost răpit! reușesc să îngaim în timp ce mă îndrept spre ea șchiopătând. Este undeva, în pădure. Trebuie să sunăm la poliție. E în mare pericol.

Privirea lui Margie coboară spre piciorul meu.

— Ce s-a întâmplat? Șchiopătezi.

— Am alunecat pe zăpadă.

Sunt uşor enervată că trebuie să-i dau explicaţii pentru asta când se petrec lucruri mult mai urgente.

— N-am semnal la telefon. Poţi să verifici dacă telefonul tău funcţionează, ca să sunăm la poliţie?

— Sigur că da!

Margie întinde mâna în maşină şi trage de acolo geanta ei enormă. Scotoceşte înăuntru ca să-şi găsească telefonul.

— Oh, fir-ar, nu e semnal.

Mă aşteptam la asta.

— Bine, atunci trebuie să mergem la secţie. Hai să o luăm din loc – acum.

Margie răsuceşte iute capul spre pădure.

— Eşti sigură că băiatul e în pericol? Adică na, e cu tatăl lui. Sunt sigură că-i în regulă.

— Margie… dau eu să spun, dar apoi mă opresc brusc.

Nu i-am spus niciodată lui Margie că Shane este tatăl lui Josh. Nu i-am spus niciodată că am fost iubita lui Shane. Şi categoric nu i-am spus unde mergem azi. Chiar dacă nu pare câtuşi de puţin surprinsă să mă vadă aici.

— Margie?

Buzele i se arcuiesc uşor.

— De fapt, nu aşa mă cheamă. Noi două ne-am mai întâlnit şi îmi ştii numele adevărat, dar mă îndoiesc că ţi-l mai aminteşti. Firește că nu.

Ţâţâie din buze.

— De fapt, să-ţi spun ceva, Brooke. Dacă poţi să-mi spui care este adevăratul meu prenume, o să te duc direct la Shane şi la Josh.

Mă uit ţintă la faţa ei ridată, încercând cu disperare s-o identific. În timp ce mă străduiesc să-mi dau seama cine e, o văd cum începe iar să scotocească prin geantă, însă, de data asta, în loc de telefon scoate o armă.

Şi o aţinteşte direct spre mine.

CAPITOLUL 52

Nu înțeleg ce se petrece aici. De ce are Margie o armă? Și ce caută aici? De unde știe că Shane este tatăl lui Josh? Sunt sigură că nu i-am spus niciodată asta. Nu am spus nimănui, în afară de Tim – iar el nu i-ar fi spus așa ceva.

— Margie, suspin eu. De ce… de ce faci asta? Credeam că suntem prietene.

— Prietene!

Margie dă capul pe spate și râde până când începe să-i tremure gușa.

— Nu. Nu suntem *prietene.* Doar te-am *tolerat* ca să pot petrece cât mai mult timp cu nepotul meu. E singurul motiv pentru care nu te-am scuipat în față.

Rămân cu gura căscată.

— Nepotul…

— Josh *este* un băiețel foarte dulce, meditează ea, căzută pe gânduri. Nu atât de dulce ca băiatul *meu,* desigur, dar asta pentru că a fost crescut de *tine,* nu de mine. În toți acești ani, vrăjitoareo ce ești, nici măcar nu te-ai deranjat să ne spui că *există.* Poți crede una ca asta?

Nu reușesc decât să clatin din cap.

— Nu pricep. Dar fiicele tale? Dar nepoții tăi?

Rânjește la mine și nodurile degetelor i se albesc când strânge și mai tare arma în mână.

— Nu am nicio fiică. Am *un* fiu și în ultimii zece ani l-am văzut putrezind în închisoare. Și am un nepot de a cărui existență nici n-am știut până acum un an.

— Ești mama lui Shane, icnesc eu.

— Nu mă așteptam să mă recunoști.

Ridică din umeri.

— Nu ne-am întâlnit decât de câteva ori și s-a întâmplat demult. Oricum, nu că eu aș fi însemnat ceva pentru tine.

Dar nu e doar atât. Pamela Nelson arată foarte diferit faţă de cum arăta acum zece ani. Mi-o amintesc cu părul negru şi cu o siluetă voluptuoasă, iar femeia pe care am angajat-o să aibă grijă de Josh are părul cărunt şi e destul de rotofeie. Şi-a schimbat cu totul înfăţişarea în ultimul deceniu. N-aş fi avut nicio şansă s-o recunosc.

— Doamnă Nelson…

Trebuie să ajung cumva la ea. Ştiu că-i pasă de Josh şi el o adoră – s-a purtat *mult* mai frumos cu el decât s-a purtat vreodată mama. Poate nu-şi dă seama ce soi de monstru e fiul ei. Desigur, are o armă în mână, aşa încât presupun că trebuie să înţeleagă totuşi *ceva.*

— Uitaţi ce, ştiu că-l iubiţi pe Shane, dar a făcut nişte lucruri îngrozitoare. M-am înşelat în legătură cu noaptea aceea, de acum unsprezece ani. Nu a fost Tim. Adică da, a fost, dar s-a înhăitat cu Shane. Ei amândoi au ucis trei oameni în noaptea aia.

Doamna Nelson rânjeşte la mine.

— Oh, te rog. Tu chiar crezi asta?

— Da! E adevărat. Tim şi Shane au acţionat împreună. În timp ce Shane mă strangula pe mine în living, Tim era la etaj, unde… unde a înjunghiat-o pe cea mai bună prietenă a mea.

— Nu, spune ea. N-a înjunghiat-o el.

— N-aveţi de unde să ştiţi!

— Ba da, am de unde.

Scutură din armă spre mine.

— Pentru că eu am înjunghiat-o pe Chelsea.

Simt cum îmi amorţeşte tot corpul. *Poftim?*

— Chiar crezi că pămpălăul ăla de Tim Reese ar fi putut face aşa ceva?

Pufneşte.

— A fost tolomacul pe care l-am folosit ca ţap ispăşitor încă de când cu fata aia… Tracy Gifford. Ăsta a fost planul pus la cale de mine şi Shane – să-l lăsăm să trăiască pentru ca poliţia să dea vina pe el cu toate. Şi dacă n-ai fi scăpat tu cu viaţă, ar fi funcţionat de minune.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. N-are absolut niciun sens. Ştiu ce am văzut în pivniţa lui Tim.

— Dar femeia aia, Kelli Underwood?

Îşi umezeşte buzele crăpate.

— A trebuit să-mi scot fiul din puşcărie. Ştiam că în weekendul ăla te duci acasă la Tim, aşa că am pregătit totul. Ba chiar am şi sunat la poliţie şi le-am dat un pont anonim. Şi a fost de *mare* ajutor că voi doi v-aţi dat unul altuia cheile de la casă şi am putut intra la el în pivniţă.

Mă uit ţintă la ţeava pistolului. Femeia asta e nebună. Nebună de legat. Cum de nu m-am prins până acum? Ba chiar am şi sunat să cer referinţe şi oamenii ăia mi-au descris-o ca pe minunea lumii. Nici nu pot să-mi imaginez cu cine oi fi stat de vorbă – e clar că referinţele erau false.

— M-a scârbit să te văd întâlnindu-te cu individul ăla.

Îmi aruncă ceva între un rânjet şi o grimasă.

— Să-l văd cum îl tratează pe nepotul *meu* ca pe propriul copil. Dar a trebuit să te încurajez să rămâi cu el. Era singura cale de a-i reabilita numele lui Shane. Şi oh, Doamne Dumnezeule, ar fi trebuit să-ţi vezi faţa când ţi-a dat lănţişorul ăla pe care i l-am vândut în vară la un târg de vechituri. L-am găsit pe jos, în casă, după ce ai fugit, şi m-am gândit că-mi va fi de folos cândva.

Simt că mi-a luat foc faţa. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dintotdeauna l-am considerat pe Tim Reese un om bun. Ar fi trebuit să am încredere în instinctele mele.

— Dar ce motiv ai fi avut să faci toate astea?

Glezna îmi pulsează, însă abia o simt. Trebuie s-o ţin de vorbă, s-o împiedic să apese pe trăgaci până găsesc o cale de a scăpa din belea.

— De ce aţi ucide, tu şi Shane, o gaşcă de adolescenţi nevinovaţi?

— Uciderea celorlalţi a fost un ghinion, spune Nelson pe un ton din care nu reiese că i-ar păsa prea mult. *Tu* erai ţinta, scumpo. O lecţie pe care trebuia s-o dăm.

— Eu…?

Îşi îndepărtează de pe faţă o şuviţă de păr grizonant.

— Te-ai întrebat vreodată de ce se opuneau atât de tare părinţii tăi relaţiei cu Shane? Probabil ţi-ai zis că e din cauză că-l considerau un sărăntoc nenorocit. Nu ţi-au spus niciodată adevăratul motiv, aşa-i? Pentru că, dacă ţi l-ar fi spus, ai fi stat naibii departe de el, în loc să vă întâlniţi fără ştiinţa lor.

Clatin din cap, incapabilă să rostesc vreun cuvânt.

— Când Shane avea cam cinci ani, m-am îndrăgostit de tatăl tău.

Vocea i se frânge uşor.

— Am fost împreună aproape un an. Trebuia s-o părăsească pe maică-ta ca să fie cu mine. Mi-a spus că așa va face. Trebuia să ne salveze – pe mine și pe Shane. Dar apoi s-a decis că nu-i în stare s-o facă. Nu a putut-o părăsi pe maică-ta și nu te-a putut părăsi pe tine. Așa că, în schimb, ne-a părăsit pe noi. Și tu ai rămas să trăiești viața pe care ar fi trebuit s-o avem eu și Shane.

— Eu… habar n-am avut…

— Firește că n-ai avut!

Strânge și mai tare arma în mână.

— Erai prea ocupată să-ți trăiești minunata viață. N-aveai *idee* ce ne-a făcut tatăl tău. Și maică-ta a știut totul și nu ne-ar fi dat un bănuț. Fiul meu a trebuit să muncească tot liceul ca să mă ajute să plătesc ipoteca pentru dărăpănătura asta.

Face o pauză.

— Ăia doi au meritat să moară. Aș fi făcut-o oricum – chiar și fără să fiu nevoită să te momesc să te întorci aici.

Îmi acopăr gura cu palma. Accidentul părinților mei. Crezusem că a fost voia Domnului, dar se pare că nu. Femeia asta i-a ucis. Este mai nebună decât credeam.

Nu am fost apropiată de ai mei. Nu le-am iertat niciodată felul cum m-au îndepărtat după ce am decis să nasc copilul lui Shane. Dar acum înțeleg ceva mai bine. Înțeleg de ce nu m-au lăsat niciodată să mă întorc în Raker și au ascuns sarcina de toți cunoscuții lor. Nu pentru că le era rușine cu mine – ci pentru că nu voiau să afle nebuna asta că are un nepot.

— I-am spus lui Shane ce mi-au făcut, îmi povestește ea, și am plănuit totul împreună. A fost ideea lui de la cap la coadă. Este un fiu *atât* de bun. Ar face orice pentru mama lui. *Orice.*

— Îmi pare rău pentru ce ți-au făcut părinții mei, spun eu prudentă.

Trebuie să-mi păstrez calmul. De dragul lui Josh.

— Ar fi putut măcar să-mi spună despre nepotul meu! izbucnește ea. Mi-au luat atât de multe. Meritam să știu măcar de Josh. Meritam să fac parte din viața lui – nu doar din ultimele șase luni!

Văd lacrimi în ochii doamnei Nelson. Poate există o cale de-a o convinge să lase arma jos. Poate că reușesc să mă înțeleg omenește cu ea. În ciuda faptului că e de-a dreptul țicnită, are și o latură bună. E imposibil să se fi prefăcut în modul cum s-a purtat cu Josh.

— Pamela, încep încetişor. Josh te adoră. Şi ai făcut parte din familie în aceste ultime şase luni. Nu putem găsi o cale să facem lucrurile să funcţioneze? Să fim o familie?

Preţ de o clipă pare să se gândească la propunerea mea. Coboară foarte puţin arma, iar trăsăturile i se îmblânzesc. Fac un pas timid în faţă, dar ridică pistolul imediat.

— Nu putem găsi nicio cale.

— Margie, te rog… spun eu, chiar dacă ştiu că nu aşa o cheamă.

— Nu, rosteşte cu voce fermă. Nu putem avea încredere în tine. O să ne trădezi, exact aşa cum a făcut-o şi tatăl tău. Singurul mod în care eu, Josh şi Shane putem fi o familie este ca tu să dispari din peisaj.

— Te rog…

Simt cum genunchii îmi tremură sub mine.

— *Te rog.* Nu trebuie să faci asta.

— Nu am făcut-o eu.

Pe buze îi înfloreşte un zâmbet.

— A făcut-o un vagabond care trecea pe-aici. În timp ce Shane şi Josh erau în pădure, criminalul te-a împuşcat în cap şi ţi-a furat toţi banii. *Foarte* trist. Noroc că tatăl lui Josh este aici să se ocupe de copil.

— Te rog…

O să mă ucidă. Shane şi Josh se vor întoarce din pădure şi mă vor găsi zăcând moartă în zăpadă. Josh şi-a dorit dintotdeauna să-şi cunoască tatăl, dar are nevoie *de mine* – mama lui. Nu poate creşte fără mine. Nu pot permite să se întâmple asta. Nu-i pot lăsa pe demenţii ăştia doi să-l crească.

Însă nu ştiu cum să împiedic asta.

Dintr-odată, de undeva din pădure răsună un bubuit puternic. Auzindu-l, doamna Nelson întoarce repede capul într-o parte şi asta e şansa mea. Singura mea şansă.

Aşa că mă reped spre ea şi o apuc de încheietura dreaptă cu toată forţa de care sunt în stare.

CAPITOLUL 53

Arma s-a descărcat, dar nu m-a nimerit. Glonțul trebuie să fi zburat undeva, în depărtare. Mă lupt cu doamna Nelson. Este mult mai puternică decât m-aș fi așteptat pentru o femeie de vârsta ei, dar și eu sunt în formă bună. Desigur, am o gleznă luxată, însă nici n-o mai bag în seamă. Trebuie s-o dobor. E singura mea șansă. Trebuie s-o fac pentru Josh.

Apoi arma se descarcă din nou.

De data asta, doamna Nelson se prăbușește moale peste mine. Arma cade pe zăpada de lângă noi, pe care observ acum o pată de sânge împrăștiat. A nimerit-o glonțul.

Smulg arma din zăpadă, în timp ce bătrâna se prăbușește alături. Își duce mâna spre paltonul cafeniu-deschis, a cărui țesătură se colorează încet în negru. Glonțul a nimerit-o în piept. Culoarea îi fuge din obraji și viața i se scurge în zăpadă, într-un cerc roșu care crește încet sub trupul său.

— Doamnă Nelson? șoptesc eu. Margie?

Deschide gura, dar nu iese niciun sunet. Din colțul buzelor i se prelinge un firicel de sânge. Întinsă acolo, pe pământ, dezarmată, nu mai are nimic din femeia diabolică ce mă țintuia cu arma. Pare mai degrabă bunicuța amabilă care ne pregătea seară de seară mie și fiului meu mese calde, gătite în casă, și care venea mereu la timp, așa încât Josh să nu găsească niciodată casa pustie când venea de la școală.

Simt în gât un gust amar de fiere. Nu am vrut să fac asta. Nu am vrut s-o împușc. S-ar putea *să moară* din cauza asta. Dar n-a fost vina mea. A trebuit s-o fac. Eram eu sau ea.

Totuși, asta nu mă face să mă simt mai puțin vinovată.

Închid ochii doar o clipă și trag adânc aer în piept. Nu am timp s-o iau razna din cauza doamnei Nelson. Trebuie să mă mișc repede. Poate că ea nu mai reprezintă un pericol pentru mine, dar fiul meu încă se află în pădure cu nebunul ăla.

Trebuie să-l salvez.

Rezistă, Josh!

Șchiopătez spre mașină, ținând strâns arma în mâna dreaptă. Mă simt mai confortabil că sunt înarmată, dar și Shane ar putea fi la fel. Și adevărul este că nu știu cum să trag cu chestia asta. Înțeleg că trebuie să apeși pe trăgaci, dar asta e cam tot ce știu. Categoric nu mă pricep să țintesc.

Însă, când o pornesc spre pădure, văd o siluetă micuță apărând dintre copaci. Îmi ia o clipă să-l recunosc pe Josh. Este singur și suspină isteric. Însă pare zdravăn și nevătămat.

— Mama! reușește să îngaime într-un final. Mami!

Îndes pistolul în buzunarul paltonului, ca să nu-l vadă. Se repede la mine în brațe și se atârnă de gâtul meu ca și cum viața lui ar depinde de asta.

— Josh, ce ți-a făcut?

— Mamă!

Ridică spre mine chipul brăzdat de lacrimi.

— A avut loc un accident! Cred că Shane e rănit!

Poftim?

— A căzut un morman de zăpadă dintr-un copac! sughițe Josh. E acolo, îngropat dedesubt!

Glezna mă arde de durere, dar îl las pe Josh să mă tragă după el adânc, în pădure. Chiar când simt că nu mai pot înainta nici măcar un metru, zăresc în depărtare omul de zăpadă – cel pe care-l făceau împreună. Josh mă strânge și mai tare de braț.

— Acolo!

Nu vreau să mai fac niciun pas, iar asta n-are nimic de-a face cu faptul că mă omoară glezna. Cu unsprezece ani în urmă, Shane Nelson a încercat să mă ucidă. Cu cinci minute în urmă, mama lui a încercat și ea să mă ucidă. Chiar dacă este temporar neajutorat, nu pot să-mi dau seama ce ar fi în stare să-mi facă acolo, în sălbăticia pădurii, fără alt martor decât un băiețel speriat.

Dacă e o capcană? Dacă zace întins, așteptând, iar în secunda în care ajung lângă el sare din ascunziș și-și înfige degetele în beregata mea?

— Mamă! mă trage Josh de braț. Trebuie să te duci să-l ajuți!

Bag mâna în buzunar și încleștez degetele pe patul pistolului. Dacă încearcă să mă atace, o să fiu pregătită să ripostez. Am împușcat-o pe maică-sa. Pot să-l împușc și pe el.

Mă forțez să mai parcurg și ultimii zece metri, strângând în mână pistolul. Chiar în spatele omului de zăpadă, văd o siluetă prăbușită în zăpadă,

complet nemișcată.

Și nu doar că stă încremenită acolo, dar în jurul capului zăresc picături de sânge îmbibând albul perfect al zăpezii.

— Este bine, mamă?

Josh își șterge nasul cu dosul palmei.

— Gheața din copacul acela a căzut pur și simplu peste el pe negândite!

Copacii gem de țurțuri atârnând pe crengi ca ornamentele în bradul de Crăciun. De fapt, peisajul este feeric. Mă apropii prudent, cu mâna tremurând pe pistol, ca să mă uit mai bine la Shane care zace în zăpadă. Are trupul pe jumătate acoperit de nea și gheață și fața însângerată. Tăietura de pe frunte este mult mai mare decât cea pe care i-am cusut-o cu mâna mea, cu luni în urmă.

Stă cu ochii larg deschiși, fără să clipească.

— Trebuie să chemi o ambulanță! mă trage iar Josh de mânecă. Trebuie să meargă la spital!

Nu mă îndur să-i spun adevărul. Îl uram pe omul ăsta, dar Josh n-are de unde să știe. Nu știe nici că țurțurii din copac s-ar putea să-i fi salvat viața. Nu știe că bărbatul care zace în fața noastră este tatăl lui – cel pe care și-a dorit cu disperare să-l cunoască în toți acești ani.

Nu știe nici măcar că Shane e mort.

CAPITOLUL 54

DUPĂ O LUNĂ

— Azi l-am văzut pe Tim.

Josh mi-o aruncă așa, ca din întâmplare, chiar în timpul cinei. Sunt cu gura plină de macaroane cu brânză. Nu din acelea fine, făcute cu patru feluri de brânzeturi și cu un strat de pesmet crocant, prăjit în unt, așa cum le făcea Margie (pardon, vreau să zic *Pamela Nelson).* Vorbesc despre macaroane cu brânză la cutie. De-alea care vin în pachet de șase la trei dolari. Aromate cu praf de brânză etichetat „brânză 42”.

Nu știu ce s-a întâmplat cu celelalte patruzeci și unu de sortimente. Și nici nu vreau să știu.

— Serios? îl întreb eu, dorindu-mi cu disperare să aud povestea, dar în același timp parcă nedorindu-mi s-o aud deloc.

— Dap.

Josh plesnește din buze când îl pronunță pe „p”, chestie din care și-a cam făcut un obicei enervant — Când m-am dus la colț, să pun la poștă scrisoarea aia a ta. Venise și el să trimită o scrisoare.

Prin minte îmi aleargă un milion de întrebări. *Cum arăta? Este bine? A zis ceva de mine? Mă urăște de moarte?*

— Și a zis ceva?

— A zis „salut”.

— Și tu ce i-ai zis?

— I-am zis și eu „salut”.

Asta ar putea fi cea mai neinteresantă poveste pe care mi-a spus-o Josh vreodată, și cu toate astea mă agăț de fiecare cuvânt.

— Și apoi ce s-a mai întâmplat?

Josh ridică unul dintre umerii lui slăbuți.

— Apoi m-am întors acasă.

Povestea plină de suspans cu Josh dând nas în nas cu Tim pentru prima dată de când a fost eliberat din pușcărie pare să se fi sfârșit, iar Josh se

întoarce la înfulecatul macaroanelor. Acum câteva zile le-am văzut Oldsmobile-ul pe aleea de acces spre reşedinţa Reese şi am dedus că părinţii lui s-au întors în Raker ca să-l ia şi să-l ajute să-şi reia viaţa după ce toate acuzaţiile de crimă au fost retrase.

După cum s-a dovedit, Pamela Nelson a supravieţuit rănii provocate de glonţ şi ăsta a fost un lucru bun. Până la urmă a mărturisit totul, ceea ce e mai mult decât a fost vreodată Shane dispus să facă. După ce a aflat că fiul ei e mort, nu i-a mai păsat de nimic. A spus totul poliţiei – toată povestea aceea şocantă.

De exemplu, a mărturisit cum l-a ajutat să acopere uciderea lui Tracy Gifford, de acum unsprezece ani, când Shane a venit panicat la ea, cu mâinile mânjite de sângele lui Tracy, şi i-a spus ce făcuse. Însă faptul că a scăpat basma curată după această crimă l-a făcut să prindă curaj. Pamela le-a dezvăluit poliţiştilor cum ea şi Shane au plănuit să mă ucidă în noaptea aceea, la fermă, ca să se răzbune că tata nu şi-a părăsit soţia şi fiica pentru ea. Ba chiar a povestit cum a ademenit-o pe Kelli Underwood acasă la Tim, într-o seară când ştia că el a rămas la mine peste noapte, trimiţându-i un mesaj care se presupunea că vine din partea lui Tim. Apoi, odată ce-a văzut-o în casă, Pamela Nelson a pretins că este menajera şi, sub pretextul că Tim trebuie să ajungă „din minut în minut”, i-a oferit ceva de băut în care a turnat sedative din belşug. După ce băutura şi-a făcut efectul, Pamela a rostogolit trupul şi i-a dat drumul pe scări în jos, în pivniţă – în cădere, Kelli şi-a rupt gâtul, dar Pamela a ucis-o de fapt, tăindu-i beregata.

Marea greşeală făcută de mine? Reţelele sociale. Părinţii mei m-au sfătuit tot timpul să nu mă afişez pe internet, dar habar n-am avut că petrecerea de Crăciun oferită de compania pentru care lucram a fost imortalizată în fotografii împrăştiate peste tot, pe pagina de Facebook a firmei. Aşa a aflat Pamela Nelson de Josh. Şi acesta e motivul pentru care mi-a ucis părinţii – ca să-i pedepsească pentru că au păstrat secretul faţă de ea… şi, totodată, ca să mă facă să mă întorc în Raker. Ba chiar s-a asigurat că voi ajunge să lucrez la închisoare, sunând la absolut toate cabinetele medicale şi clinicile din zonă, pentru a se plânge că i-am acordat o asistenţă medicală de mântuială.

Evident, Shane şi-a făcut şi el partea lui. A scăpat de predecesoarea mea turnând-o că distribuia droguri deţinuţilor. Deşi nu făcea deloc asta – şi ea a fost exonerată de acuzaţii.

Odată ce analizele ADN au confirmat că Shane şi Pamela Nelson au fost creierele din spatele tuturor acestor crime, procurorul a renunţat la acuzaţiile împotriva lui Tim. Însă justiţia se mişcă greu şi nu a fost eliberat din puşcărie decât acum câteva zile.

Deloc surprinzător, n-a trecut să mă salute.

— Poate că Tim o să treacă şi pe aici, sugerează Josh. Ar putea să repare şnurul ăla cu care aprindem becul din debara.

Acum o săptămână am rămas cu şnurul respectiv în mână şi de atunci bâjbâi în fiecare zi pe întuneric ca să-mi iau paltonul. Mi-ar plăcea la nebunie să-l văd reparat.

Însă am impresia că, şi dacă trec pe la reşedinţa Reese, Tim n-o să ţopăie de bucurie că are şansa să-mi repare chestii prin casă. M-aş putea declara norocoasă dacă nu-mi trânteşte uşa în nas.

— Nu cred că-i o idee bună, spun eu prudentă.

— De ce nu?

— Cred că Tim ar putea fi furios pe mine.

— De ce?

Nu prea ştiu cum să-i explic lui Josh tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva luni, aşa că nici n-o fac. Nu are decât zece ani. L-am dus la câteva şedinţe de terapie după ce bietul copil şi-a văzut tatăl ucis sub ochii lui, într-un accident stupid şi înfricoşător. Desigur, Josh nu ştia că Shane e tatăl lui. Încă nu ştie. Şi sper ca aşa să rămână lucrurile.

În orice caz, acum pare foarte bine. Totuşi, îi e dor de Margie. Până la urmă l-am retras câteva săptămâni de la şcoală, când totul a explodat online, doar ca să reduc şansele să afle ce-a făcut iubita lui bonă.

Sau să afle că aceasta era, de fapt, bunica lui.

— Mamă, ar trebui să-l rogi pe Tim să treacă pe aici.

— Ar trebui?

— Da! Mi-e dor de el.

Mi se strânge inima auzindu-l. Josh a pierdut atât de mult, unele lucruri de care nici nu a ştiut. În ultimul an şi-a pierdut tatăl, un bunic şi două bunici. Doar eu i-am mai rămas pe lume.

Poate că Tim n-o să mă ierte în veci, dar dacă ar putea fi aici pentru Josh, e mai bine decât nimic.

După ce terminăm cina, Josh rămâne să-şi facă temele, iar eu îmi trag pe mine paltonul şi ghetele. Aş putea să-l iau şi pe Josh acasă la Tim, dar, în cazul în care am parte de o primire rece, nu vreau să fie şi fiul meu de faţă. Nu mă aştept absolut deloc ca Tim să mă ierte vreodată pentru ce-am făcut. Şi, în orice caz, conversaţia asta n-are cum să fie plăcută.

Pe pământ mai adastă încă un strat subţire de zăpadă spulberată. Parcurg cărarea atât de cunoscută dintre casele noastre. De câte ori am făcut oare drumul acesta în copilărie? De prea multe ca să le număr. Parcă de fiecare dată când plecam de-acasă, ultimele cuvinte care-mi zburau de pe buze erau: *Mă duc la Tim! Vin mai târziu!*

Ar fi trebuit să am încredere în el. Ar fi trebuit să ştiu că n-ar fi fost niciodată capabil să facă lucrurile alea îngrozitoare. Shane a reuşit să mă spele complet pe creier. Nu că asta ar fi o scuză, dar îmi doream cu atâta disperare ca tatăl fiului meu să nu fie un monstru.

M-am înşelat.

Stau pe veranda casei lui Tim îmbrăţişându-mă strâns ca să-mi găsesc curajul de a apăsa butonul soneriei. Îmi ia un minut, două, dar apoi, înainte să am timp să mă răzgândesc, întind mâna şi apăs.

Rămân în faţa uşii încă un minut. Există şi posibilitatea să nu vrea să-mi deschidă uşa. Să fiu nevoită să mă târăsc înapoi spre casă fără să fi apucat măcar să vorbesc cu Tim, cu atât mai puţin să-i spun cât de rău îmi pare şi să primesc o uşă trântită în nas.

Însă, în cele din urmă, aud cum se răsuceşte cheia în broască. Îmi lipesc un zâmbet pe faţă chiar la timp, căci uşa se deschide larg.

Însă în prag nu e Tim. Este Barbara Reese.

N-am mai văzut-o pe doamna Reese de peste zece ani, dar arată îmbătrânită cu cel puţin două decenii – la fel cum arăta şi mama înainte ca Pamela Nelson s-o ucidă. Ultima oară când am văzut-o, avea părul de culoarea frunzei de arţar, la fel ca al lui Tim, însă acum a albit complet.

— Bună ziua!

Îmi frâng mâinile.

— Doamnă Reese, sunt eu – Brooke.

— Da, spune ea gânditoare. Ştiu.

Bineînţeles că ştie. Doar n-a trăit pe altă planetă în ultimele trei luni.

— Eu…

Arunc priviri agitate în jur – nu pot s-o privesc în ochi.

— Mă întrebam dacă Tim e acasă.

— Da, spune ea. Este.

Nu are de gând să-mi ușureze misiunea. Dar asta și merit.

— Aș putea vorbi cu el?

Barbara Reese mă privește lung. Îndrept umerii încercând să capăt curaj, chiar dacă mă simt deja învinsă. Pe cine încerc să mint – am dat-o-n bară cu Tim, atât pentru mine, cât și pentru Josh.

— Mă duc să-l chem, spune doamna Reese în cele din urmă.

Simt un val de recunoștință.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc tare mult.

Lasă capul într-o parte, gânditoare.

— Arăți bine, Brooke. Înțeleg de ce te-a plăcut atât de mult.

Cu această afirmație oarecum năucitoare, doamna Reese dispare în casă, închizând un pic ușa după ea. Rămân locului, tremurând ușor într-o haină nu îndeajuns de călduroasă pentru cât timp am stat aici, afară, pe verandă. Aud din casă voci din ce în ce mai ridicate – Tim se ceartă cu mama lui. Nu pot decât să-mi imaginez ce-și spun. El nu vrea să mă vadă. Măcar asta mi-e limpede.

După un timp care pare o eternitate, ușa se deschide din nou. Și iată-l. Tim Reese. Băiatul din vecini. Tipul de care am crezut că m-am îndrăgostit și pe care apoi l-am trimis *temporar* la pușcărie.

Oh, frate!

Nu arată prea grozav. Îmi amintesc cum m-a dat nițel pe spate când l-am văzut în prima zi de școală a lui Josh. Dar acum pare obosit și palid și pare să fi slăbit cam șase-șapte kilograme.

Plus că e supărat foc.

— Brooke.

Parcă are pumnale în ochi.

— Ce cauți aici?

Nu mă invită în casă. Nici măcar nu se clintește din prag.

— Ăă.

Acum îmi doresc să-mi fi pregătit câteva vorbe. Aș fi putut chiar să-mi scriu un mic discurs. De ce Dumnezeului nu mi-am scris ce vreau să zic?!

— Am trecut să te salut.

Ridică din sprâncene.

— *Salut?*

— Și să-ți urez bun-venit acasă, adaug eu.

Pe buzele lui Tim nu e nici urmă de zâmbet.

— Nu datorită ție sunt acasă.

— Uite…

Mă foiesc pe verandă.

— N-a fost ușor nici pentru mine, să știi…

— Eu am fost *la închisoare*, Brooke.

— Da, bine.

Ridic capul și-l privesc în ochi.

— Tatăl lui Josh a încercat să mă *ucidă*. Așa că, înțelegi, nici eu n-am fost la picnic.

— Nu zău.

Tim își încrucișează brațele la piept. Nu poartă decât un pulover, iar eu, în palton, tremur de frig, așa că el probabil a înghețat deja, deși n-o arată.

— Ți-am spus neîncetat că Shane este periculos. Nu ți-am zis? Nu te-am avertizat *în repetate rânduri?*

Plec fruntea. Categoric m-a avertizat.

— Tipul m-a înjunghiat în burtă.

Duce degetele spre locul de pe abdomen unde mai are încă cicatricea.

— Practic sângeram de moarte, abia mai eram conștient, și m-am târât pe podea când te-am văzut că ai reușit să scapi. Am apucat bâta de baseball de pe jos și l-am lovit pe Shane cât am putut de tare, ca să nu poată veni după tine. Nici măcar nu am știut că pot face așa ceva, dar mi-am dat seama că, dacă n-o fac…

Îmi înghit nodul din gât. Știu ce a făcut pentru mine în noaptea aceea. Și eu cum l-am răsplătit? Am refuzat să-l cred că i s-a înscenat o crimă.

— Îmi pare rău, rostesc gâjâit. Habar n-ai cât de rău îmi pare că nu te-am crezut.

Mă privește clipind neîncrezător.

— Nu știu ce să-ți zic. E un pic cam târziu pentru asta.

— Știu că mă urăști.

Îmi frâng mâinile.

— Pricep asta. Dar uite ce, nu te răzbuna și pe Josh. El nu mă mai are decât pe mine. Și te place foarte tare. Măcar… măcar vino să mai petreci

timp cu el. Ar însemna foarte mult pentru Josh. Pot să plec de-acasă dacă vrei sau l-aș putea trimite pe el la tine sau…

Nu reușesc deloc să citesc expresia de pe chipul lui Tim. Însă cuvântul pe care-l rostește cu hotărâre îmi îngheață inima.

— Nu.

— Te rog, Tim.

Detest să mă rog de el, dar o să fac ce trebuie făcut. Pentru fiul meu.

— Măcar o dată sau de două ori. Știu că ții la el.

Tim clatină din cap.

— Nu, repetă el. Nu asta am vrut să zic. Am vrut să spun că *nu*… nu te urăsc.

Poftim?

— Adică…

Se încruntă ușor, ca surprins și el de această descoperire.

— Sunt furios pe tine. Sunt *foarte* furios. Credeam că, după toate prin câte am trecut împreună, o să ai mai multă încredere în mine. Dar… Isuse Cristoase, Brooke. Ne știm de când purtam *scutece*. Tu ai fost cea mai bună prietenă a mea dintotdeauna. Tu ai fost prima fată cu care… în fine, știi ce zic. Iar în noaptea aia, la fermă, când i-am spus lui Shane să facă bine să se poarte frumos cu tine, n-am glumit. Pentru că tu meriți ce-i mai bun.

Văd cum i se mișcă în sus și-n jos mărul lui Adam.

— Așa că nu. Nu te urăsc. N-aș putea vreodată…

Nu mă urăște. Tim Reese nu mă urăște. Aproape că-mi vine să plâng de fericire.

— Josh tot vorbește despre șnurul becului din debara, care a căzut de curând, îi spun. Și-ar dori să-l repare cu tine. Dacă ești liber…

Tim tace o vreme. Într-un final, dă din cap.

— O să trec în weekendul ăsta. Să arunc o privire.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Îi ofer un zâmbet reținut.

— Atunci ne vedem.

În timp ce închide ușa, îl văd. A fost atât de rapid încât, dacă m-aș fi uitat în altă parte doar o secundă, l-aș fi ratat. Însă a fost imposibil de confundat – colțul buzelor arcuit într-un zâmbet discret.

Nu mă urăşte. E un bun început. Au fost construite prietenii pe mult mai puţin de-atât.

EPILOG

DUPĂ TREI LUNI

JOSH

Astăzi a fost o zi foarte bună, pentru că am dat test la mate la şcoală şi am luat nota maximă. Am răspuns corect la absolut toate întrebările. Ba chiar şi la întrebarea în plus, şi am fost singurul din clasă care a reuşit să rezolve problema aia!

Tim a fost foarte mândru de mine. El şi mama sunt certaţi rău de tot de un timp încoace, dar acum a început iar să vină pe la noi şi mă ajută să învăţ la matematică. Iar seara trecută, după ce m-am dus eu la culcare, el şi mama au rămas de vorbă în bucătărie. Şi când m-am ridicat să mă duc la baie, la şase dimineaţa, el ieşea desculţ din dormitorul mamei. A ridicat un deget spre buze, ca să mă avertizeze să nu-i spun mamei că l-am văzut.

Tim e drăguţ. Îmi place mult de el şi mă bucur că vine iar pe la noi. Ştiu că nu e tatăl meu adevărat, dar ar fi în regulă dacă mama ar vrea să se mărite cu el sau ceva de genul. În fine, oricare ar fi tatăl meu adevărat, se pare că nu prea vrea să mă cunoască.

Mă bucur că Tim e mai mereu în preajmă pentru că nu-mi place bona cea nouă angajată de mama. Îmi plăcea Margie. Era foarte drăguţă şi gătea mai bine decât oricine, chiar şi decât mama. Şi mă lăsa întotdeauna s-o ajut şi-mi dădea de făcut cele mai amuzante chestii. Margie obişnuia să-mi spună chestii, de exemplu: „Tu eşti preferatul meu din toată lumea. Ştiai?”

Dar apoi mama a spus că Margie a făcut lucruri rele şi că nu mai poate veni pe la noi. Am văzut-o pe Margie la televizor chiar după ce a încetat să mai vină, însă ziceau că o cheamă altfel. Pamela Nelson. Iar apoi m-a prins mama că mă uit la ştiri şi a oprit televizorul.

Oricum, e drăguţ să-l am iar pe Tim în preajmă. O face pe mama foarte fericită. Şi este şi deştept. Când spune câte ceva, mereu îl ascult.

De exemplu, acum multă vreme, la începutul anului şcolar, când abia ne mutaserăm aici, eu şi Tim stăteam pe canapea în timp ce mama era plecată undeva. Şi el mi-a spus:

— Am ceva foarte important să-ţi zic, Josh.

— Ce?

Mi-am luat un aer serios, ca să-şi dea seama că sunt destul de mare ca să aud un lucru important.

— Trebuie să ştii, a spus el, că există un om pe nume Shane Nelson care s-ar putea să te contacteze într-o bună zi şi să vrea să-i facă rău mamei tale. Tipul ăsta, Shane Nelson – e un om foarte, foarte rău. *Foarte* rău. Aşa încât, dacă-l vezi vreodată sau dacă primeşti veşti de la el, să ştii că e periculos.

Am dat din cap foarte serios. Am fost bucuros că Tim a avut destulă încredere în mine, încât să-mi spună asta. Chiar dacă nu mă aşteptam să întâlnesc vreodată pe cineva pe nume Shane Nelson.

Aşa încât vă puteţi imagina că am fost super surprins când mama a venit acasă cu un musafir pe nume Shane Nelson. Părea destul de drăguţ, dar m-am gândit întruna la ce-mi spusese Tim. Că Shane voia să-i facă rău mamei. Tim a spus că era foarte important să ţin minte asta.

Iar eu am avut încredere în Tim.

Prin urmare, atunci când Shane m-a dus în pădure să facem omul ăla de zăpadă, am observat că toţi copacii sunt plini de ţurţuri. Păreau foarte grei şi ascuţiţi. Shane era mult mai mare decât mine, aşa că mi-am imaginat că, dacă vreau s-o protejez pe mama, asta era singura mea şansă.

Am aşteptat până când Shane a ajuns sub una dintre crengi. Am întins mâna şi am scuturat ramurile, şi toată gheaţa a căzut peste el.

Era o grămadă de zăpadă şi de gheaţă. Îndeajuns încât să-l doboare la pământ. M-am dus la el, ca să văd dacă şi-a pierdut cunoştinţa, cum s-a întâmplat în Liga Mică anul trecut, când Jaden i-a aruncat (accidental) cu o minge în cap lui Oliver. Însă Shane era conştient. Stătea pe jos, frecându-şi capul, dar părea destul de bine.

Şi atunci am văzut ţurţurele ăla mare pe jos.

Avea o grosime de cel puţin şapte-opt centimetri. Şi lung cam de vreo jumătate de metru. Avea cam aceeaşi mărime ca bâta mea din Liga Mică, unde sunt cel mai bun marcator din echipă. Aşa că l-am ridicat cu mâna înmănuşată şi l-am legănat – aşa cum mi-a arătat Tim când am exersat împreună în toamnă. Şi l-am mai legănat o dată. Şi încă o dată.

M-am gândit că s-ar putea rupe, dar gheața era destul de solidă. Nu s-a rupt. A ținut foarte bine.

Prima dată când țurțurele l-a lovit pe Shane în frunte, a urlat. Dar nu și a doua oară. Nici a treia. În cele din urmă, n-a mai mișcat deloc. Nu-mi amintesc de câte ori a fost nevoie să-l lovesc până să rămână încremenit pe jos.

Când fac ceva rău, mama mă pune de fiecare dată să spun că-mi pare rău. Dar nu-mi pare rău că l-am lovit pe Shane în cap cu țurțurele ăla. A trebuit s-o fac. Tim a spus că este periculos și c-o să-i facă rău mamei. Și l-am auzit că i-a vorbit urât la telefon. Tim a avut dreptate.

Am făcut ce trebuia să fac.

La urma urmei, aș face orice pentru mama.

SFÂRȘIT

MULȚUMIRI

Soțul meu m-a prins adineauri scriind asta.

Am recunoscut că scrierea mulțumirilor este cea mai dificilă parte a unei cărți. O las mereu până în ultima secundă – cât mai aproape de momentul publicării, cât să nu risc să uit cu totul de ea.

Mereu mă tem ca mulțumirile mele să nu fie cumva inadecvate.

— Chiar trebuie să scrii chestia cu mulțumirile în *fiecare* carte? m-a întrebat el.

— *Da.*

— Dar de ce?

— Mă întrebi de ce trebuie să le mulțumesc celor care m-au ajutat? Mă întrebi de ce e important s-o fac? Asta e o întrebare serioasă?

— OK, bine, a spus el. Hei, *mie* îmi mulțumești vreodată?

— Da, uneori, am zis eu pe gânduri. Adică mulțumesc familiei. Tu faci parte *din* familia mea.

— Hei, sunt de ajutor! Îți dau niște sugestii grozave. E vina *ta* că nu le accepți.

— ...

— Gemeni siamezi. Îți zic eu.

Acestea fiind spuse, aș vrea să-i mulțumesc mamei mele, pentru că a citit această carte de mai multe ori, în ciuda problemelor ei cu ochii, și pentru că m-a bătut la cap neîncetat să schimb fonturile de pe copertă. Îi mulțumesc lui Jen, pentru criticile ei extrem de pertinente, ca întotdeauna. Îi mulțumesc lui Kate, pentru minunatele ei sugestii. Îi mulțumesc lui Avery, pentru lectura din perspectiva cititorului obișnuit și pentru sfaturile pentru copertă. Îi mulțumesc Rhonei, pentru că s-a uitat la un catralion de variante de copertă. Îi mulțumesc lui Val, pentru ochii de vultur. Îi mulțumesc lui Emilie, pentru excelenta lectură critică.

Aș vrea să le mulțumesc înmiit cititorilor mei din întreaga lume. Aș fi vrut să-i menționez pe câțiva dintre ei, dar mi-am făcut atât de mulți cititori-prieteni minunați, încât în mod sigur aș omite pe cineva. Mulțumiri cu totul

speciale tuturor McFanilor mei! Dacă nu eşti un McFan, atunci trebuie (voce înfricoşătoare) să ni te alături…

Şi, ca întotdeauna, le mulţumesc tuturor celor din familia mea, în special domnului McFadden. Dacă prin cărţile mele vor apărea vreodată nişte gemeni siamezi, să ştiţi că a fost ideea lui.

Observații

[← 1]

Obicei împământenit în Statele Unite, de când unele restaurante au început să ofere prețuri speciale pentru taco în serile de marți.

[←2]

Joc de cuvinte intraductibil: „you can’t end a sentence with a proposition” – afirmație care poate fi tradusă în două moduri: „nu *poți termina propoziția cu o propunere”* (aluzie la profesia deținutului) sau „nu poți termina ispășirea sentinței cu o cerere în căsătorie”.